



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 4 / IV legislatura / Primer període

Dimecres, 29 d'abril de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessions plenàries núms. 3 i 4

SUMARI

Sessió plenària núm. 3

La sessió s'obre a les deu del matí i catorze minuts.

Designació dels Senadors que, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut d'Autonomia i l'article 139 del Reglament, representaran la Generalitat de Catalunya al Senat (Punt únic de l'ordre del dia.)

El secretari primer llegeix els noms dels candidats a senadors presentats pels grups parlamentaris (p. 85).

Votació: són designats el Sr. Francesc Codina, amb 100 vots; el Sr. Ramon Companys, amb 101 vots; el Sr. Joaquim Ferrer, amb 101 vots; el Sr. Sànchez i Llibre, amb 99 vots; el Sr. Josep Maria Sala, amb 101 vots; el Sr. Esteve Tomàs, amb 101 vots; 11 vots nuls i 6 en blanc (p. 85).

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

Sessió plenària núm. 4

La sessió s'obre a a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

Report del Ple del Parlament dels afers tractats i de les decisions preses per la Diputació Permanent en el període entre la III i la IV legislatures (Punt primer de l'ordre del dia.)

El secretari primer llegeix l'informe (p. 86).

Designació dels diputats que hauran de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei 48/84, reguladora de l'objecció de consciència i de la prestació social substitutòria, o proposta de retirada d'aquesta Proposició de llei (Punt segon de l'ordre del dia.)

Votació: són elegits el Sr. Carles Campuzano, la Sra. Magda Oranich i el Sr. Jaume Padrós (p. 87).

Propostes de resolució per les quals es creen una comissió d'investigació sobre el cas Casinos, i una comissió d'investigació sobre els casinos de Catalunya (Punts tercer i quart de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Escudé (CiU) (p. 87) i Sr. Saura (IC) (p. 89).

Posició dels grups: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 90), Sr. Rodri (ERC) (p. 92), Sr. Madueño (S) (p. 92), Sr. Saura (IC) (p. 93) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 94).

Intervenien per una qüestió d'ordre el Sr. Curto i Casadó (P) (p. 95), el Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 96) i el Sr. Clotas (S) (p. 96).

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i onze minuts i es reprèn a tres quarts d'una.

El Sr. Escudé (CiU) intervé per fer un aclariment (p. 96).

Votació de la Proposta del G. P. de Convergència i Unió, punt primer: aprovada per 69 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 96).

Votació de la Proposta del G. P. de Convergència i Unió, punt segon: aprovada per 101 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció (p. 96).

Votació de la Proposta del G. P. de Convergència i Unió, punt tercer: aprovada per 101 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció (p. 96).

Votació de la Proposta del G. P. de Convergència i Unió, punt quart: aprovada per 69 vots a favor, 23 en contra i 33 abstencions (p. 96).

Votació de la Proposta del G. P. de Convergència i Unió, punt cinquè: aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 96).

Votació de la Proposta del G. P. de Convergència i Unió, punt sisè: aprovada per 103 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció (p. 96).

Votació de la Proposta dels G. P. d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i Popular: rebutjada per 60 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 96).

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi de reindustrialització a Catalunya (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació del Dictamen: Sr. Saura (IC) (p. 97).

Posició dels grups: Sr. Ros (P) (p. 98), Sr. Puigcercós (ERC) (p. 99), Sr. Rañé (S) (p. 99) i Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 100).

Votació: rebutjada per 53 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 102).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la greu situació que pateix l'agricultura catalana (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Llorens (P) (p. 102).

Modificació de l'ordre del dia

El president n'anuncia l'alteració (p. 104).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el futur de la pagesia catalana (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Colom (ERC). Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 104).

Resposta conjunta: Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 104).

Rèplica: Sr. Llorens (P) (p. 105).

Contrarèplica: Conseller (p. 106).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia l'alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt tretzè (p. 106).

Preguntes (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre l'estat actual d'aplicació de la disposició transitòria cinquena de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya

Formulació: *Sra. Mayol (IC) (p. 107).*

Resposta: *Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 107).*

Repregunta: *Sra. Mayol (IC) (p. 107).*

Segona resposta: *Conseller (p. 107).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les garanties de continuïtat de la producció integral d'IVECO-ENASA

Formulació: *Sr. Saura (IC) (p. 108).*

Resposta: *Conseller d'Indústria i Energia (p. 108).*

Repregunta: *Sr. Saura (IC) (p. 108).*

Segona resposta: *Conseller (p. 108).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions del Govern per a la convocatòria d'eleccions sindicals del Cos de Mossos d'Esquadra

Formulació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 109).*

Resposta: *Conseller de Governació (p. 109).*

Repregunta: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 109).*

Segona resposta: *Conseller (p. 109).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les relacions entre l'Institut Català de Seguretat Viària i la Direcció General de Tràfic

Formulació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 109).*

Resposta: *Conseller de Governació (p. 110).*

Rèplica: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 110).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons socials de la urbanització del trenta per cent dels aiguamolls de Pals

Formulació: *Sr. Reguant (ERC) (p. 110).*

Resposta: *Conseller de Medi Ambient (p. 110).*

Repregunta: *Sr. Reguant (ERC) (p. 111).*

Segona resposta: *Conseller (p. 111).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els terminis d'ADIGSA per a solucionar els problemes dels habitatges del Grup Sant Pau del barri de Campoamor, de Sabadell

Formulació: *Sr. Riera (S) (p. 111).*

Resposta: *Conseller de Benestar Social (p. 111).*

Repregunta: *Sr. Riera (S) (p. 111).*

Segona resposta: *Conseller (p. 112).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la data de clausura de l'abocador de Gallecs a Lligà de Vall

Formulació: *Sra. Martí (S) (p. 112).*

Resposta: *Conseller de Medi Ambient (p. 112).*

Repregunta: *Sra. Martí (S) (p. 112).*

Segona resposta: *Conseller (p. 112).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la data de finiment de la recuperació de l'aqüífer del Llobregat en el terme municipal de Torrelles de Llobregat i sobre el seu cost

Formulació: *Sra. Martí (S) (p. 112).*

Resposta: *Conseller de Medi Ambient (p. 113).*

Rèplica: *Sra. Martí (S) (p. 113).*

Preguntes al Consell Executiu sobre la finalització de l'eix del Cardener i sobre el futur de l'eix transversal

Formulació: *Sr. Roma (S) (p. 113).*

Resposta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 114).*

Repregunta: *Sr. Roma (S) (p. 114).*

Segona resposta: *Conseller (p. 114).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els serveis sanitaris del barri del Baró de Viver

Formulació: *Sra. Torrent (S) (p. 114).*

Resposta: *Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 114).*

Repregunta: *Sra. Torrent (S) (p. 115).*

Segona resposta: *Conseller (p. 115).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals la Direcció General de Transports no intervé en el lliurament o canvi de les declaracions de ports

Formulació: *Sra. Montserrat (P) (p. 115).*

Resposta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 115).*

Repregunta: *Sra. Montserrat (P) (p. 116).*

Segona resposta: *Conseller (p. 116).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la publicitat institucional (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Soto (S) (p. 116).*

Resposta: *Conseller d'Economia i Finances (p. 117).*

Rèplica: *Sr. Soto (S) (p. 119).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 119).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aigües (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Martí (S) (p. 120).*

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia l'alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt catorzè (p. 122).

InterpeHació al Consell Executiu sobre aigua (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Benach (ERC) (p. 122).*

Resposta conjunta: *Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 124).*

Rèpliques: *Sra. Martí (S) (p. 127) i Sr. Benach (ERC) (p. 128).*

Contrarèplica conjunta: *Conseller (p. 128).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la vigilància i el control sanitari dels aliments (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Saura (IC) (p. 130).*

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia l'alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt dotzè (p. 131).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general d'higiene alimentària (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Utgés (S) (p. 131).*

Resposta conjunta: *Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 132).*

Rèplica: *Sr. Saura (IC) (p. 134) i Sra. Utgés (S) (p. 134).*

Contrarèplica conjunta: *Conseller (p. 135).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre policia (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 136).*

Resposta: *Conseller de Governació (p. 137).*

Rèplica: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 139).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 139).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre política lingüística (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 140).*

Resposta: *Conseller de Cultura (p. 141).*

Rèplica: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 143).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 144).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre tòxicomanies (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (ERC) (p. 145).*

Resposta: *Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 146).*

Rèplica: *Sr. Reguant (ERC) (p. 147).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 148).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 3

La sessió s'obre a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Benestar Social.

Ordre del dia

Designació dels Senadors que, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut d'Autonomia i l'article 139 del Reglament, representaran la Generalitat de Catalunya al Senat.

El Sr. PRESIDENT: S'obre la sessió.

Aquesta sessió té un únic punt de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 139 del Reglament de la cambra, que és el de designació dels senadors que, d'acord amb l'article 34.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i l'article 139 del Reglament, representaran la Generalitat de Catalunya al Senat.

Un senyor secretari o secretària donarà lectura als candidats a senadors presentats pels grups parlamentaris.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, il·lustre senyor Francesc Codina i Castillo, il·lustre senyor Ramon Companys i Sanfeliu, honorable senyor Joaquim Ferrer i Roca, il·lustre senyor Josep Sánchez Llibre.

»El Grup Socialista al Parlament de Catalunya proposa l'il·lustre senyor Josep Maria Sala i Griso i l'il·lustre senyor Esteve Tomàs i Torrents.»

El Sr. PRESIDENT: Tot acollint la sol·licitud que varen formular dos grups parlamentaris en la Junta de Portaveus, la votació serà secreta, mitjançant paperetes.

D'acord amb l'article 80 del Reglament, les diputades i els diputats seran cridats per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin llurs vots a l'urna. Es poden votar fins a sis noms d'entre els candidats. Serà nul qualsevol vot a favor d'una persona que no estigui compresa entre els candidats.

Un senyor secretari procedirà a nomenar les diputades i diputats per procedir a la votació.

(El secretari segon i la secretaria tercera criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè votin i aquests emeten llur vot.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha alguna senyora diputada o algun senyor diputat que no hagi estat cridat o cridada? *(Pausa.)*

Doncs, es procedeix a l'escrutini. *(Pausa.)*

Es procedeix al recompte dels vots emesos.

El resultat de l'escrutini és el següent: il·lustre senyor Francesc Codina i Castillo, 100 vots; il·lustre senyor Ramon Companys i Sanfeliu, 101 vots; honorable senyor Joaquim Ferrer i Roca, 101 vots; il·lustre senyor Josep Sánchez i Llibre, 99 vots; il·lustre senyor Josep Maria Sala i Griso, 101 vots; il·lustre senyor Esteve Tomàs i Torrents, 101 vots; nuls, 11, i 6 en blanc.

Per consegüent, queden elegits com a senadors els esmentats Francesc Codina i Castillo, Ramon Companys i Sanfeliu, Joaquim Ferrer i Roca, Josep Sánchez i Llibre, Josep Maria Sala i Griso i Esteve Tomàs i Torrents.

S'informarà la presidència del Senat dels senadors designats, als quals se'ls lliurarà credencial corresponent.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts d'onze del matí i tres minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 4

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Report al Ple del Parlament dels afers tractats i de les decisions preses per la Diputació Permanent en el període entre la III i la IV legislatures.

2. Designació dels diputats que hauran de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei 48/84, reguladora de l'objecció de consciència i de la prestació social substitutòria, o proposta de retirada d'aquesta Proposició de llei.

3. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre el cas Casinos.

4. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre els casinos de Catalunya.

5. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi de reindustrialització a Catalunya.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la greu situació que pateix l'agricultura catalana.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aigües.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre el futur de la pagesia a Catalunya.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la vigilància i el control sanitari dels aliments.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre policia.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'higiene alimentària.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la publicitat institucional.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aigües.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre toxicomanies.

16. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple i, també, els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 16.30 hores del dia 29, del dia d'avui: a dos quarts de cinc.

El primer punt de l'ordre del dia és report al Ple del Parlament dels afers tractats i de les decisions preses per la Diputació Permanent en el període entre la III i la IV legislatura.

D'acord amb l'article 54 del Reglament, la Diputació Permanent ha de donar compte al Ple del Parlament dels afers i de les decisions tractades durant l'exercici de la seva funció.

Un senyor secretari procedirà a donar lectura a l'informe.

**Report al Ple del Parlament dels afers tractats
i de les decisions preses per la Diputació Permanent
en el període entre la III i la IV legislatures**

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament.

»La Mesa de la Diputació Permanent, en sessió tinguda el dia 2 d'abril de 1992, d'acord amb la delegació que la Diputació Permanent li féu en sessió tinguda el dia 4 de febrer de 1992, en compliment del que estableix l'article 54 del Reglament, ha aprovat el següent report al Ple del Parlament dels afers tractats i les decisions preses per la Diputació Permanent.

»Des de l'entrada en vigor del Decret 1/1992, de 20 de gener, de dissolució del Parlament de Catalunya i convocatòria d'eleccions, la Diputació Permanent ha tingut sessió el dia 4 de febrer de 1992 i ha adoptat els següents acords:

»Rebutjar les objeccions formulades pel Grup Socialista al Decret legislatiu pel qual s'aprova la refosa de les lleis 3/1985, de 15 de març, i 21/1990, de 28 de desembre, de la Comissió Jurídica Assessora.

»Delegar a la Mesa de la Diputació Permanent la dació de comptes, a què es refereix l'article 54 del Reglament. Així mateix, la Mesa de la Diputació Permanent, en sessió tinguda els dies 11, 18, 25 de febrer i 17 de març de 1992, va prendre els acords següents en les sessions que s'indiquen. (*Remor de veus.*)

»Reunió de l'11 de febrer: vam prendre nota de l'escrit...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor secretari, prego als senyors diputats que prestin atenció al que va fer la Diputació Permanent. Segueixi.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Reunió de l'11 de febrer: prendre nota de l'escrit del molt honorable senyor president de la Generalitat, en què, d'acord amb l'article 64 de la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat, delega les funcions executives de president de la Generalitat en l'honorable senyor conseller de Governació, els dies 30 i 31 de gener, i 1 i 2 de febrer de 1992, d'acord amb el que disposa l'article 53.1, primer, del Reglament del Parlament.

»Acordar per majoria que, atès el que disposa l'article 53.1 del Reglament, no escau admetre a tràmit la sol·licitud formulada per cinc diputats socialistes, en què sol·liciten la convocatòria urgent de la Diputació Permanent amb l'objectiu que comparegui el Govern de la Generalitat davant de la Diputació Permanent del Parlament, per tal d'informar sobre l'abast de la situació de calamitat provocada per la utilització de clembuterol en el tractament d'aliments càrnics, i la tramitació i debat d'una moció.

»Reunió del 18 de febrer del 1992: acordar per majoria que, atès el que disposen els articles 53.1 i 55 del Reglament, no escau admetre a tràmit la sol·licitud formulada pels diputats il·lus-

tres senyors Marçal Casanovas, Joan Saura i Aleix Vidal-Quadras, en què sol·liciten la convocatòria urgent de la Diputació Permanent per tal de debatre i, si s'escau, instar el Consell Executiu de la Generalitat a la suspensió de les autoritzacions administratives concedides al Gran Casino de Barcelona, SA; al Casino de Lloret de Mar, SA, i al Casino Castell de Peralada, SA, per a l'explotació dels casinos que regenten a Catalunya.

»Reunió del 25 de febrer de 1992: prendre nota de l'informe final tramès per l'honorable senyor conseller al secretari del Govern, sobre l'execució del conveni de 19 d'abril de 1990, entre el Govern central i la Generalitat per al finançament dels recursos complementaris per a la normalització lingüística i acordar que es faci avinent en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, que pot ser consultat en l'Arxiu del Parlament.

»Prendre nota de l'informe tramès per l'honorable senyor conseller d'Economia i Finances sobre la situació dels avals d'operacions amb venciment posterior a l'1 de gener de 1991 i acordar que sigui tramès a la Mesa de la Comissió d'Economia i Finances quan es constitueixi la nova legislatura, i que es faci avinent al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, que pot ésser consultat a l'Arxiu del Parlament.

»Acordar per unanimitat de fer avinent al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya i Mixt, sol·licitants de Dictamen del Consell Consultiu, previ a la pretensió d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Ley orgánica sobre protección de la seguridad ciudadana, del butlletí oficial de l'Estat, número 46, del 22 de febrer del 1992, que, atès que en dissoldre's el Parlament desapareixen i deixen d'existir els grups parlamentaris constituïts a la cambra dissolta i atès el que disposa l'article 8, segon, de la Llei 1/1981, de 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat, la sol·licitud de dictamen del Consell Consultiu, prèvia a la pretensió d'interposar recurs d'inconstitucionalitat en els períodes interlegislatius ha d'ésser subscrita per la desena part dels diputats de la Diputació Permanent.

»Reunió del 17 de març de 1992: prendre nota de l'informe al Parlament, any 1991, presentat pel Síndic de Greuges, d'acord amb el que disposa l'article 31 i 3 de la Llei 14/1984, de 20 de març, del Síndic de Greuges, i trametre'l a la Mesa del Parlament de la propera legislatura per a la seva tramitació.

»Reunió del 2 d'abril de 1992: aprovar el report al Ple del Parlament dels afers tractats i les decisions preses per la Diputació Permanent entre el 20 de gener i el 2 d'abril de 1992.»

»Finalment, la Mesa de la Diputació Permanent va tramitar els afers d'administració parlamentària ordinària i va prendre les resolucions corresponents, la relació de les quals les senyores diputades i els senyors diputats la poden consultar a l'Oficialia Major del Parlament. Palau del Parlament, 2 d'abril de 1992.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari.

D'acord amb l'article 54.2 del Reglament, els diputats o els grups parlamentaris podran formular objeccions contra la vigència dels acords de la Diputació Permanent dins del termini dels quinze dies següents a aquesta sessió del Parlament.

Passem ara al punt segon de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats que hauran de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei 48/84, reguladora de l'objecció de consciència i de la prestació social substitutòria, o proposta de retirada d'aquesta Proposició de llei.

Designació dels diputats que hauran de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei 48/84, reguladora de l'objecció de consciència i de la prestació social substitutòria, o proposta de retirada d'aquesta Proposició de llei

L'anterior legislatura, d'acord amb l'article 140.3 del Reglament i per majoria absoluta, va establir en nombre de tres els diputats que havien de defensar aquesta Proposició de llei davant del Congrés dels Diputats. Ara, atès que el Parlament fou dissolt abans de defensar-la, es tracta, d'acord amb l'article 174.2 del Reglament, de designar els diputats perquè ho facin. La votació serà secreta mitjançant paperetes.

El senyor secretari procedirà a l'enumeració dels diputats per ordre alfabètic, perquè vinguin a la Mesa a dipositar els seus vots.

Comença la votació.

(El secretari segon crida per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Esperis un moment senyor secretari, perquè acaben de repartir-se les paperetes. Aquí poden ser candidats tots els diputats, eh? I diputades, naturalment.

(Es reprèn la votació.)

Alguna senyora diputada o algun senyor diputat no ha estat cridat? *(Pausa.)* Doncs, procedirem a fer el recompte.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Campuzano, 71 vots; senyora Oranich, 72 vots; senyor Padrós, 79 vots; 44 vots en blanc.

Per consegüent queden designats per defensar l'esmentada Proposició de llei els senyors Campuzano, Oranich i Padrós.

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre el cas Casinos, presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Parlament, que són del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I el quart punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'investigació sobre els casinos de Catalunya, presentada pels Grups Parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Popular.

Atès que els dos punts es refereixen a la Proposta de resolució sobre la creació d'una comissió d'investigació sobre el cas Casinos, es proposa que es faci el debat conjuntament. Després, les votacions, en el seu cas, es faran separatament, però el debat conjuntament.

Té la paraula l'illustre diputat senyor Escudé, signant de la Proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té deu minuts.

Propostes de resolució per les quals es creen una comissió d'investigació sobre el cas Casinos, i una comissió d'investigació sobre els casinos de Catalunya

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto a la tribuna a fer el torn a favor de la Proposta de la qual sóc primer signant, conjuntament amb altres companys del nostre Grup, de la Proposta de creació d'una co-

missió d'investigació sobre el cas Casinos. El nostre Grup està d'acord amb la proposta d'acumulació que ha fet el senyor president, però voldria ja manifestar des d'ara que en aquesta intervenció em limitaré a fer la defensa de la nostra Proposta i que, arribat el cas, el nostre Grup i jo mateix farem el torn de posicionament sobre la Proposta continguda en el punt quart.

El tema de casinos, senyores i senyors diputats, ve de lluny. Aquí, a la cambra, en el Ple, a la Diputació Permanent, al llarg d'aquests dos anys darrers, n'hem parlat diverses ocasions; és un tema de gran complexitat. A efectes només de centrar i justificar el perquè de la nostra Proposta, intentaré amb unes brevíssimes pinzellades explicar el nostre posicionament sobre aquests fets.

De les actuacions judicials en curs, que són públiques, nosaltres deduïm que fa anys que es van produir unes discrepàncies econòmiques i personals entre directius i alhora accionistes d'unes empreses conegudes pel nom de Grup Casinos. Va arribar la situació conflictiva a tal extrem, que es va produir una ruptura de les relacions entre diverses d'aquestes persones i, acte seguit, es va produir —així sembla en els papers— una discrepància sobre les compensacions, les valoracions dels paquets accionarials, etcètera.

Segona cosa objectivament demostrable: El dia 14 de desembre de 1989 una d'aquestes persones, el senyor Jaume Sentís, en el Jutjat d'Instrucció número 6 de Barcelona, va presentar una querella criminal contra una altra de les persones afectades, el senyor Artur Suqué, explicant una pila de delictes que, segons ell, aquest senyor segon havia comès. El dia 10 de gener següent —el 10 de gener de 1990—, el senyor querellat, el senyor Artur Suqué, presenta una altra querella a la inversa contra el primer senyor, el senyor Jaume Sentís, acusant-lo exactament dels mateixos delictes i, fins i tot, potser molts més.

Vostès saben —o haurien de saber, almenys els que es mouen en els mitjans jurídics de Catalunya— que, dissortadament, a casa nostra, és peça de moneda corrent el que se'n diu la «querella catalana». Quan hi ha un debat mercantil, pels motius d'actuació mesurada de la justícia, una manera d'enfortir la capacitat de negociació és, de forma paral·lela a les accions civils i mercantils, instar accions penals. I, pel que sembla, aquest és un cas, i per això el dia 16 de gener van arribar a un acord les parts i, concretament, el senyor primer querellant, el senyor Jaume Sentís, davant de notari va retirar totes les seves propostes i va dir que tot el que deia, doncs, no tenia elements i ho va deixar córrer.

D'altra banda, saben vostès perfectament que un grup parlamentari d'aquesta cambra —i sigui també dit amb tota objectivitat— es va afanyar a realitzar una legítima actuació, que és constituir-se en acció popular en aquest tema. I per què? Perquè una de les moltes coses que es deia en aquestes querelles i contraquerelles era el de la possibilitat o la denúncia o l'acusació, més o menys clara, que alguns d'aquests delictes anaven lligats amb l'aportació d'una forma més o menys explicada de diners a un partit polític concret, i més concretament a Convergència Democràtica de Catalunya, del qual tinc l'orgull de ser militant.

Aquest tema, després d'aquesta retirada d'actuacions, va desaparèixer totalment de la circulació, i ara fa pocs mesos, unes setmanes abans de la nova campanya electoral de què tots vam ser protagonistes no fa gaire, el senyor Sentís torna a comparèixer i diu que el que era veritat era el que havia dit primer i no el

que deia segon, i torna a fer tota una sèrie d'acusacions contra el senyor Suqué. El senyor Suqué, a la seva vegada, torna a insistir, amplia la querella, hi afegeix la mare del senyor Sentís i sis empreses que, segons el senyor Suqué, eren instruments dels delictes imputats al senyor Sentís.

Aleshores, davant d'aquesta situació, Iniciativa per Catalunya va continuar actuant en aquest procés. Jo suposo que tots vostès tenen la documentació, les peticions, les propostes d'Iniciativa... I, en definitiva, arriba un moment de la campanya electoral en què vostès saben que el candidat a la reelecció, com a president, l'actual president de la Generalitat, davant d'aquesta situació, va adoptar el compromís que, precisament el nostre Grup, per donar tranquil·lament, serenament, resposta a totes les qüestions, nosaltres seríem els primers que en el primer Ple ordinari de la nova legislatura plantejaríem el tema de la creació de la comissió d'investigació. I així ha estat.

Minuts, només minuts després de la presa de possessió de tots nosaltres com a diputats de la quarta legislatura del Parlament de Catalunya, un conjunt de diputats del nostre Grup encapçalats —com dic— com a primer signant per mi mateix, vam presentar en el Registre aquesta petició. Després hi ha hagut una altra petició, que en al seu moment —com ja he assenyalat— m'hi definiré, ens posicionarem, però, de moment, nosaltres parlem d'aquesta Proposta nostra.

I per això, per acabar, a part que vostès coneixin perfectament el contingut d'aquesta Proposta, que ha estat publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament* d'aquesta quarta legislatura, número 2, del dia 13 del mes que som, planes 37 i 38, voldria, molt ràpidament també, comentar-los el contingut d'aquesta Proposta. Perquè nosaltres, senyores i senyors diputats, hi veiem una gran complexitat en aquest tema, i, especialment, hi veiem una dificultat molt gran, que és el tema, perfectament conegut, que hi ha unes actuacions i unes actuacions importants en transcendència, en contingut, en extensió, com a mínim, del Jutjat d'Instrucció número 6 i, probablement, del Jutjat d'Instrucció número 15.

Per tant, doncs, hem de tenir molt present aquesta situació de coexistència possible, d'actuacions investigadores d'aquest Parlament i del poder judicial. Aleshores, per això, comprendran vostès el perquè del contingut de la nostra Proposta; Proposta que contempla sis apartats.

Primer apartat: l'objecte. Casinos és un *holding*, una empresa que es deia Casinos de Catalunya, SA, que avui dia es diu Inverama, SA, i que en aquest *holding* hi ha tota una sèrie, concretament sis empreses, que es mouen com a gestors o com a titulars d'instal·lacions en el tema del joc de casinos.

I per això, doncs, nosaltres, per precisar exactament el què, diem que les empreses del que s'entén per nosaltres cas Casinos, són les societats titulars de les autoritzacions administratives. Volem..., perquè aquesta és una de les acusacions que no són en el jutjat, però sí que són en els mitjans informatius, que la Generalitat, entenent el Consell Executiu de la Generalitat, permet que no s'esbrinin irregularitats d'aquestes societats: que no liquiden els impostos, que hi ha generació de dividends, de guanys, que no tributen; que les inspeccions no es fan ben fetes; que es permeten demores en la liquidació dels impostos, etcètera. I per això en els apartats segon, tercer i quart d'aquest punt primer demanem tot això: que volem investigar aquesta situació.

I perquè quedi clar i ningú es cridi a creure que hi ha alguna maniobra darrere això, literalment em permeto llegir l'apartat cinquè, en què «demanem la documentació», «investigar la documentació d'aquestes societats per estimar l'eventual relació comercial o tracte mercantil de qualsevol tipus entre aquestes i qualsevol partit polític o coalició electoral». Llegeixi's —i ho dic públicament— «Convergència Democràtica de Catalunya».

Aleshores, en un apartat segon parlem de la composició. Creiem que és una comissió de caràcter molt tècnic i per això proposem un diputat per cada Grup, amb votació ponderada. Duració —apartat tercer—: sol·licitem una durada de dos mesos, que tenint present que avui, 29 —som 29— del mes d'abril, això ens permetria, a tot estirar, el 29 de juny acabar els nostres treballs i també diem que en data immediata el dictamen corresponent s'elevi al Ple. Això ens permetria, els darrers dies del mes de juny o, a tot estirar, els primeríssims dies del mes de juliol, portar a tots vostès un dictamen elaborat sobre propostes concretes.

Quant a tramitació —apartat quart—, parlem de la compareixença, la possibilitat de fer comparèixer i fer declarar els directius d'aquestes societats. I —allò que he dit abans— per a nosaltres, i em sembla que per a tots vostès, deixant de banda la possible passió política que tots puguem tenir, hi ha un apartat cinquè que és clau: no incidir, no interferir en l'actuació judicial que s'està fent, i per a això hi ha un apartat cinquè que molt clarament diu això.

I per acabar, senyores i senyors diputats, hi ha un apartat sisè que fa referència a la conseqüència que nosaltres extraïem de l'experiència de les nou o deu comissions d'investigació, que al llarg de la nostra vida parlamentària en aquestes ja tres legislatures s'ha fet, que és fàcil —a les senyores i senyors diputats— caure en la temptació, si hi ha mitjans informatius presents, d'intervenir, de suggerir més —o possiblement més— en funció d'uns hipotètics titulars o notícies informatives, que no pas de la feina concreta que es fa. I, per tant, acollint-nos a l'article 58 —si no ho recordo malament— del Reglament de la cambra preveïem que sigui una comissió a porta tancada.

Aquesta, senyores i senyors diputats, és, exactament, la nostra Proposta. Se'ns podria dir: «Això..., vostès podrien, senzillament, demanar la constitució de la comissió i després en comissió ja es discutiria.» Evidentment, que podria ser així; i evidentment, també —i no es diu i se sap— a la comissió d'investigació, en totes i cadascuna de les sessions, les decisions que es prenguessin, el nostre vot seria decisiu. Però no ens volem estalviar això, sinó que ho volem portar aquí, davant de tots vostès i davant del poble de Catalunya, exactament el que nosaltres pretenem, el que nosaltres entenem que hem de fer i que es pot fer en aquestes circumstàncies i que, per tant, ningú després pogués dir: «Ens pensàvem que el que fèiem era això i ara se'ns diu...» No! Exactament el que pretenem és això.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, senyor president, el nostre Grup, aquest conjunt de diputats pertanyents al Grup de Convergència i Unió i, en aquests moments, a través meu, els demana que vulguin accedir amb el seu vot favorable a la creació d'aquesta comissió d'investigació per esvair, d'una vegada per sempre, els dubtes que diu algú que té sobre l'honorabilitat del meu partit.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura, signant de la segona Proposta.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presentació que faig de la comissió de constitució, la faig en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, del Grup Popular i del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

«La Comissió d'Investigació que, d'acord amb l'article 48, ha d'elaborar...» Perdó, senyor... Comissió..., perdó. «Comissió d'investigació que, d'acord amb l'article 48, ha d'elaborar el seu pla de treball i ha de decidir a quines persones requereix a declarar.» En tot cas, també he de manifestar que un dels objectes centrals de la investigació ha de ser el possible desviament de diners negres de casinos per finançar directament o indirectament Convergència Democràtica de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, la Llei del joc a Catalunya va ser aprovada per unanimitat en aquest Parlament. Passat aquest primer moment de consens, la política del joc a Catalunya ha estat motiu de profund i constant desacord entre Convergència i Unió i la resta de forces polítiques. La Llei del joc, d'una banda, vol impedir la gestió monopolista del joc a Catalunya; d'altra banda, no vol fomentar l'hàbit del joc per la seva incidència social. En relació amb aquestes dues primeres qüestions tots els grups parlamentaris, excepte Convergència i Unió, hem coincidit a criticar la política del Govern català perquè considerem que n'ha fet un desplegament monopolista i perquè n'ha fomentat l'hàbit.

Però més enllà d'aquestes consideracions, si vostès volen ideològiques, en relació amb el paper que el joc ha de jugar en la nostra societat, el tercer tema de discrepància consisteix, ha consistit en quina ha de ser la distribució dels beneficis del joc. I hem repetit, també, tots els grups de la cambra, excepte el de la majoria, que els beneficis del joc a Catalunya anaven i van actualment, fonamentalment, a mans privades. Vàrem qualificar un contracte amb Luditec d'escandalós; hem examinat repetidament les relacions entre Luditec i Casinos i molts altres temes foscos en tota la problemàtica del joc, molts punts foscos. I aquests punts foscos suscitaven moltes preguntes: per quina raó es va fer aquell contracte ruïnós per a la Generalitat amb Luditec? Què hi ha darrere del desplegament constant de la Llei del joc en règim de monopoli?

Totes aquestes preguntes i moltes altres podien tenir tres respostes. Primera resposta: tot era producte d'una gestió ineficaç del Govern català, i, per tant, simplement, ens trobàvem davant d'una dolenta gestió en matèria de política de joc. Era possible una segona resposta: el fet que els beneficis del joc fonamentalment anessin a parar a mans privades era producte d'una concepció política del Govern català. Però també era possible una tercera resposta: darrere del desplegament de la política del joc a Catalunya hi podien existir contrapartides. Aquesta també era una possible resposta. En aquest cas es tractava de saber quines contrapartides i qui se'n beneficiava.

El mes de febrer de 1990 vàrem demanar, també, amb altres grups parlamentaris la constitució d'una comissió d'investigació arran de la presentació d'una querella de l'ex-director de Casinos de Catalunya, de l'ex-director financer de Casinos de Catalunya al president del Consell d'Administració; querella de la qual es deduïen la possibilitat de desviament de diners negres

a Convergència Democràtica de Catalunya, però que, en tot cas, de la qual es deduïa suficients irregularitats per fer immediatament, per procedir immediatament a la rescissió de la concessió. En aquell moment el Grup de Convergència i Unió va barrar el pas a la constitució de la Comissió d'Investigació.

Dos anys després, les informacions, els documents, les mateixes acusacions entre l'ex-director financer de Casinos i el seu president del Consell d'Administració, les persones presumptament implicades demanen de nou i amb més rotunditat que mai una constitució, la constitució d'una comissió d'investigació. I amb la mateixa fermesa amb què hem dit i diem que creiem en la total honestat de tothom, amb aquesta mateixa fermesa diem que per nosaltres avui hi ha suficients indicis, i fins i tot documents, del possible finançament irregular de Convergència, cap a Convergència Democràtica de Catalunya, com per constituir una comissió d'investigació. I, evidentment, evidentment, una comissió d'investigació que no ha de competir amb la investigació que té encomanada el jutge instructor, el jutjat d'instrucció.

Evidentment no pretenem, i no ha de ser objecte d'aquesta comissió d'investigació, investigar la presumpta comissió de delictes tals com malversament de cabals públics, falsificacions documentals, prevaricació...; tots aquests delictes i les eventuais responsabilitats que puguin correspondre a persones i entitats seran investigades pels tribunals. Ara bé, a la comissió li correspon allò que els tribunals no faran i allò que els tribunals no faran és la investigació política. I en aquest sentit cal, a tall d'exemple, investigar sobre la base de les següents qüestions.

Per exemple, per què distingits funcionaris del partit del Govern intervenen en la presentació, intermediació i cobrament d'importants quantitats de diners pagats per Casinos de Catalunya? Volem poder cridar aquestes persones i que ens diguin, que ens expliquin la seva versió. Per què entitats vinculades al partit del Govern, fundades per persones vinculades a rellevants personatges de l'organigrama polític d'aquell partit són clients de Casinos i quins són els serveis que presten? I, si s'escau, quins són els favors que es paguen a través d'aquestes societats? També creiem que s'ha d'investigar si és cert que el partit del Govern utilitza diferents entitats que porten, fins i tot, el nom del seu propi «logo»: el faig és l'arbre de l'anagrama de Convergència i Unió, i El Faig, SA és el nom de la societat intermediària i emissora d'innombrables factures qualificades com a falses. (*Remor de veus.*) Per què importants funcionaris del partit del Govern han estat contractats i assalariats per diferents entitats que apareixen suposadament vinculades en l'afer Casinos? I per què, de cop, totes aquestes persones, de cop totes aquestes persones cessen en llur vinculació curiosament en les dates en què es destapa el cas Filesa? Per què la secretària del senyor Gordo apareix com a assalariada, uns cops, i com a fundadora, altres, d'aquestes entitats amb aquestes vinculacions?

Volem esbrinar si el Govern coneixia les irregularitats denunciades en la instrucció penal, en els cabals no declarats per les empreses del joc i que serien motiu immediat de rescissió del contracte. Voldríem investigar si és cert o no que algun representant del partit del Govern expliqui si s'ha pagat mai en la seu del seu Grup Parlamentari, de Convergència i Unió, cent milions de pessetes per part de Casinos de Catalunya. Volem poder escoltar la contesta d'algun responsable del partit del Govern. Volem saber per què el senyor Gordo i el senyor Serra

signaven els xecs que els entregava el senyor Sentís. I moltes altres preguntes que podria continuar fent.

Senyores i senyors diputats, voldria acabar la meua intervenció de presentació de la Proposta de la comissió d'investigació enllaçant amb una de les principals preocupacions de tots els grups parlamentaris en el debat d'investidura. Dèiem en aquell debat que la societat catalana, en general, té menys confiança en els polítics, té menys confiança en els partits polítics, i que té menys confiança i menys credibilitat en el sistema democràtic. I dèiem que això és perillós, és perillosíssim. Quan milers de dones i homes creuen que en aquest sistema tothom fa actuacions irregulars i qui no les fa és perquè no pot o és «tonto», el mateix sistema està en perill. Crec que en la votació d'avui tenim l'oportunitat de contribuir positivament o negativament a la recuperació d'una part de la credibilitat. Desitjo, en nom dels tres grups proposants, que la contribució sigui positiva.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Ara es poden posicionar els diferents grups parlamentaris.

El Grup Parlamentari Popular? (*Pausa.*) Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Curto, senyor Curto, si em permet un moment, entenc que vostè es posiciona en relació amb la Proposició del Grup de Convergència i Unió, perquè el senyor Saura ha dit que parlava en la seva representació pel que fa a la segona Proposta. Hi estem d'acord?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Sí, sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyores i senyors diputats, és cert que en los últims temps s'han formulat —i això està en la intel·ligència de tots— denúncies —algunes documentades, algunes implícites— relatives als casos de corrupció o de possibles corrupcions en l'àmbit de la política espanyola i en l'àmbit de la política catalana, que inevitablement han provocat enfrontaments entre formacions polítiques amb representació municipal i parlamentària; han generat distanciament entre líders polítics amb altes quotes de responsabilitat i han reduït lamentablement la confiança dels ciutadans en relació amb els polítics en general i moltes vegades la confiança en relació amb ests governants de manera especial i personalitzada. I tant de bo, senyores i senyors diputats, l'elevada abstenció en les últimes eleccions autonòmiques al Parlament de Catalunya, l'elevada abstenció, no sigui només la conseqüència d'una importada falta de credibilitat dels polítics i governants, perquè en est cas, i, si fos així, afirmo que seria injusta esta percepció col·lectiva, la percepció que tots són iguals, entre altres raons, i concretat a casa nostra, perquè tots nosaltres, tots los que estem aquí encara, podem presumir des d'aquesta tribuna que el joc brut de la política que nos rodeja és patrimoni només d'una minoria, única culpable i única responsable, esta minoria, del descrèdit col·lectiu al qual jo abans feia referència.

Per això val la pena que, assumint l'autocrítica política, i alguns de nosaltres assumint l'autocrítica com a partit, públicament se posin al descobert los casos de corrupció demostrada, i, en la mesura i en tant que corrupció demostrada, los noms dels implicats, sigui qui sigui, i amb les conseqüències polítiques i

penals que corresponguin respecte de cada una de les actuacions. I si bé és cert que el principi a defensar, per nosaltres, per tots nosaltres, és que la corrupció no és la correspondència inevitable de tota activitat política, no és menys cert que mai hem de renunciar ningú a parlar de corrupció ni a obviar-la sistemàticament quan esta sigui documentada, a partir de quan tots sabem que la corrupció ha existit en àmbits diferents, ja sigui en àmbits públics, ja sigui en àmbits de partit o de qualsevol altre grup organitzat.

No es tracta, per consegüent, avui, de donar l'esquena —que ningú la vol donar— a un problema que, com a mínim, flota en l'ambient, sinó que més prompte es tracta d'articular mecanismes per a posar-hi fi i, en tot cas, mecanismes per a evitar que es produeixi la corrupció. A ningú se'ns escapa que si els polítics, los d'esta cambra, que és el que nos interessa, no encertem en lo seu tractament, lo problema de la corrupció és un problema susceptible d'estimular la sensibilitat i l'emoció humana, moltes vegades estimulades en los seus aspectes menys positius.

I amb ests principis, lo Parlament de Catalunya afronta avui la creació d'una comissió parlamentària per esbrinar si són certes o fins a quin punt són certes les especulacions de desviament de fons no determinats en favor de Convergència Democràtica de Catalunya; que, per una altra part —com ja s'ha dit—, és sumari pendent de resolució judicial, d'acord amb la denúncia formulada en lo seu dia, i en la qual pren part activa Iniciativa per Catalunya en la seva condició d'acusació particular. I així la creació d'esta comissió del denominat cas Casinos, des de la nostra opinió, probablement per excessiva puntualitat en la presentació, presenta complicacions; complicacions, esta comissió, de caràcter polític i complicacions d'índole jurídica. Primer, per l'actuació de la mateixa comissió d'investigació, quant a l'objecte d'aquesta, i, en segon terme, per la no-interferència, que a tots nos interessa, en l'Administració de Justícia.

Convergència i Unió i el mateix president de la Generalitat, reconeixent que han fet honor a la seva paraula, ja han complert formalment los seus compromisos, expressat lo primer al si de la Diputació Permanent i el senyor Pujol a través dels mitjans de comunicació. Això és cert. Però a la vista dels esdeveniments més recents nos queda a nosaltres lo dubte raonable de si no s'ha equivocat Convergència i Unió en la forma i en la presentació de la Proposta, en actuar probablement de manera precipitada per a complir la seva paraula, però també a l'empara de la presència o de la força quantitativa parlamentària. I, sense entrar en un altre tipus de consideracions, esta Proposta ha precipitat, a la vegada, la presentació d'una proposta alternativa. La polèmica formal, senyores i senyors diputats, a partir d'aquí, està servida, i com diem a la meua terra: «entre uns i altres hem tirat lo carro pel pedregal».

Lo cas Casinos presenta peculiaritats diferents en relació amb altres investigacions parlamentàries; la més important d'estes peculiaritats, el procediment judicial que paral·lelament s'està seguint. I en estes condicions, nosaltres ens preguntem: serà possible, una vegada constituïda la Comissió, que determinades compareixences que s'acorden no puguin condicionar els tràmits i les resolucions judicials dels procediments penals que afecten societats i persones? Serà possible, per respecte a la no-interferència, separar lo principi de la llibertat de la justícia i el principi d'eficàcia parlamentària? Serà operativa, en estes con-

dicions, una comissió d'investigació creada sota lo signe de la divisió parlamentària i política respecte de la interpretació de l'article 48 i concordants del Reglament del Parlament?

Podria donar-se el cas, senyores i senyors diputats —i, de fet, podria passar—, que a l'interior de la Comissió i a la llum de les investigacions conseqüència de les compareixences, podria passar que poguessin aparèixer indicis de culpabilitat. Podria passar, també, que per les mateixes declaracions i informació obtingudes, ests indicis de culpabilitat es convertissin, fossin, conclusions documentades de culpabilitat en l'àmbit de la mateixa Comissió. I podria passar, al final, que en raó d'una majoria absoluta, setanta boigs exculpin els implicats en lo cas Casinos de Catalunya, independentment dels vots particulars contraris al Dictamen lliurat per la mateixa Comissió d'Investigació.

Tot això podria passar, i no ens enganyem a nosaltres mateixos, tot això seria suficient com per a interpretar que la Comissió parlamentària, en interferir en l'Administració de Justícia, el cas Casinos queda arxivat o «*para mejor ocasión*», en virtut del que, a més a més, se podria entendre com a negligència política del Parlament de Catalunya.

Resultat final: diputats i grups parlamentaris amb lo cul a l'aire, exactament igual que en la famosa Comissió d'Investigació del Joc a Catalunya. I a partir de quan una força política amb representació parlamentària, en est cas Iniciativa per Catalunya, exercita judicialment l'acusació particular en lo cas Casinos, o una de dues, o la Proposta de creació de la Comissió d'Investigació se presenta novament i de manera conjunta i consensuada o no es crea, de moment, la Comissió d'Investigació a l'espera, en tot cas, de la resolució judicial derivada dels procediments penals referits.

Prengui en consideració esta opinió o esta aportació que li formulo, senyor Escudé, perquè en ordre a la més estricta prudència en relació amb el principi de seguretat de no-interferència en l'Administració de Justícia, no crec que els grups, sobretot els grups implicats directament en lo següent punt de l'ordre del dia, no crec que presentin consideracions insalvables a una recollecció que, si no s'exercita, la política catalana pot tocar les conseqüències negatives a curt termini.

Per això insistim a significar la possible precipitació referida a la presentació d'aquesta Proposta, perquè si el contingut s'hagués consensuat amb tots els grups parlamentaris, probablement avui estaríem aprovant —ja no discutint— un text similar al presentat, però un text sense cap tipus de recel i sense cap tipus d'inquietud causats per la idea de tres perills concrets: lo perill fonamental d'interferir, com hem dit, en l'Administració de Justícia; lo perill de la inoperància i, per consegüent, del ridícul, i lo perill involuntari d'atemptar contra la veritat com a concepte de propietat immutable. I encara que per la seva naturalesa lo pròxim punt de l'ordre del dia podria decaure, de fet, perquè només faltaria això, que creéssim dues comissions d'investigació! Lo Grup Popular anuncia que si no s'arriba a un acord consensuat, votarem en contra de la constitució de la primera Comissió d'Investigació en els termes presentats, i votarem a favor de la segona.

Est és, senyor president, lo sentit del posicionament del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyors de la Mesa, senyors diputats, senyores i senyors diputats, a tenor del que ha passat a la primera sessió, potser més que diputat Jaume Rodri, diputat senyor nul, però, en fi, és una broma. Perdó. (*Remor de veus.*)

Entraríem a contestar la Proposta que ens ha fet el portaveu parlamentari de Convergència i Unió. Reprenc el que acaba de dir el representant del Partit Popular i entenem que aquesta és una qüestió d'una transcendència social, en aquest poble que nosaltres voldríem conscient, responsable i participant en la democràcia; és un problema greu, important.

Llegint la Proposta que ens han fet, dona la impressió que no s'acaba de voler anar a fons; dona la impressió que no es deixa llibertat al president per fer comparèixer i declarar, tal com diu l'article 48: «a qualsevol persona».

Nosaltres recollim la presentació que ha fet el company d'Iniciativa per Catalunya, fent una mica de resum del que això és, vist des de la ciutadania, i que no escapa a cap de vostès.

Contràriament al que es deia, s'ha anat cap a un monopoli del joc, sembla; s'ha fomentat un hàbit social, sembla. El benefici que crea aquest joc no està clar cap on es decanta. És evident, sembla, que hi ha contrapartides. És evident que hi ha, sembla, una certa vinculació d'aquestes contrapartides cap a una cosa tèrbola a la nostra democràcia, que és el finançament d'alguns partits polítics.

Tot això, nosaltres ho assumim i nosaltres ho plantejarem des dels nostres onze diputats a la consideració de tots vostès.

Allò tan popular que la saviesa jurídica i, en aquest cas, la saviesa parlamentària serveix per amagar, serveix per encobrir el que el poble senzill veu de manera plana i directa, no se'n hauria de poder aplicar a l'inici d'aquesta quarta legislatura.

Crear una comissió per amagar la veritat? Crear una comissió per arribar al fons de la veritat? Per què no es va fer abans? Per què es fa ara i de la manera que es presenta? Per què no es pot citar tothom? Per què el president no pot fer..., aplicar lliurement l'article 48? Aquestes són unes preguntes que el poble es farà, evidentment, perquè el poble ja se les ha fet.

Hem descobert, al llarg d'aquest matí, a través de la intervenció del senyor Saura, que potser hi hagi una vinculació —i també seria curiós— entre Filesa i Casinos de Catalunya. Això explicaria potser altres connivències.

Nosaltres, en tot cas, en la Proposta del senyor Escudé, ens sembla que hi figuraríem només —i valgui la redundància— a títol de figurants, de teló de fons, amb una majoria que marcarà ja d'entrada i possiblement abans de reunir-nos, potser, unes conclusions.

Nosaltres reprenem el que deia el senyor Curto, però no esperaríem que la justícia es pronunciés, escamats com estem en aquest país que la justícia va molt més lenta que la gravetat dels problemes, i a vegades, en proporció inversa! Nosaltres faríem ja, crearíem ja la Comissió, però sí que ens apuntem, des d'ara, a crear una comissió de màxim consens, perquè el tema ho requereix; el tema és important i és greu i ens hi va la credibilitat avui d'alguns, però, en el fons, la credibilitat de tots en aquest joc polític que volem net i transparent.

Per acabar —no vull ser més llarg—, nosaltres, el nostre Grup, votarà «no», per tant, a la Proposta; i demanaríem una reconsideració a fi que, en aquest tema de màxima importància, poguéssim arribar a un consens.

Deixem una mica els partidismes, mirem-nos el poble expectant davant uns casos flagrants, aparentment, que almenys han sigut així venuts...; venuts a l'opinió pública i que nosaltres tenim l'obligació de clarificar en benefici de tots, en definitiva; no només d'un partit en aquest moment, sinó en benefici de la credibilitat de tots.

Tot i que, potser per acabar, ens podria servir —i així us ho brindo com a reflexió..., els ho brindo, perdó!—, senyores i senyors diputats, com a reflexió d'aquest matí, a través d'aquest tema la frase de l'estimat Woody Allen quan diu que: «Lluitar per la transparència no porta forçosament al trauma humà i polític, però Déu n'hi do com hi ajuda!» Quan realment ens movem en *pressings* d'aquesta categoria pel que fa a problemes d'aquesta gravetat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats, tornem avui a parlar del joc i jo crec que tornarem a parlar d'aquest tema mentre el Govern continuï entregant aquest tema tan important a una empresa i a un empresari que durant dotze anys jo crec que ha demostrat la seva capacitat de crear-nos problemes.

Però, ens hauríem de preguntar si els continus afers que s'han discutit en aquest Parlament sobre el tema del joc —ja siguin sobre loteries o ja siguin sobre els casinos— han estat provocats per aquesta empresa i aquest empresari especials, o realment estan determinats per la manca d'una política del joc per part del Govern de la Generalitat.

Sembla com si el Govern de la Generalitat hagi renunciat a fer una política del joc en la part que té competències, evidentment, per limitar-se simplement a deixar aquesta política en mans que siguin fixades i en mans d'una persona i d'una empresa, el senyor Suqué, i de l'empresa Inverama, a la qual han entregat, pràcticament, les loteries i els casinos de Catalunya per poder fer i desfer al seu aire.

I la veritat és que aquest senyor i aquesta empresa ho han utilitzat a la seva manera i amb quina força!, perquè la concessió que es va fer al seu dia a Casinos de Catalunya, per posar-los en marxa, es va contractar un personatge, el senyor Paul Baron, que estava connectat als sectors més foscos del joc internacional, que ens va omplir pràcticament de sectors de joc realment foscos, que va costar molt treure fora; que, posteriorment, quan es va fer la concessió de les loteries es va posar en contacte amb una empresa que es deia la Imperial Trading, que aquí va ser a bastament coneguda, empresa bastant fantasma, que estava, a més a més, connectada a altres empreses vinculades a zones de paradisos fiscals.

I, per últim, aquesta empresa s'ha involucrat en un conjunt de querelles creuades, les quals el senyor Escudé ens explicava a bastament, com la «querella catalana», que creiem nosaltres que conté un conjunt d'acusacions molt greus que hauran de dilucidar els jutges.

És una història, en si inacabable, d'un assumpte desgraciat que creiem nosaltres que el Govern hi hauria d'haver posat fi ja fa temps. I aquesta situació, aquesta empresa i els seus continus escàndols perjudiquen el país i, sobretot, perjudiquen la tresoreria de la Generalitat.

Aquesta situació, per tant, creiem nosaltres que mereixia —i mereix— una reflexió profunda, un debat ampli en aquest Parlament per poder, després, prendre mesures adients.

Penso que es va perdre una bona ocasió en el moment que es feia la renovació dels casinos i que es va proposar en aquest Parlament —el meu Grup i tres grups de l'oposició— fer una comissió d'estudi. Com s'ha demostrat, les comissions d'estudi són un instrument vàlid per fer unes aportacions, un estudi, un debat en profunditat, més fins i tot que les mateixes comissions d'investigació. I quan va esclatar aquesta querella catalana de què ens parlava el senyor Escudé, es va tomar a proposar una comissió d'investigació, que el Grup de la majoria, tant l'una com l'altra, va desaprovechar l'ocasió per poder discutir aquest tema. I que, posteriorment, quan ja la qüestió és molt més profunda i està en els tribunals —ara sí— per part del Grup de la majoria es proposa la creació d'aquesta comissió d'investigació, que nosaltres, malgrat arribar tard, malgrat que creiem nosaltres que es van perdre unes oportunitats, la donem per benvinguda perquè no podia ser d'una altra manera, que el Grup que en aquesta cambra ha portat més iniciatives parlamentàries —ja sigui a través de proposicions no de llei, interpellacions, preguntes, proposicions de comissions d'estudi, d'investigació, etcètera—, no podia ser d'una altra manera que estigués a favor que es fes aquest intent de debat, de clarificació dels temes del joc.

Per tant, sempre —sempre— el Partit Socialista, totes les seves iniciatives han estat encaminades a fixar una política de joc positiva per al país basada en dos punts bàsics: fer una gestió pública dels jocs gestionats per la Generalitat, i treure'ns de sobre la rèmorra que representa Inverama, Casinos i Luditec.

Esperem que el Govern hagi tret alguna cosa positiva de l'anterior Comissió d'Investigació del Joc i no vulgui cometre amb aquesta els mateixos errors de l'anterior. No pot ser, aquesta, una simple comissió de justificació i d'exculpació; primer, perquè els fets són tossuts i no es poden tapar amb simples decisions de majoria, i perquè sembla que, on apareix aquesta empresa d'Inverama, sempre hi ha alguns problemes. Per tant, aquesta possiblement sigui una de les últimes oportunitats de què disposarem abans que ens fiquem en un carreró sense sortida. El nostre Grup està disposat a cercar sortides positives i, per tant, donarem suport a aquestes dues iniciatives que proposen la constitució, en definitiva, d'una comissió d'investigació; però, ho fem, també, des de l'escepticisme de les experiències viscudes, però també des de l'esperança de rectificacions possibles.

I, parlant de rectificacions, el meu Grup pensa que a la Proposta de Convergència i Unió s'haurien de fer algunes rectificacions o aclariments. Pel que fa a l'objecte de la comissió, no es pot limitar a investigar, senyor Escudé, les societats titulars de les autoritzacions que, com vostè molt bé sap, només són tres, les empreses que tenen aquesta autorització, i no les sis que, com molt bé vostè diu, formen part del *holding*, del grup Casinos i, per tant, no tindria cap sentit no investigar l'objecte fonamental de tot aquest afer, que és el que vostè ha anomenat «grup Casinos» que, amb nom concret es diu Inverama i, per tant, la seva participació al cent per cent de tot el tema de Casinos, per tant, és el centre fonamental de qualsevol investigació que es vulgui fer en profunditat. I, per tant, també, la participació majoritària que té en el tema de Luditec ens ha de portar que es digui explícitament amb aquest objecte que —i per tant,

demanem que això s'inclogui en aquesta Proposta— l'objecte de la investigació, a més a més del que vostès proposen, sigui les empreses que intervenen en la gestió, en el subministrament de béns i serveis pel que fa al joc, competència de la Generalitat de Catalunya; si no, aquesta investigació podria estar pràcticament sense objecte.

I, pel que fa a les compareixences dels directius, evidentment que s'hauria de concretar que es refereix als directius actuals i als anteriors, perquè si no és així, és evident que podrien quedar fora, i no hi podrien comparèixer alguns dels responsables més significatius d'aquest afer, per exemple, l'ex-director financer i anterior home de confiança del senyor Suqué —i ara el seu màxim detractor—, el senyor Sentís. Per tant, és evident que, en qualsevol cas, a la Comissió s'hauria de deixar el fet que pogués ampliar-se aquest fet de les compareixences.

Per tant, el nostre Grup espera una resposta positiva del Grup de la majoria a les propostes que li fem, perquè si no demanarem, senyor President, que es facin votacions separades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño.

El senyor Saura es vol posicionar respecte a la Proposta de Convergència i Unió? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president; anunciar que el nostre Grup Parlamentari, si el Grup de la majoria no rectifica en el sentit que s'han expressat gairebé tots els grups parlamentaris, votarem en contra d'aquesta comissió, tot i que estarem disposats a fer una suspensió temporal del Ple per veure si és possible arribar a una proposta de consens que —hi insisteixo— contemplés allò que el Reglament diu. Si no fos així, el nostre Grup hi votaria en contra; i hi votarem en contra per una clara raó: senyors de la majoria, la Proposta de Comissió d'Investigació que vostès ens fan no és una comissió d'investigació. Aquesta és la raó. I, en conseqüència, votem en contra d'una pretesa comissió d'investigació que no podrà investigar. Per dues raons: per procediment i per contingut.

En relació amb el procediment, mirin, l'article 48 del Reglament del Parlament de Catalunya diu que: «Correspon a la Comissió d'Investigació» —i no pas al proponent, sigui qui sigui el proponent, fins i tot el Grup de la majoria— «elaborar el pla de treball». I vostès ens proposen, aquí, una proposta de pla de treball que no és competència seva i que el Reglament del Parlament de Catalunya no diu això.

Segona. A més a més, la Proposta de Comissió d'Investigació que ens fa el Grup de la majoria impedeix que sigui citada qualsevol persona en relació amb l'afer que ens ocupa, d'acord també amb allò que diu el Reglament del Parlament de Catalunya. I la pregunta seria: però, és que algú creu que es pot investigar alguna cosa en aquest tema, sense poder portar a declarar aquí el senyor Sentís o el senyor Gordo, per exemple? Què és el que vostès volen investigar? A qui declararan, a qui requeriran que vingui? És que això no s'aguanta per enlloc; no s'aguanta per enlloc fer una comissió d'investigació on els personatges centrals del tema investigat no se'ls pot cridar aquí. Però, a més, anant en contra d'allò que determina el Reglament, que diu que la Comissió ho farà, que no es farà, que no ho farà el proponent.

En relació amb els continguts, mirin, cal dir que gairebé tot allò que Convergència i Unió pretén investigar té un caràcter merament administratiu. Aquest caràcter administratiu arriba

fins al punt que allò que es proposa investigar –gairebé tot– s'inclou íntegrament dins de les competències que la Conselleria de Governació té a l'empara d'allò que preveu la Llei reguladora del règim sancionador del joc. I la Conselleria de Governació –que per a això se li paga i es vota– ha de fer aquesta feina; no ha de ser la Comissió d'Investigació.

Senyors de la majoria, si avui el senyor Sentís i el senyor Suqué reconeixen que hi han hagut desviaments de diners –no es posen d'acord ni en la quantitat, ni en qui se'ls ha quedat, però reconeixen que hi ha hagut desviament de diners–, i que, per tant, han enganyat en la declaració i en els ingressos l'Administració pública, què ha fet la Conselleria de Governació? Perquè, d'acord amb la Llei, hi hauria d'intervenir. Per què no s'hi ha intervingut? Això no és matèria d'investigació. Això és responsabilitat de la Conselleria de Governació, i vostès, avui, el que ens proposen és que gairebé el conjunt de la investigació sigui suplir una part administrativa de les tasques que ha de fer la Conselleria de Governació.

En resum, se'ns proposa una comissió d'investigació que vulnera clarament el Reglament del Parlament de Catalunya o, en tot cas, que el limita, que és restrictiu, pel que fa referència al pla de treball; pel que fa referència a les persones que es poden requerir a treballar, i pel que fa referència als continguts de la investigació. Tot això, afegint que es diu: «dos mesos», i que, d'entrada, també es diu que el president de la Comissió ha de ser –segons la Proposta de Convergència– un diputat de Convergència i Unió; que, fins i tot, hi podríem arribar a estar d'acord, però també són condicions que el Grup de la majoria posa. Fora del contingut –hi insisteixo– de la investigació, queden els temes centrals; fora de la possibilitat de prendre declaració a persones, queden les persones clau en el tema a investigar.

Senyores i senyors diputats, per acabar, quan el senyor president de la Generalitat, en plena campanya electoral, anuncia que aquest seria un tema tractat en el primer Ple o en el segon Ple després de la constitució del nou Parlament, els he de confessar que vàrem tenir una doble sensació: una sensació, d'una banda, d'esperança, d'esperança de si el que havien estat les actituds històriques del Grup de la majoria en relació amb aquest tema es modificaven, si anàvem cap a un procés de transparència, però també els he de dir, amb tota sinceritat, que també vam tenir una temença, que fos un intent de rentar la cara.

Senyores i senyors diputats, especialment senyors de la majoria, creiem que la Proposta que avui ens presenten no arriba a un rentat de cara.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per posicionar-se sobre l'altra Proposta, té la paraula l'illustre diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com he anunciat prèviament, surto a posicionar-me sobre el punt següent –el punt quart, crec que és– de l'ordre del dia, de la Proposta de creació d'una comissió d'investigació, formulada pels Grups d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i Grup Popular; Proposta que es limita a demanar la creació d'aquesta Comissió, sense cap concreció, sense cap delimitació d'actuacions de temari a examinar.

Aquí s'han dit moltes coses, i jo faré un esforç –espero reeixir-hi– de limitar-me a comentar la primera intervenció del senyor Curto, que és –perdó, del senyor Saura– la defensa d'aquesta Proposta sobre la qual el nostre Grup s'ha de posicionar, i no sobre les referències que ell i altres oradors han fet a la Proposta nostra, perquè seria una rèplica que donaria peu a una dúplica i que no s'ajustaria –entenc– al Reglament.

Aleshores, en essència, el senyor Saura, en nom dels tres posicionats o presentadors d'aquesta Proposta, ens ha explicat una sèrie de qüestions sobre Luditec, sobre monopolis, sobre els casinos, sobre qüestions en què també prèviament havia incidit..., i aleshores ha explicat que nosaltres no ens havíem negat a totes les propostes que ells feien. Sobre aquest tema només voldria puntualitzar –perquè les senyores i els senyors diputats que procedeixen de legislatures anteriors, concretament la tercera, saben perfectament que davant d'aquesta situació, d'aquestes crítiques o aquestes insinuacions sobre un capteniment inadequat de l'Administració de la Generalitat en el tema Casinos– que nosaltres vam proposar fer un debat sobre aquesta qüestió, prèvia a l'aportació d'un estudi, un dictamen, per part del Departament de Governació. I això es va haver de demanar a instàncies nostres –recordin-ho– perquè cap grup va voler-ho demanar. I quan es va acordar i vam dir, doncs, «a partir d'ara, quan vulguin farem el debat», cap grup va voler fer el debat. Això només és per precisió concreta. (*Remor de veus.*) Sí, senyor Ribó.

Després d'això –i anem a l'important, és un matís que em semblava que calia explicar–, a continuació d'això, el senyor Saura ens ha explicat tota una pila de problemes, d'actuacions, d'inquietuds..., i ha dit una cosa que per a mi és la fonamental, senyor Saura, però que quedi clar que Iniciativa per Catalunya, doncs, distingeix perfectament matèries, i no pretenem, en absolut, duplicar o realitzar actuacions paral·leles amb l'Administració de la Justícia.

Ras i curt, senyores i senyors diputats, tot, tot, de punta a punta, el que ha dit el senyor Saura és el que s'ha estat investigant en el Jutjat d'Instrucció número 6, i la immensa majoria d'aquestes qüestions han estat investigades exactament i precisament a instàncies d'Iniciativa per Catalunya al llarg d'aquests dos anys. I si no els és prou fidel la memòria, aquí els porto un escrit del mes de febrer d'enguany, del 7 de febrer, que presenta un procurador dels tribunals, Alfonso Martínez Campos, procurador d'Iniciativa per Catalunya –almenys s'ho diu– que, tot això que diu el senyor Saura que hauria d'investigar aquesta Comissió –sense interferir l'actuació de la justícia– és el que demanen els tribunals.

Aleshores, em sembla –i molt de passada ho diré– que el senyor Curto i el senyor Rodri s'han referit al tema de l'Administració de la Justícia, i crec que el senyor Madueño també hi ha fet una referència. Per a nosaltres, tot el que hem explicat ens és important, però el que és fonamental –i em sembla que ja ho he dit de forma molt clara– és evitar la interferència amb l'actuació judicial. Aleshores, aquí observem una contradicció. Per un cantó se'ns diu: «No volem interferir»; però a continuació ens demanen: «És que exactament el que volem és això.» I dir-li: «No va venir el senyor Sentís i no va venir el senyor Gordo.» És que aquests senyors..., i a vostès, senyors d'Iniciativa per Catalunya, els consta i els pot constar a qualsevol de vostès perquè –hi insisteixo– tot allò actuat en la justícia és públic. Vostès

podran veure que el senyor Gordo ha declarat i vostès han pogut preguntar el que han volgut, i el senyor Sentís —no una vegada, no!, tres vegades encara no fa una setmana que va intervenir— va declarar sobre tot el que van voler i dels temes que diuen que no s'han d'interferir a l'Administració de Justícia. Per què no s'ha d'intervenir en l'actuació de la justícia? En primer lloc, per una raó que em sembla que és fonamental: estem en un estat de dret i hi ha una divisió de poders; és dolent que el poder legislatiu s'interfereixi en el poder judicial i a la inversa. Jo només voldria recordar a les senyores i els senyors diputats que procedeixen, igual que jo de la primera legislatura, recordo el trist paper que vam fer entre tots a la Comissió d'Investigació concreta de l'Assalt al Banc Central. Se'n recorden? Per què? Perquè hi havia una actuació de la justícia entremig i no ens va fer cas ningú.

I aquest potser és el tema —el tema— que és fonamental i bàsic. Perquè quan es parla de la Comissió d'Investigació, i aquí s'ha dit: «No, és que hi ha una llibertat total; el president...» El president... Bé, no, anava a fer una referència al senyor Rodri i no m'escau. Aquesta actuació, aquesta investigació de la Comissió d'Investigació del Parlament de Catalunya, vostès saben exactament què és, vostès saben fins on arriba, vostès saben el que podem investigar, vostès saben quin poder tenim. Perquè, és clar, els mitjans informatius, especialment la televisió, configuren l'opinió pública, i aleshores, vulguis o no vulguis, tothom s'imagina les grans comissions d'investigació, per dir una cosa, del Senat americà. És clar, aleshores, jo..., no sols l'article 48, que hi estic totalment d'acord i que no es vulnera en absolut i ho he explicat abans, el perquè nosaltres ho demanàvem ara i no fer-ho després a la Comissió, que ho podríem fer exactament igual, però és que hi ha un altre article, que és l'article 40, que explica què podem fer en el Parlament i aquí, article 40 —tots vostès suposo que el coneixen— hi ha un primer apartat que fa referència a informació i documentació. I vostès veuran que podem donar «informació i documentació del Consell Executiu, de les autoritats qualssevol de la Generalitat, dels ens locals de Catalunya, a les autoritats de l'Estat respecte a competències atribuïdes a la Generalitat, etcètera.» I aquestes autoritats encara ens poden dir sí o no: si ens donen aquesta informació que demanem i tenen trenta dies per explicar-nos si... —manifestant-ho al president del Parlament aquí, i sinó al president de la Comissió—, si poden o creuen oportú donar-ho.

Segon apartat: què més podem fer el Parlament? Requerir la presència davant nostre dels membres del Consell Executiu, les autoritats, els funcionaris públics... Tot això són coses que nosaltres demanem en la nostra Proposta. Quant a altres persones, a particulars —hi insisteixo: ja no surt gaire documentació—, es diu...: «Tercer, apartat segon, tercer: Sol·licitar la presència d'altres persones amb aquesta mateixa finalitat.» Sol·licitar aquesta presència: aquesta és la nostra força.

Aleshores, senyores i senyors diputats, en una actuació judicial que la Llei d'enjudiciament criminal, article 716, obliga a declarar; que si no es declara —si no ho recordo malament dels meus vells temps d'exercici— hi ha una multa de cent pessetes, i que només en cas de reincidència la cosa és molt més formal perquè es pot transformar en una desobediència, un desacatament a l'autoritat judicial; que hi ha sancions penals per fals testimoniatge —és un delictes tipificat en el Codi Penal, article 326—; tot això ho poden fer els jutges, no nosaltres. I els jutges,

podent fer tot això, a vegades no donen satisfacció als que preformulen actuacions i accions populars. En aquest escrit de què els parlava, el senyor procurador d'Iniciativa per Catalunya es queixa al jutge que algunes de les proves que li han demanat no les ha acordat fer o que diu que ja les farà més endavant o que no estan satisfets, perquè, és clar, per exemple, es demana que onze —no una, no, onze— institucions bancàries i creditícies exposin, expliquin i aportin tota la documentació comptable d'una sèrie de comptes corrents d'una sèrie d'entitats. Es queixa, Iniciativa per Catalunya, judicialment, que una de les grans coses que diu que ja sembla que hi ha indicis, que hi ha un banc —el banc ics—, que no contesta satisfactòriament. Vostès creuen que en una comissió d'investigació, tal com vostès la demanen, sense cap limitació, això podria ser?

Per tant, em sembla que és obvi que nosaltres no podem donar suport a aquesta iniciativa alternativa, que es transforma en la realitat en desmentir totalment el que s'ha dit, que és que no es vol obstaculitzar l'acció de la justícia. Si això és el que es vol —hi estem tots d'acord— votin la nostra Proposta, que diu això.

Per acabar, senyores i senyors diputats, m'ha semblat molt, molt superficialment sentir, en explicar-se sobre el posicionament i sobre la Proposta que el Grup Popular també ha presentat conjuntament amb el d'Iniciativa, una certa sollicitud de dir: «Home, és que si ens poguéssim posar d'acord respectant no incidir en l'actuació judicial, podríem, doncs, arribar a un consens.» Senyor Curto, ho veig molt difícil; pel que aquí s'ha dit, no sols vostè, no sols el senyor Saura, sinó també el representant d'Esquerra Republicana. Però bé, en definitiva, el que nosaltres no voldríem mai és que es pugui dir que no hem esgotat totes les possibilitats; si vostè o qui sigui —el senyor Saura també hi ha hagut un moment que ho apuntava— té alguna idea brillant —a mi no se m'ha acudit; no tinc idees brillants—, alguna idea que, respectant el que he començat dient, que és per a nosaltres fonamental que no hi hagi cap interferència en l'actuació de la justícia..., si vostès, o vostè, o qui sigui és capaç d'oferir una proposta que compleixi, com a mínim, aquest requisit, nosaltres estem disposats, doncs, a reconsiderar alguna de les altres qüestions que, tot i essent importants i he explicat i he justificat el perquè, per a nosaltres, i pel que vostès diuen també per a vostès, són secundàries. En aquestes condicions —no sé quan, ni com, ni de quina manera—, si això sortís, nosaltres estaríem disposats a fer un darrer esforç d'arribar a un acord.

No essent així, doncs, per tot el que he dit en presentar la nostra Proposta i sobre el que ara m'he posicionat en relació amb aquesta Proposta alternativa, el nostre Grup continua anunciant que votarà a favor de la nostra Proposta i, si arriba a votació aquesta segona Proposta alternativa, el nostre Grup hi votarà de forma negativa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.) Sí, el senyor Curto, per què demana la paraula?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, per un punt d'informació referit a les últimes manifestacions del portaveu de la majoria i per clarificar-li quina era la postura concreta del partit, del Grup Popular, en fer esta oferta de consens.

El Sr. PRESIDENT: La clarificació em sembla que és sobrra, eh? La primera part, sí, perquè fa referència... No, no! Fa re-

ferència a quelcom que ha plantejat a tots els grups i a tota la cambra el portaveu del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. En realitat, senyor Escudé, l'objectiu de la nostra oferta, de la nostra Proposta, era intentar consensuar la creació de la Comissió d'Investigació quant a l'objecte i al contingut, sense vulnerar l'article 48 del Reglament, i amb l'objectiu fonamental de no interferir en l'Administració de Justícia. Lo senyor Saura ha parlat d'ajornar per uns moments... un ajornament del Ple del Parlament; si no hi ha cap inconvenient per part dels altres grups, i amb l'objectiu de buscar est consens de l'objecte i del contingut, nosaltres estariem disposats a sol·licitar l'ajornament per uns minuts del Ple del Parlament, però, en qualsevol cas, si hi ha algun inconvenient, per nosaltres també, que se sotmeti a votació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. Nosaltres ens abonariem també a la proposta que acaba de fer el portaveu del Grup Popular en el sentit de, si se suspèn per uns minuts el Ple, intentar trobar..., ja que el senyor Escudé tot sol no arribava a aquesta idea brillant, probablement amb l'esforç de tots plegats sigui possible d'aconseguir-la.

El Sr. PRESIDENT: Sí. El senyor Saura?

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Nosaltres, per manifestar també la nostra voluntat de suspendre per arribar a un consens i, a manca d'idees brillants, el que proposariem seria que el mateix redactat que diu el Reglament 48, a manca d'idees brillants, fos el text de la Comissió d'Investigació.

El Sr. PRESIDENT: Això ja ho faran en tot cas, eh? No avanci els esdeveniments. Sí, el senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Senyor president, per manifestar que jo no sé si amb el caràcter de brillantor que exposava el senyor Escudé, però el portaveu del Grup Socialista en aquesta matèria ha sigut el senyor Madueño, d'una manera concreta sí que ha fet una doble Proposta de rectificació de dos punts importants de la Proposta de comissió d'investigació que oferia el Grup de Convergència i no se'ns ha contestat. En tot cas, per posar de manifest això, i per posar de manifest també que el nostre Grup, tal com s'ha sol·licitat des d'aquesta..., des d'alguns portaveus, no tindria cap inconvenient a acceptar aquesta suspensió, si així es proposa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. El senyor Escudé... està d'acord amb aquesta suspensió. O sigui, tots els grups...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: ...estan d'acord amb aquesta suspensió. Els semblen bé quinze minuts?

Doncs, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les dotze del migdia i onze minuts i es reprèn a tres quarts d'una.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. *(Pausa.)*

Algun senyor portaveu pot informar sobre si s'ha arribat a algun acord? *(Pausa.)* El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies. A insinuació gestual del senyor Saura, que declina l'honor d'informar... Bé, haig d'informar la cambra que el meu optimisme molt moderat no ha estat satisfet. Aquelles promeses que s'ha dit que es donarien idees brillants,

aquestes brillants no han sorgit i, per tant, cadascú es queda amb la seva part de raó i, per tant, que es continuïn fent les votacions que convingui. Per tant, no hi ha hagut cap acord a variar ni una proposta ni l'altra, ni han reeixit propostes alternatives que el senyor Curto proposava, perquè no hi ha hagut unanimitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Procedirem, doncs, en primer lloc, a votar la Proposta de constitució de la Comissió d'Investigació presentada...

(El Sr. Clotas demana per parlar.) Sí, el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor president, jo esperava que el senyor president acabés la formulació per demanar que aquesta Proposta...

El Sr. PRESIDENT: Votació separada?

El Sr. CLOTAS: Punt per punt. Són...

El Sr. PRESIDENT: Punt per punt? Entén per punts els números romans.

El Sr. CLOTAS: Sis punts..., els romans...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, es farà així la votació de la Proposta del Grup Parlamentari Convergència i Unió.

Primer punt. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt ha quedat aprovat per 69 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Se somet a votació el segon punt. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha quedat aprovat per 101 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

Es vota el punt número tres. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt ha quedat aprovat per 101 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

Se somet a votació el punt número quatre. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt quart ha quedat aprovat per 69 vots a favor, 23 en contra i 33 abstencions.

Es vota el cinquè punt. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest cinquè punt ha quedat aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Es vota el sisè i darrer punt. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El sisè punt ha quedat aprovat per 103 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció.

Els proposants consideren decaiguda la seva Proposta o no?

Se somet a votació?

Doncs, se somet a votació.

Es vota ara la Proposta dels Grups Parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i el Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposta ha quedat rebutjada per 60 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Es passa al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi de reindustrialització a Catalunya, presentada pels Grups Parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, Popular i d'Esquerra Republicana de Catalunya, i pel Grup Socialista.

El senyor Saura té la paraula pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

**Proposta de resolució per la qual
es crea una comissió d'estudi de
reindustrialització a Catalunya**

El Sr. SAURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, els Grups Parlamentaris del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana, del Partit Popular i d'Iniciativa per Catalunya presentem avui a la consideració d'aquesta cambra la constitució d'una comissió d'estudi de reindustrialització a Catalunya; en nom dels quatre Grups Parlamentaris esmentats faré la presentació d'aquesta Proposta parlamentària.

De les moltes raons que poden justificar aquesta iniciativa, algunes de les quals posteriorment intentaré desgranar, voldria destacar-ne tres: la primera, la preocupació comuna dels quatre Grups Parlamentaris proposants pel futur industrial del nostre país. La segona, la voluntat, també, de contribuir de forma constructiva, cada Grup des de les seves pròpies propostes en matèria de política industrial, a la consolidació i el desenvolupament d'un tret força característic de Catalunya: el seu caràcter industrial, o, dit d'una altra manera, el manteniment de Catalunya com a regió industrial europea. I la tercera i darrera raó rau en la coincidència dels quatre Grups Parlamentaris signants, que ens trobem en un temps especialment singular per a Catalunya, des del punt de vista industrial; singular pels canvis tremendament accelerats que s'estan produint en el món de la tecnologia, singular per les incerteses econòmiques internacionals, però fonamentalment singular per l'impacte del Mercat Únic en el sector industrial català.

Certament, podem afirmar que en els propers quatre o cinc anys es decidirà el futur industrial de Catalunya per a un període important de temps.

Per tot això, voldríem que la lectura política d'aquesta iniciativa fos —hi insisteixo— diàfana. El repte industrial de Catalunya requereix la contribució de tothom: del Govern, dels sindicats, dels empresaris, de les universitats i, també, del conjunt dels grups parlamentaris; i això és el que avui els quatre Grups Parlamentaris signants oferim.

La magnitud d'aquest repte, del repte industrial de Catalunya, es pot copsar de moltes diverses perspectives. Voldria, simplement, remarcar-ne tres. Primera, com es veu la indústria espanyola i catalana des de fora? En aquest sentit em referiré a un estudi recent efectuat per la Comunitat Europea en els darrers mesos de 1990. La segona perspectiva seria quins són els efectes a Catalunya de l'adhesió a la Comunitat des de 1986? I el tercer nivell seria quina és la realitat concreta de molts sectors i moltes empreses, avui a Catalunya?

En el primer nivell —en aquest estudi recent de la Comunitat Europea sobre trenta-nou o quaranta sectors industrials a Catalunya— veiem que hi ha vint-i-quatre sectors industrials, avui a

Catalunya, amb una gran manca de competitivitat; manca de competitivitat que fa que el mateix estudi els qualifiqui com a sectors en perill. Aquests vint-i-quatre sectors afecten unes 96.000 persones —96.000 treballadors. Hi ha set sectors en equilibri que representen els 153.000 treballadors, i hi ha vuit sectors competitius que representen 78.000 treballadors. Els sectors competitius tenen en el cost de treball el principal sector de competitivitat, però són sectors amb una demanda feble a Europa. D'altra banda, els sectors en perill, de la mateixa manera que en el sector industrial espanyol, són els que tenen una demanda forta a Europa, i són els més relacionats amb les innovacions tecnològiques.

El creixement de l'economia europea, espanyola i catalana, des de 1987, ha facilitat la subsistència d'indústries i d'empreses poc dinàmiques, que difícilment es podran mantenir en una etapa de creixement més reduït, com és el que es preveu. Dit més sintèticament o esquemàticament: els nostres sectors més competitius tenen difícil sortida europea i els no competitius són els que tenen, precisament, més demanda a Europa.

Entrant en el segon nivell de reflexió que els proposava, podem verificar que les primeres xifres econòmiques dels efectes de l'adhesió des de 1986 confirmen, a grans línies, l'estudi que abans els comentava. Fonamentalment, si parlem del dèficit comercial de Catalunya amb la Comunitat Europea, veiem que l'any 85 la taxa de cobertura estava situada —de Catalunya en relació amb la Comunitat— en el 88,3%. Aquesta taxa de cobertura ha anat davallant i al 1990 la tenim en una taxa del 55,9. Paral·lelament, el que ha passat és que Catalunya ven més en el mercat espanyol, i amb data de 1990 les vendes de les indústries catalanes a la resta d'Espanya s'han situat en el 89,4%. Dit d'una altra manera, en aquests sis anys d'adhesió de Catalunya a la Comunitat Econòmica Europea s'han incrementat les importacions a la Comunitat Europea i s'han incrementat les vendes a la resta de l'Estat espanyol. Aquest increment del dèficit comercial amb la Comunitat Europea indica que la majoria d'empreses catalanes no han pogut exportar a la Comunitat Europea ni quan l'economia catalana es trobava en una etapa de creixement.

En un sentit similar es pronuncia un recent estudi sobre la indústria catalana, inclòs en el llibre *Estructura econòmica de Catalunya*, dirigit per Martí Parellada, on caracteritza el sector industrial català com «que està en un procés de desindustrialització, que és un sector fràgil, que hi ha una investigació insuficient, que hi ha una taxa d'atur molt elevada en relació amb Europa, i que hi ha un pes molt reduït dels sectors nous.» Per tant, podem concloure que els efectes que avui coneixem, des del punt de vista de l'adhesió, no ens permeten ser gaire optimistes.

Si passéssim al tercer nivell, a la realitat concreta, avui a Catalunya, podem veure que el 1991 la inversió industrial a Catalunya ha caigut en relació amb el 1990 un 13%; que l'increment d'expedients de regulació de suspensions de pagament ha estat molt important, o que hem assistit a un decreixement de l'ocupació industrial vinculada a les noves inversions industrials propera al 15%. Podríem parlar d'empreses i sectors industrials històrics en la indústria catalana, alguns en situació delicada, altres en un greu perill de desaparició, i altres que han desaparegut. Podríem parlar de la continuada crisi del tèxtil; de la situació de Maquinista; del futur incert d'ENASA; de les

propostes que avui la direcció d'Hispano Olivetti planteja, de fet, gairebé de tancament d'Hispano Olivetti; de la situació de la Seda; de la Siemens..., la llista seria molt llarga. En tot cas, allò que vull que retinguin és que empreses i sectors industrials històrics, que han estat l'eix central de la indústria catalana, avui estan en perill, i així, recentment, els sindicats ho han afirmat.

Senyores i senyors diputats crec, sincerament, que de la reflexió i l'anàlisi sobre la situació i el futur industrial de Catalunya, des de gairebé totes les perspectives, se'n desprenen signes d'incertesa i d'inseguretat. I no voldria oblidar les potencialitats evidents que també té Catalunya. Amb la constitució d'una comissió específica de reindustrialització volem contribuir a afirmar el caràcter industrial de Catalunya en un moment econòmic —hi insisteixo— especialment singular.

Per tot això els demano, en nom dels quatre Grups Parlamentaris proposants, el vot afirmatiu.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Ara poden intervenir els grups per fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula l'illustre diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el molt honorable president de la Generalitat en el debat d'investidura ens va dir i repetir que no hi havia una situació de desindustrialització a Catalunya; el que sí que va reconèixer el senyor Pujol és que la situació de la nostra indústria, en general, i la d'alguns sectors, en particular, és fràgil i no ha assolit un grau encara de competitivitat, i que aguantem la nostra empenta industrial a causa de la penetració estrangera. El cert és que no només es perd ocupació en la nostra indústria, com ho mostra el fet que de 780.000 persones ocupades en aquest sector el primer trimestre del 90 hagin passat a 742.000 persones el tercer trimestre del 91, la qual cosa suposa un descens d'un 4,9% en menys de dos anys. Al llarg del 91, la inversió industrial a Catalunya ha baixat d'un 13%, segons fonts del mateix Departament d'Indústria de la Generalitat.

I si a això hi afegim que en el que va d'any, és a dir, en només quatre mesos, les suspensions de pagaments, fallides i insolvències, arriben a dues-centes trenta-vuit, podem posar-li el nom que vulguem; mantenir, com fa el senyor Pujol, que no hi ha desindustrialització a Catalunya, però el cert és que la nostra indústria perd ocupació, es perden empreses industrials en nombre superior a les de nova creació. Per tant, encara que el valor de l'aportació industrial creixi, la rellevància de l'activitat es redueix i les seves expectatives de futur es troben veritablement en qüestió. Malgrat que en els països desenvolupats la indústria ha anat perdent pes relatiu a favor del sector serveis, el problema de la indústria a Catalunya és real i s'expressa, com he dit abans, en la pèrdua d'ocupació, en el tancament d'empreses per suspensions de pagament i fallides, en la pèrdua de quotes de mercat i en el descens de beneficis, i es mostra també en el que el senyor Pujol anomena «penetració estrangera», nosaltres ho anomenem venda de gran part del nostre patrimoni industrial productiu—, que debilita la nostra competitivitat, esterilitza la nostra capacitat de reacció i ens fa perdre el control sobre els nostres propis recursos.

Les dificultats de la nostra indústria es produeixen per un enramat de factors entre els quals destacaré la ràpida obertura a

l'exterior, que comporta una reducció d'aranzels, eliminació de quotes, major presència comercial de competidors estrangers, etcètera; les implicacions de la política monetària, com ho són els tipus d'interès més elevats, els tipus de canvis sobrevalorats, les dificultats d'accés al crèdit. També les implicacions que tenen a veure amb la política fiscal: absència de regularització de balanços, cost de transmissions de les propietats empresarials i d'altres. La rigidesa en la nostra regulació normativa, que afecta la relocalització d'activitats, la dificultat per al canvi en les activitats dels qui estan empleats a les empreses, dificultats per al mateix canvi en l'activitat de l'empresa, els costos de transacció, etcètera. Cal parlar també de l'agressivitat de la producció estrangera que, per tal de penetrar en un mercat nou, realitza accions de promoció intenses que fan més atractiva la seva oferta. No podem deixar de fer esment, en aquesta breu enumeració, la lentitud a respondre els canvis competitius: l'escassetat de recursos per emprendre activitats d'R+D, o millores en la qualitat; la inadequació de la formació professional a les noves exigències, i tot un seguit de factors de la mateixa naturalesa.

El Grup Parlamentari Popular, signatari d'aquesta Proposta de constitució d'una comissió d'estudi, en presència de tots els agents socials, és a dir, sindicats i organitzacions empresarials, per a la reindustrialització de Catalunya, estima que cal prendre mesures per tal que Catalunya pugui ser, de veritat, un dels quatre motors regionals d'Europa, als quals el Govern tan freqüentment es refereix. Entenem que aquesta comissió ha de treballar i aportar solucions a un assumpte que afecta tan directament la societat catalana, tractant temes com la productivitat de la nostra indústria; la qualitat; les transmissions de la propietat empresarial per tal de facilitar el desplaçament a les mans que millor puguin utilitzar-la; la dimensió empresarial; les localitzacions idònies, tot creant sòl industrial apropiat i eliminant les mancances per a relocalitzacions que permetin aconseguir el reequilibri territorial de la indústria a Catalunya; la col·laboració interempresarial; l'estudi d'una millor col·laboració universitat-empresa; una major capacitat professional, tot ajustant els programes d'FP a les necessitats del mercat; l'elaboració definitiva del mapa industrial de Catalunya; una política industrial que afavoreixi el sanejament mediambiental, tot promovent indústries no contaminants i estimulants els processos productius nets, el reciclatge o el tractament de residus. I també tot un seguit d'accions en les quals, si bé el Consell Executiu no té competències directes, sí que té responsabilitats. Així en política monetària, mitjançant el control de la despesa pública, promovent una política regularitzadora que afavoreixi la competència i una política energètica que millori la xarxa de distribució i abarateixi els preus dels productes energètics.

Aquesta Comissió hauria d'elaborar, també, tot un conjunt de mesures de política industrial i econòmica per a cadascuna de les comarques catalanes. Aquestes mesures es dirigiran a analitzar, definir i proposar la creació d'un marc industrial favorable per tal que empresaris i treballadors d'aquest sector puguin incrementar el teixit industrial de les zones més desfavorides.

No vull acabar la meua intervenció sense fer referència a la recent conferència de l'honorable conseller d'Indústria al Col·legi d'Enginyers, la qual coincideix plenament amb els nostres plantejaments. Parlava el conseller de la millora de la competitivitat com a objectiu prioritari de la política industrial; del

control de la inflació; condemnava una disciplina fiscal excessivament recaptatòria, i la rigidesa del mercat laboral.

La teoria està molt bé, però al Govern de la Generalitat, per un altre costat, en la pràctica, es materialitzen uns pressupostos expansius, inflacionistes, any rere any, que no afavoreixen, sinó ben al contrari, la competitivitat de la nostra indústria i la convergència amb Europa. El Grup Parlamentari Popular estima que les tasques d'aquesta Comissió són absolutament necessàries per conèixer la realitat d'aquest problema, per preparar propostes alternatives i, en definitiva, com a primer pas per començar a resoldre'l. I si el Grup de la majoria no ens dona suport en la creació de la comissió, el nostre Grup consideraria molt necessari un debat en profunditat a la Comissió d'Indústria.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyors diputats, Esquerra Republicana de Catalunya manifesta també l'acord, també, de presentar aquesta Comissió d'Estudi de Reindustrialització. El normal en una situació econòmica normal i favorable seria parlar d'una comissió d'estudi d'industrialització i de creixement econòmic del nostre país, però la realitat constatable i tangible tots sabem que no va per aquí. La majoria dels grups d'aquesta cambra som conscients que la situació industrial a Catalunya en aquests moments és de recessió, que la paraula clau és parlar de desindustrialització, i som conscients, també, que hi ha una sèrie d'arguments i de factors objectius que constaten que avui en dia la societat industrial catalana està en franca, doncs, dèiem, recessió.

És per això que es proposa, talment com altres grups, una comissió d'estudi de reindustrialització, que ha de tenir com a finalitats, bàsicament, cercar i constatar les causes que han portat a aquesta situació un sector tradicional de producció com és l'industrial per a Catalunya, a aquesta situació que nosaltres creiem negativa. Les causes cal cercar-les en un tractat d'adhesió al Mercat Comú, en què ja portem sis anys, i podem començar a valorar a llarg termini com ha contraprestat la situació industrial a Catalunya. En segon lloc, hem de començar a constatar quina serà la intervenció, a partir de l'Acta única, d'aquesta economia, d'aquest gran supermercat continental a la indústria catalana i, sobretot, en els sectors tradicionals. En tercer lloc, creiem que és molt important constatar i fer un seguiment de les multinacionals al nostre país. Darrerament estem veient un procés especulatiu ferotge sobre la petita i mitjana empresa a Catalunya i, perquè no, també sobre les grans empreses de les multinacionals.

Creiem que aquí hi ha hagut una excessiva deixadesa per part del Govern; que no hi ha hagut un seguiment i una fiscalització del procés d'aquestes multinacionals al nostre país. I tot això, constatant que en aquest país s'utilitza darrerament des del Govern una mena d'eufemisme per amagar la paraula desindustrialització. Es parla d'aquesta mena de terciarització positiva, i la constatació real, no només dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, sinó per parts i sectors importants del nostre país, és que la terciarització existeix, però cal constatar quin tipus de terciarització. Estem parlant d'aquella terciarització

moltes vegades, que és la real, de sol i platja; estem parlant d'aquella terciarització de camps de golf, d'hotels i de turisme de baixa qualitat i poc competitiu. No és aquesta la terciarització d'altres països de l'Europa comunitària, que estan substituint aquesta població activa en el sector secundari per una terciarització de veres, una terciarització connectada amb el món de la producció, una terciarització connectada i que treballa al servei d'aquesta xarxa de petita i mitjana empresa i de gran empresa, competitiva i amb un producte diversificat.

És aquesta la nostra Proposta i creiem que, com altres grups d'aquesta cambra, és important començar ja a estudiar i amb aquest repte, amb la situació que ens trobem ara, de conjuntura diferent als altres anys, amb l'impacte de les multinacionals, amb l'impacte del Tractat d'adhesió. Quin és el resultat en la perspectiva de deu, quinze anys? Com podem canviar la inèrcia que actualment està portant la indústria a Catalunya?

És per això que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya en aquesta legislatura farà un seguiment —d'altra banda, amb comissió o sense— important de quin és l'estat, la situació i el futur de la indústria a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies senyor president. Per fixar la posició del nostre Grup al voltant de la creació d'aquesta Comissió, fonamentalment partim d'una primera afirmació, i és que existeix a Catalunya una realitat, una realitat industrial, que mereix, si més no, una atenció d'aquest Parlament; existeix una realitat innegable que mereix una atenció d'aquest Parlament perquè això forma part dels problemes de la nostra societat. Negar-ho sota excuses, plantejaments, discussions, elements positius, negatius, com té tota la realitat no soluciona els problemes, i estudiar-ho, potser sí, potser sí que és el primer pas per trobar una sortida.

Estem parlant d'una situació d'industrialització, de la necessitat d'una industrialització que no hem començat ara. L'any 91 —i es va anomenar— va haver-hi un informe arran del qual va haver-hi un procés d'avaluar quins eren els defectes que hi havia sobre Catalunya, sobre la indústria a Catalunya —i parlem només de la indústria a Catalunya— vers el procés d'incorporació d'integració en el Mercat Comú. Les dades eren prou eloqüents; l'informe de la Comissió de les Comunitats deia que hi havia un risc potencial, que hi havia vint-i-quatre sectors industrials de Catalunya amb una importància gran perquè representaven o tenien en el seu si al voltant de cent mil treballadors, que tenien una situació de feblesa en relació amb aquest procés d'incorporació. Estem parlant de cent mil treballadors, estem parlant del 5% de tota la població ocupada, però estem parlant de quasi el 15% del sector industrial de Catalunya. No és poca cosa; és un tema força important.

I per això va haver-hi en el si de la Comissió Permanent del Consell de Treball un acord per crear una comissió d'estudi: Govern, Consell Executiu, Departament de Treball, sindicats i patronal. Aquesta Comissió es va acordar, però mai es va constituir. El mes de juliol de l'any passat va haver-hi una ronda de converses impulsada pel president de la Generalitat amb les patronals, amb les universitats i amb els sindicats. De la reunió amb els sindicats es va prendre l'acord de generar, el setembre,

una comissió d'estudi per als temes industrials de Catalunya; aquesta Comissió no es va constituir. I, a hores d'ara, el balanç o algun dels elements del balanç de l'any 91 són..., si més no, hem d'aprendre sense alarmismes... amb els clar-obscur que té tota la realitat, hem d'aprendre que hi ha dades significatives que fan necessari prendre en consideració l'estudi de la situació industrial a Catalunya. Els expedients de regulació d'ocupació han incrementat el nombre de treballadors que passen a una situació de rescissió de contractes, majoritàriament de la indústria. Quan les xifres estan tancades, només l'octubre ja tenim un 12% més de rescissions de contractes i estem parlant del voltant de vint mil treballadors acomiadats perquè hi ha empreses que no van bé. Estem parlant... i tots coneixem noms propis d'empreses, que no els anomenarem, però que tenen una forta incidència en el teixit industrial i que hem viscut com pateixen algunes, encara, problemes que no es poden resoldre.

De les dades de la Conselleria d'Indústria, tenim un problema greu, de les dades globals surt un problema greu o, si més no, una dada preocupant: la inversió mitjana industrial per lloc de treball ha evolucionat de 3,86 milions per lloc de treball, el 88, a 4 i escaig milions per lloc de treball, l'any 91. Amb quatre milions no es fa un lloc de treball competitiu amb l'economia europea. És veritat que hi ha sectors que tenen altres diferències i en el sector energètic el lloc de treball costa 28 milions, però en el tèxtil s'està invertint 700.000 pessetes per lloc de treball. Així no es poden fer llocs de treball competitiu i mantenir el tèxtil d'una manera seriosa.

I, curiosament, a més a més d'aquest descens del 13% de les inversions en relació amb l'any 90, aquest 91 tenim també que no tots els sectors industrials han patit la mateixa davallada d'inversió industrial i, dissortadament, la inversió industrial ha davallat més en aquells sectors que més necessitarien una inversió per resistir la competència d'altres mercats: l'electrònica ha baixat un 77%, la inversió industrial; el cautxú, fonamentalment en la seva relació d'indústria auxiliar de l'automòbil, un 53%; el tèxtil un 50%, la inversió industrial; la maquinària i el material elèctric, un 43%; el cuir, un 41% i, a l'altra banda, hi ha creixements a sectors com el químic, que va cap endavant.

I territorialment aquí podríem dir que plou sobre mullat. En el tema de la inversió industrial, territorialment plou sobre mullat. El Berguedà ha rebaixat, en relació amb l'any 90, un 45% la seva inversió industrial: 91 sobre 90. El Ripollès, el 85%: 91 sobre 90. La Ribera d'Ebre, el 85, i de les comarques de la rodalia de Barcelona, fins i tot el mateix Barcelonès, només se'n lliura el Vallès Oriental. Tant el Baix Llobregat com el Vallès Occidental, com el mateix Barcelonès, que no tan sols és Barcelona, tenen descensos del 51, del 40 i del 61% de la seva inversió industrial.

Si més no, hem de dir que aquí hi ha un problema que val la pena estudiar i analitzar perquè és un dels sectors bàsics de la nostra economia. Aquestes discrepàncies hi són; es pot dir que hi ha variacions, hi ha sectors socials que consideren les coses de manera diferent a com s'estan fent des del Govern, i per això nosaltres creiem que aquest és un tema prou important perquè el Parlament l'estudiï.

Com deia al principi, la realitat va més enllà del que diguem; la realitat és una realitat la qual convé analitzar perquè —ho repeteixo—, si la neguem, segur que no trobarem la solució i, possiblement, si l'estudiem —i aquest Parlament té aquesta finalitat,

també—, trobarem alguna sortida per a aquestes problemàtiques que són reals en la indústria catalana.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rafé. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, vaig a fer un torn de posicionament sobre aquesta Proposta de crear una comissió d'estudi de reindustrialització i ja avanço que el nostre vot serà contrari a aquesta creació.

Vostès han presentat un panorama que gira al voltant de dos eixos. Primer de tot hi ha una desindustrialització a Catalunya, una caiguda —hauria de ser—, si fos veritat això del creixement del producte interior brut industrial, i, en segon lloc, jo entenc, de les seves paraules, que preveuen que aquesta caiguda continuarà.

Bé, jo vaig a cenyir-me a aquests dos arguments de fons i a mirar d'explicar i fer-me entendre per què totes dues afirmacions són falses.

En primer lloc, és veritat que hi ha hagut una caiguda del creixement del producte interior brut industrial a Catalunya; això és cert, i és cert perquè estem en un context d'economia oberta i això que ens passa a nosaltres els passa a la resta de països de la comunitat i en un altre nivell a la resta del món amb la qual nosaltres tenim una relació de similitud. Hi ha moltes raons que expliquen aquesta caiguda del creixement del producte interior brut industrial: primer, hi ha un efecte del cicle econòmic, eh?, el producte nacional varia en el temps pujant i baixant, fent una sinusoide; en segon lloc, si bé és veritat que aquestes taxes de creixement tenen una tendència a pujar i a baixar, el que ha passat durant els últims anys, concretament des del 86 fins al 89, és que a Catalunya hem tingut un creixement anual mitjà altíssim. Concretament, entre l'any 86 i l'any 89 hem tingut un creixement anual mitjà del 5,2%. Si volen vostès una referència: els Estats Units, entre l'any 1800 i l'any 1984, es varen moure entre el 2,2 i el 4,2% de creixement anual mitjà. A Catalunya, entre el 86 i el 89, el 5,2. És pràcticament impossible mantenir unes taxes de creixement sostingudes tan elevades; normalment, per sobre del 4% aquestes taxes no es poden mantenir. Estem, per tant, dintre el cicle en un moment de baixada; hem tingut fins l'any 91 una baixada des d'un òptim que —si es permet l'expressió— és un òptim molt bo; és un molt bon òptim.

Jo no tinc dades en relació amb la resta de la Comunitat quant a producte interior brut industrial, però sí quant a producte interior brut global. Per un creixement a Catalunya del 3,7, el 86, la Comunitat, un 2,6; el 87, per un 5,6 nosaltres, la Comunitat, un 2,9; el 88, per un 5,4 a Catalunya, la Comunitat un 3,8; el 89, per un 5,8 a Catalunya, la Comunitat un 3,3; el 90, per un 4,2, un 2,9; el 91, per un 2,8, un 2,2. El resultat de tot això és que Catalunya ha crescut i ha crescut molt més que la resta de la Comunitat i, lògicament, ha tingut també la seva davallada de creixement l'any 91 i també l'any 90, com l'han tingut la resta de països industrials del nostre entorn.

Ha de quedar clara una qüestió, que jo no sé si la resta de ponents la tenien clara en parlar aquí: i és que hem tingut una davallada del creixement del producte interior brut industrial, però no en valors absoluts. Entre l'any 89 i l'any 90 hi va haver la davallada més gran en el creixement: Catalunya va davallar

un 2% i la resta de l'Estat un 2,7 —de creixement. Ara bé: hi va haver un increment nominal del 7,26% en diners de producció..., de producte, vaja, no en diners, un 7,2% de creixement del producte interior brut enfront d'un 6,5 de la resta de l'Estat.

Val la pena insistir en aquestes dades per adonar-se de quin és el tipus de problema. Ho repeteixo: enfront d'una caiguda del 2% de creixement i un 2,7 a Espanya, un increment nominal de producte del 7,2. Per tant, no hi ha desindustrialització, no es pot parlar de desindustrialització en aquesta situació.

Val la pena indicar —i això ho voldria remarcar en atenció al Grup Socialista— que en unes declaracions —més ben dit— en una resposta als sindicats a arguments similars als que vostès ens fan a nosaltres, el president del Govern diu que a Espanya no hi ha desindustrialització. I no només diu això; diu, a més a més, que els llocs que van millor han tingut una actuació millor —entre ells l'Estat espanyol i s'ha d'entendre, entre ells, Catalunya— i diu, a més a més, que aquest procés de caiguda del creixement és un procés estrictament conjuntural.

La inversió estrangera a Catalunya és clarament positiva durant aquest període; hem passat de 109.000 milions de pessetes l'any 88 a 300.000 milions de pessetes l'any 91: inversió estrangera industrial. I ha seguit creixent any a any durant tot aquest temps. I la inversió total estrangera ha passat de 200.000 milions a 972.000 milions durant aquest període.

Hi ha aquí un fet que no ens ha de passar per alt que és que, mentre que la inversió total s'ha triplicat l'any 91, l'any 88 s'havia duplicat. Per què hi ha això? Perquè hi ha en paral·lel un tema que no es pot obviar i que algú ha esmentat en les seves intervencions, que és el tema del creixement del sector serveis. El sector serveis..., el fet que creixi el sector serveis és positiu pel que representa que els serveis són tributaris de la indústria en la seva major part, en molt bona part. D'acord que hi ha una sèrie de serveis que no hi estan tan lligats i el senyor Puigcercós n'ha parlat: el comerç, el turisme, però, fins i tot aquests..., pensem què seria, per exemple, del sector hotelier barceloní sense la Fira, eh? Per tant, moltes vegades, fins i tot aquests que, aparentment, no tenen una relació directa amb el món industrial sí que hi estan lligats.

Una altra qüestió que s'ha plantejat aquí és la que té a veure amb l'ocupació, que jo la separaria completament del que tingui a veure amb el creixement o no creixement de la producció. La baixa ocupació no és baixa de producció o no implica una baixa de la producció. Jo he enumerat fins a tres factors que expliquen clarament això. Primer, hi ha una creixent automatització i una creixent robotització en el sector industrial. Entre l'any 89 i l'any 91 és veritat que s'ha perdut l'1,6% de llocs de treball a la indústria, d'una manera consolidada; en canvi, ha crescut la demanda elèctrica industrial en un 10,3%. I aquesta és una dada que val la pena retenir: enfront d'una caiguda d'ocupació de l'1,6, un creixement de la demanda elèctrica industrial del 10,3%. Un segon factor, que parla d'aquesta baixa d'ocupació, és la terciarització de part de les plantilles fins ara industrials: hi ha un procés d'«externalització» dels departaments de serveis de les empreses i això afecta, lògicament, les estadístiques. I, en tercer lloc, la caiguda de l'ocupació es compensa moltes vegades per una més gran productivitat del factor treball. Aquí jo tinc unes dades del sector de components de l'automòbil que diuen que hi ha hagut una... —o hi haurà, perdó—, hi ha la previsió d'una caiguda d'ocupació i, en canvi, hi

ha una previsió d'increment de la inversió del 50%. Aquest sector, eh?, s'està comportant d'acord amb aquest fet que jo anomenava que una baixa d'ocupació no necessàriament significa una baixa de productivitat i tampoc una baixa d'inversió.

Primer argument, per tant, de si hi ha o no hi ha caiguda, si hi ha o no hi ha desindustrialització: això és fals, eh? Hi ha un no tan gran creixement industrial fins a l'any 91.

La segona qüestió és que nosaltres entenem —i es desprèn d'una sèrie de dades que ara els donaré— que estem en el punt d'inflexió de la corba. A partir d'aquest any, eh?, la corba de tendència ha variat i altra vegada el creixement del producte interior brut industrial creix.

En primer lloc, la inversió industrial registrada el primer trimestre del 92, respecte al primer trimestre del 91, ha crescut a Catalunya un 62% nominal, eh? En pessetes corrents. Ho repeteixo: un 62% d'increment d'inversió industrial registrada en pessetes nominals. Vostès han citat una sèrie d'empreses que no anaven bé, bàsicament el senyor Saura; jo n'hi puc citar unes altres, tretes d'un recull de premsa recent —un mes—, d'empreses que anuncien inversió i que són empreses que en els propers mesos a Catalunya faran un esforç d'inversió: Siemens, Sony, Esteve Química, ICN Hubber, grup CELSA, Soler Palau —tot això són empreses que invertiran—, Electrolux, etcètera. No les llegiré totes, perquè se'm posarà el llum vermell d'un moment a l'altre i voldria assenyalar-los altres elements.

La inversió total estrangera ha crescut, del 92 al 91 —el gener— d'un 61%. La previsió de creixement del producte nacional brut que fan els serveis d'estudis de *The Economist* —en la publicació aquesta tan esmentada, «Catalunya als 90»— és el 3,8 per a l'any 92, el 4,2 per al 93, etcètera. Una alça a la vegada relativament estabilitzada.

Hem dit que estàvem en economia oberta; doncs, el Fons Monetari Internacional preveu un creixement d'un 1,8% l'any 92 enfront d'un 0,8% l'any 91 per al conjunt de països industrials: un punt més. Això també ens afectarà a Catalunya.

L'Institut d'Estudis Econòmics fa un estudi en el qual parla del 2,5% l'any 92, enfront a l'1,6 l'any 91. També una previsió de creixement, el creixement del producte interior brut industrial. I així podríem continuar. Hi ha un estudi de la Fundació FIES de les Caixes d'Estalvi, on diuen —on diu aquest estudi— dues coses: primer, Catalunya ha arribat a la mitjana europea de producte interior brut per càpita i, en segon lloc, que «tot va anar malament» —cito textualment— «al 91, però el que estava millor segueix estant millor en els anys a venir». Tot plegat ens fa ser optimistes en relació amb la tendència de creixement del producte interior brut industrial i, per tant, nosaltres no votarem a favor de l'establiment d'aquesta Comissió, perquè entenem que amb els mitjans normals, habituals, que té la cambra, sigui a través de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, a través d'una compareixença del conseller —o les que convinguin—, sigui a través de presentació i debat de proposicions no de llei o en el Ple, amb els instruments habituals que ja preveu el Reglament, el tema es pot tractar a bastament i es pot debatre la política industrial del Govern.

Nosaltres compartim l'interès —ho deia el ponent socialista, i hi estic d'acord—, que aquest és un tema molt important per al país, que aquest és un tema vital, però entenem que una comissió *ad hoc* de reindustrialització, primer desfiguraria la realitat i segon, probablement, no respondria a les autèntiques finalitats

que entenem nosaltres que des d'aquí s'han d'acomplir. Per tant, torno a anunciar altra vegada que votarem en contra d'aquesta Proposta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll. Acabat el debat, se somet a votació la Proposta de constitució de l'esmentada comissió d'estudi.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Proposta de constitució de la comissió d'estudi de reindustrialització a Catalunya ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 67 vots en contra i cap abstenció.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la greu situació que pateix l'agricultura catalana, que formularà el diputat senyor Josep Ignasi Llorens, del Grup Popular. Es tramita aquesta interpellació pel procediment d'urgència.

Té la paraula el senyor Llorens, deu minuts.

Interpellació al Consell Executiu sobre la greu situació que pateix l'agricultura catalana

El Sr. LLORENS: Gràcies senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin que mostri la meua satisfacció, perquè la primera vegada que jo pujo en aquesta tribuna pugui parlar del sector agrari.

Senyor Vallvé, senyor conseller, de l'Executiu, d'Agricultura, poc abans de les eleccions, amb una sinceritat que l'honra —per una altra part inocultable—, vostè va dir que la renda dels agricultors catalans havia baixat d'un 5,9% —que en realitat era més, perquè si hi afegim el cost de la vida, doncs, era de l'ordre d'un 11%. Durant la campanya, el candidat de Convergència i Unió —avui president—, el molt honorable senyor Jordi Pujol deia aquí, també, en el debat d'investidura, que el nivell d'atur aquí a Catalunya era inferior al d'altres comunitats autònomes. Suposo que no es pot estar solament a les madures i s'ha d'estar també a les verdes; que si algú s'atribueix unes responsabilitats que les coses en una determinada qüestió milloren, en unes altres qüestions, com és a la renda dels sectors agraris, els nostres agricultors, que han tingut ocasió de veure'ls aquí manifestant-se davant del Parlament i pels carrers de Catalunya, alguna responsabilitat tindrà la Conselleria que vostè presideix de l'Executiu.

I ho dic, perquè com que jo he estat al Congrés de Madrid —de diputats— allí moltes vegades el Govern socialista, que té les seves responsabilitats o les trasllada a Brusselles o les trasllada a les comunitats autònomes, en aquest cas la nostra, dient: «Bé, és que vostès tenen pràcticament les competències plenes en aquesta matèria», i vostès aquí les traslladen, també, al Govern central socialista, tenint com en tenen de pròpies, i a Madrid, perquè quan a Madrid no es fa victimisme, a Madrid, doncs, com han denunciat tantes vegades, s'entra en una complicitat i s'està d'acord amb la política agrària que fan els socialistes allà.

Resulta que les culpes, «Bruselles» —diuen els de Madrid—, o a Catalunya: les culpes des d'aquí les té Madrid i, al final, resulta que els únics culpables són els agricultors catalans;

aquests que han perdut una renda de l'11% respecte a l'any anterior, i que en el conjunt nacional, segons l'últim debat que es va celebrar al Congrés de Diputats, el 8 d'abril, reconeix el mateix ministre que la renda del sector agrari és el 42% de la renda dels altres sectors. I si partim de les primeres culpes, de les històriques, de les que ja hi havia d'abans, que patia el sector agrari, com no ens hem de referir a les conseqüències d'un tractat d'integració del sector agrari al Mercat Comú, d'entrées del sector agrari al Mercat Comú, amb una sèrie de *flecos* pendants que no sabien quins eren i que al final han representat una sanció per a l'agricultura espanyola i per a l'agricultura catalana? Perquè en aquests moments, francament, descobrim coses tan increïbles com que hem de pagar els excedents de cereals que nosaltres no produïm, hem d'acceptar limitacions a la producció de la llet, quan nosaltres som importadors, hem d'acceptar que hi ha països tercers no comunitaris que tenen tracte preferent dintre de la Comunitat Econòmica Europea, com és l'ave llana turca, l'ametlla californiana, que entren per la porta del darrere i fan que el nostre país tingui pitjors condicions, i hem d'acceptar que els nostres productes hortofructícoles, l'any 93, siguin els únics productes que no tinguin lliure circulació per tota la Comunitat Econòmica Europea, com tenen mercaderies, persones i productes. Sobretot després d'haver firmat el Tractat de Maastricht i, sobretot, després de reconèixer que han variat substancialment les condicions que van fer possible aquella primera firma, que no sabíem ben bé tots què firmava, i que indiscutiblement arribem a la conclusió que quan s'ha firmat malament s'haurà de tornar a firmar.

Per tant, jo crec que ha arribat el moment que aquest Parlament de Catalunya es pronunciï respecte a aquests aspectes que estem denunciant i encomani al Govern central socialista, del qual hi ha una digna representació en aquest Parlament, que es facin les gestions oportunes per tornar a negociar allò que s'ha demostrat que és francament lesiu per a la nostra agricultura. Hi ha, a més, un altre tipus de pronunciament, que jo demanaria a aquesta cambra amb el màxim recolzament possible de tots els grups polítics aquí representats, que són les responsabilitats pròpies del Govern central socialista, que en aquests moments ens anuncia una estimació objectiva, que ara va per mòduls, que substitueix la simplificada, que consisteix a recaptar més, i, a més, per avançat. Els pobres pagesos que sempre cobren, quan cobren, és endarrerit. I que hi ha, a més, pendent —jo crec que una assignatura pendent— del sector agrari, que és que sobre excés de població —que hem de reconèixer que existeix al sector agrari— hi ha un envelliment progressiu del sector agrari. Hi ha un impost de transmissions successòries que expulsa, automàticament, els joves. Perquè ja em diran vostès quin estímul té un jove que s'ha de fer càrrec d'una explotació agrària al moment difícil que li falta el pare, si per continuar l'explotació s'ha de vendre la meitat de patrimoni o se l'ha d'hipotecar per vida. Per cert, que algunes responsabilitats, en aquest aspecte, té el Govern de la Generalitat, quan les valoracions de l'impost de transmissions successòries que recapta la Generalitat s'han multiplicat espectacularment des que les recapten vostès.

Però hi ha responsabilitats, a més, pròpies del Govern de casa, perquè jo li he sentit dir moltes vegades —i em sento plenament identificat amb el senyor Jordi Pujol— quan diu que res del que li passa a Catalunya li és aliè a ell. A nosaltres tampoc, i des d'aquí es poden fer moltes coses. Naturalment, avui amb el

poc temps que tenim amb aquesta interpellació, aquesta moció, no dóna temps de parlar de totes les responsabilitats, però per descomptat si no hi ha pressupostos no es pot fer res. I el pressupost —que algun dia discutiré amb vostè, senyor Vallvé, quan jo, repetidament..., ja suposo que ha llegit els fulls, i ha llegit els meus articles—, els pressupostos que destina la Generalitat de Catalunya per al nostre sector agrari, que aporta el 10% de la producció agrària nacional, són insignificants i no poden resistir la comparació de les comunitats autònomes on nosaltres tenim responsabilitats de govern.

Però jo confio que aquí es desperti una sensibilitat i puguem, entre tots, aprovar crèdits extraordinaris per fer front a una situació que no admet dilacions, ni admet ajornaments en aquests moments.

El primer que cal fer, per tant, és demanar —jo ho he llegit als diaris, però no sé si encara s'ha confirmat o no—, és demanar un debat de política agrària amb un termini màxim de dos mesos, perquè això no es pot tractar en deu minuts en una interpellació i una moció que continuarà, que depèn de la resposta que vostè doni a aquesta interpellació. Cal fer una concertació. No solament a Madrid: una concertació aquí, on hi sigui vostè, on hi siguin tots els sindicats representatius de la pagesia, on hi siguin les cooperatives, on hi siguin els sectors industrials, perquè cal parlar amb el sector de l'agricultura. I jo li reconec a vostè que vostè té un altre tarannà al seu antecessor de la Conselleria d'Agricultura, ara destinat a fer informes d'assessorament, que surten cada dia a la premsa i totes aquestes coses. Vostè ha millorat. Ha millorat el diàleg amb els agents agraris; el que passa és que els resultats són els mateixos. Són els mateixos que els del seu antecessor, perquè sinó no hi hauria les manifestacions que hi ha aquí.

Cal ajudar els sindicats, una vegada sapiguem quina és la seva representativitat. Cal convocar eleccions de cambres agràries, al sector agrari, perquè ja s'han transferit, després d'una sentència del Tribunal Constitucional, i ara mateix tenim dos-cents o dos-cents cinquanta funcionaris, mà sobre mà, de les cambres agràries, que podrien complir un servei molt important d'assessorament al sector agrari, perquè en aquests moments jo li asseguro —i vostè sap que jo he estat en contacte amb el sector agrari— que un pagès es torna boig, no sap a quina Administració s'ha de dirigir, on ha de demanar un préstec, no té informació de quins són els cultius alternatius, què és el que li espera: aquesta és la situació.

I després cal, per exemple, avançar crèdits, avançar aquelles ajudes que, per exemple, han demanat els agricultors catalans —i em refereixo al Reial decret 808— emparant-se en el fet que la meitat dels fons els finançava la Comunitat Econòmica Europea i que no han arribat. Bé, doncs, el Govern de casa podia avançar-ho.

Però després és que ara, després del 808, hi ha un altre Reial decret, que és el 1887, de millora de les estructures agràries, on allà es regula la participació de les comunitats autònomes, sobretot per a la instal·lació i promoció de joves agricultors i per a la modernització de les explotacions làctiques.

Jo crec, senyor conseller, que vostè tindrà previst tenir uns crèdits extraordinaris per fer front a les peticions d'aquest decret, i que no tinguem de tornar a sentir el que diuen de Madrid, que és el *secreto del éxito*. Hem tingut tantes peticions que no les podem atendre perquè han demanat massa! És com Correus: no funciona perquè escrivim massa cartes. Jo crec que, des d'aquí, podem tots ser una mica més seriosos.

Finançament. Els nostres pagesos paguen el doble del que paguen els pagesos comunitaris, i així no es pot competir. Hi ha unes fonts de finançament. No solament les que posa el Reial decret 1887; es poden fer crèdits de campanya amb un 7%. Sap com? Fent uns convenis des d'aquí amb entitats creditícies privades perquè paguin un 6 o 7% per fer front als crèdits de campanya, perquè resulta que el pagès ha de pagar per endavant Hisenda; no rep els quartos del que ven; les indústries agràries no poden pagar, i no hi ha un duro al camp. I resulta que a més, si ho demanen al banc, els demanen tals tipus de garanties... Perquè, per exemple, les garanties hipotecàries, ja no s'accepten, perquè és que s'ha arribat a un moment en què la terra cada vegada val menys. Doncs aquí hi ha una cosa que hi havia abans de les transferències, que és l'ASICA, la societat de garanties recíproques per poder garantir i poder donar suport a tots aquests préstecs que els agricultors catalans han de demanar, simplement, per fer front als crèdits de campanya.

Totes aquestes coses, i moltíssimes més... Per exemple, el Govern central, vostè ho sap, segurament... Un agricultor espanyol rep una quarta part del que rep un agricultor comunitari per a jubilacions avançades, per abandó de cultiu, per millora de rendes... Sap per què? Per la senzilla raó que el Govern central socialista no hi posa la meitat. I, com que no hi posa la meitat, doncs, llavors, l'agricultor, l'any passat, a aquest tipus d'ajudes s'hi van acollir mil agricultors. Mil agricultors a tot Espanya. Llavors, què passa? Si diem que sobra població al sector agrari, i no els preparem una sortida a la reconversió d'aquest sector agrari, perquè no ho posa el Govern central socialista—, ningú li impedeix que vostè ho posi! Si per una altra part diem que la productivitat de les nostres explotacions no és bona i no aprofitem els decrets per modernitzar-les; si resulta que al sector agrari no hi queda ningú perquè s'està envellint, i ens seguim apuntant a les noves pressions fiscals i no fem alguna cosa per suprimir l'impost de transmissions successòries, de pares a fills que es comprometen a seguir el cultiu directe de les explotacions agràries per un programa mínim de cinc anys, jo estic segur, senyor conseller, que vostè estarà d'acord amb mi que estem passant uns moments de greus dificultats.

Si no, potser...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Llorens, eh?, que s'està excedint.

El Sr. LLORENS: Serà per la vella coneixença que tenia jo en el Congrés de Diputats que vostè pressionava per aquesta...

El Sr. PRESIDENT: Sí, però no li puc fer, no li puc fer un reglament especial. (*Rialles.*)

El Sr. LLORENS: Ja ho sé. Gràcies. Ja sabia que no ho faria, donada la seva objectivitat i imparcialitat, que ja vaig tenir també ocasió de conèixer allí.

Per acabar, anuncio que totes aquestes coses, com la creació urgent d'una comissió d'estudi de l'impacte que representarà la lliure obertura del comerç de la Comunitat Econòmica Europea amb el Marroc, que farà que entrin aquí els productes hortofrutícoles —molt més barats, perquè allí no paguen ni Seguretat Social, allí paguen tres-centes pessetes lo jornal de vuit hores..., i aquí nosaltres ens hem de pronunciar, en aquest Parlament...

Jo crec, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que tots tenim de prendre consciència del que és un problema no solament important, sinó urgent, perquè puguem, entre tots, arribar a les fórmules més àmplies possibles,

no per arribar a solucions miraculoses, que no hi són, però per arribar a millorar la crítica situació del sector agrari. I jo estic esperant expectant la seva resposta perquè en funció d'això vindrà la Moció, i després jo crec que tindrem ocasió de parlar d'aquestes qüestions en el debat de política agrària, que crec que és absolutament inajornable.

Gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: A més, tindrà oportunitat de fer la rèplica ara, eh?, a més del que ha dit. Hi ha una altra interpellació sobre la mateixa matèria, sobre el futur de la pagesia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Jo crec que es podrien acumular, si el senyor conseller... Jo crec que mereix una resposta...

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Vallvé i Ribera): Totalment d'acord, senyor president. Anava a demanar, precisament, l'acumulació d'ambdues interpellacions.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. El senyor Àngel Colom té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre el futur de la pagesia a Catalunya

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, aquesta interpellació que havia presentat el nostre Grup tenia sentit si no estàvem a les portes —com estem ara— d'un debat monogràfic sobre política agrària. El nostre Grup, juntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i el president de la Generalitat —segons em consta— han demanat a aquesta cambra la celebració en un curt període de temps —en tot cas, en aquest període de sessions— d'aquest debat monogràfic sobre la situació de l'agricultura a Catalunya i el seu futur. I és a partir del convenciment que en els dos mesos propers —i suposo que abans, a curt termini— celebrarem aquest debat monogràfic que valorem molt positivament, que he decidit —hem decidit— retirar aquesta interpellació. I voldria que el senyor conseller i la majoria veiessin en aquest gest, també, una voluntat del nostre Grup que aquest debat monogràfic que —ja en el debat d'investidura vam considerar molt important per a la situació urgent de moltes solucions que es poden donar des d'aquí al sector de la pagesia— realment no fos un debat en què ningú s'escolta ningú i finalment passen només les propostes i les resolucions estrictament que el Govern ja proposa. Aquest gest voldria que l'entenguessin com una sol·licitud a la majoria i al conseller que, en aquest debat, realment, tothom s'escolti tothom, i puguem arribar a una sèrie de mesures al màxim de consensuades entre tots els grups, perquè realment jo crec que els pagesos és això —els pagesos i les seves organitzacions sindicals—, és exactament això el que esperen.

Per tant, retiro, doncs, aquesta interpellació. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Queda retirada aquesta interpellació.

Té la paraula l'honorable conseller per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre diputat senyor Llorens, jo també celebri que avui, en aquesta legislatura, que és la primera interpellació que es fa, sigui una interpellació que, precisament, parli del tema d'agricultura, perquè crec —com vostè ha manifestat, i li agraeixo la seva manifestació, com també la manifestació del senyor Colom valorant la problemàtica greu que en aquest moment pateixen la pagesia i el sector agrari a Catalunya— que és un tema prioritari i un tema de cabdal importància.

Dijous de la Setmana Santa, després de prendre possessió com a conseller d'Agricultura de la Generalitat per a aquesta legislatura, la primera cosa que vaig fer va ser, precisament, reunir-me en el Departament amb les representacions dels sindicats agraris i de la Federació de Cooperatives. Reunir-me amb ells, precisament, per posar de manifest que hi ha una problemàtica, de la qual sóc conscient; evidentment les mobilitzacions que s'han produït durant aquest mes d'abril, a Catalunya, però també a Estrasburg, concretament el dia 6 d'abril, i que també s'havien produït a França la tardor passada demostren, evidentment, que l'agricultura té seriosos problemes. Té seriosos problemes a Catalunya, té seriosos problemes a la resta de l'Estat espanyol, i té seriosos problemes a nivell europeu. Però això, evidentment, no treu que nosaltres haguem de fer tot el possible per buscar una millora de la situació de l'agricultura de casa nostra.

I en aquest sentit, jo voldria dir —com aquell dia vaig poder també comunicar ja als sindicats agraris— que el molt honorable president de la Generalitat demanava la celebració d'un debat general en aquest Parlament, d'acord amb allò que preveu, amb allò que estableix l'article 121 del Reglament de la cambra; un debat general on el Govern pugui exposar la seva posició, la seva situació sobre l'agricultura, i els grups parlamentaris —tots els grups d'aquesta cambra— puguin posicionar-se i aquesta cambra pugui votar aquelles resolucions que puguin ser positives per a l'agricultura de casa nostra.

Jo voldria agrair la intervenció del senyor Llorens que, d'algun manera, ha estat un índex dels problemes que avui pateix la nostra agricultura. Segurament la limitació del temps no li ha permès d'exposar altres punts, que també hi són, i que, evidentment, segur que coincidirem en la seva apreciació.

Jo voldria, de tota manera —aprofitant aquesta interpellació—, no contestar punt per punt els punts que ell ha establert aquí, però sí fer una reflexió, o dues reflexions, de tipus general. Una reflexió és que la política agrària fa uns anys —vostè ho coneix molt bé, perquè vostè és un professional de l'agricultura, i un funcionari, tinc entès, en excedència en aquest moment, de l'Administració agrària... Per tant, l'Administració, la problemàtica de l'agricultura, la política agrària era marcada fa uns anys d'allò que es decidia a la plaça d'Atocha, d'allò que es decidia des del Ministeri d'Agricultura de Madrid. I s'han produït uns fets, que han estat, d'una banda, el pas de poder polític a les comunitats autònomes, l'Estatut d'autonomia, la Constitució, han permès que les comunitats tinguem un pes polític, una autoritat política per decidir sobre temes agraris; la responsabilitat, per tant, és compartida, però sobretot, a partir de l'any 1986, amb la incorporació de l'Estat espanyol i de Catalunya a la Comunitat Econòmica Europea, les decisions de política agrària —moltes decisions de política agrària— són unes decisions que es prenen des de Brussel·les.

I això, evidentment, em sembla que hem de ser clars en aquest sentit, que cadascuna de les administracions tingui la seva responsabilitat sobre la política agrària que afecta els agricultors europeus i, com a conseqüència, també, els agricultors catalans. I en aquest sentit, evidentment, a cadascú la seva responsabilitat; la responsabilitat de Brussel·les, la responsabilitat de la política de Madrid i la responsabilitat de la política de la Generalitat, amb el benentès —ni cal dir-ho—, com vostè ha fet esment de les paraules del molt honorable president Pujol, de tot allò que passa a la nostra agricultura, nosaltres ens en sentim responsables i nosaltres actuarem —en allò que són les nostres possibilitats, les nostres competències polítiques—, actuant directament o bé fent les gestions necessàries davant de Madrid o davant de Brussel·les per tractar de millorar aquelles decisions polítiques que depenen de Madrid o de Brussel·les i que, d'alguna manera, afecten —i molt directament— els nostres agricultors.

Jo voldria, en aquest sentit, també, recordar que els pressupostos del Departament d'Agricultura, enguany, han tingut un substanciós increment, i a més a més, que com vostè sap, hi ha unes partides ampliables, que són les que fan referència, precisament, a l'aplicació del Decret que vostè ha esmentat, el 1887, de modernització d'estructures agràries, que crec que és un aspecte fonamental si volem que una part, però almenys una part molt important de la nostra agricultura, pugui ser una agricultura realment competitiva en aquest mercat únic europeu en el qual per obligació ens belluguem.

Vostè ha parlat també de la necessitat de millorar o de corregir, una mica, el que va ser la paralització del Decret d'estructures agràries, de l'antic Decret, del 808, que com vostè sap, a partir del 20 de juny de 1991, va quedar paralitzada l'admissió de nous expedients. Doncs, bé, en aquest sentit, el Govern de la Generalitat va decidir avançar el 50% a totes aquelles actuacions que s'havien dut a terme, que tenien la reserva de crèdit anunciada pel Ministeri d'Agricultura, pel MAPA, i que tenien la certificació que havien realitzat l'obra corresponent. En aquest sentit, vam signar una sèrie de convenis amb institucions creditícies de Catalunya i s'ha avançat aquest 50% de diners en aquestes inversions que s'havien dut a terme.

Evidentment, això crec que no és suficient; ha estat un greu inconvenient per a la nostra agricultura aquesta paralització durant un període que s'acostarà pràcticament a l'any, perquè, per bé que el Decret 1887 porta encara data de 1991, la seva aplicació encara no ha pogut començar —atès que les ordres que despleguen l'esmentat Decret, i concretament les ordres que ha fet la Generalitat, com totes les ordres que es fan d'ajut a l'agricultura després del Tractat d'adhesió, necessiten l'homologació de Brussel·les i, per tant, aquestes ordres encara no poden ser aplicades, tot i que hi va haver una ordre inicial del Departament per presentar ja expedients d'acolliment a modernització i que, en aquest moment, són un miler d'expedients, aproximadament, els que s'han presentat, dels quals el 50%, pel que personalment el pugui afectar, pertanyen a la circumscripció de Lleida... Però, evidentment, això fa que encara no haguem pogut començar a tramitar aquests expedients i que, per tant, haurà passat gairebé un any sense poder-se aplicar la modernització, les ajudes a la modernització de les estructures agràries.

El tema de transmissions patrimonials, el tema de les eleccions al camp, el tema de la renda agrària —vostè ho ha dit molt bé—, jo vaig exposar que aquest any havia baixat, com ho havia exposat també l'any anterior, per dos anys consecutius ha bai-

xat la renda agrària a Catalunya... Els inconvenients que hi ha hagut, també, pels motius meteorològics que, d'alguna manera, tot i que l'assegurança cobreix el dany directe a l'agricultor, no cobreix aquell «lucre cessant», aquella quantitat que haurien ingressat les organitzacions agràries, concretament les cooperatives o societats de transformació que, per manca de producte, no han pogut transformar-lo i, per tant, s'han trobat amb dificultats de gir econòmic que els ha impedit poder dur a terme les amortitzacions de les inversions que havien dut a terme... Això, hem intentat cobrir-ho des del Govern de la Generalitat, també, naturalment, amb unes ordres que han de ser —com sempre— homologades per Brussel·les, per evitar que es produeixin subvencions directes al producte, però, en tot cas, tot això han estat qüestions que se'ns plantegen constantment i que, d'alguna manera, condicionen en aquest moment la situació de la nostra agricultura.

No entro en altres aspectes. Jo crec que, de tot això, tindrem àmplia ocasió de parlar-ne el proper dia en què es pugui celebrar aquest debat general sobre agricultura i que espero, doncs, que pugui ser realment un intercanvi positiu de punts de vista, i un compromís de tota aquesta cambra per buscar de solucionar els problemes que afecten avui els nostres agricultors.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller. El senyor Llorens té cinc minuts per fer la rèplica.

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor conseller, pel to tan correcte de la seva intervenció. Dóna gust parlar així. Bé, jo, el que vull dir és que s'ha parlat que es faria el gran debat sobre el sector agrari. Quan? M'agradaria saber quan, perquè, és clar, no és el mateix fer-lo abans de l'estiu, després de l'estiu, el temps passa... Per a nosaltres passa molt més lentament que per als agricultors, està claríssim.

Miri, sobre el Decret 808, amb el màxim respecte personal, jo, el que no he entès mai és que quan el Grup Socialista va dir: «no tenim cèntims i ajornarem» —ajornarem— «lo pagament d'aquests pagesos», que ja van fer inversions acollint-se al Decret 808 —que la meitat ho pagava la Comunitat Econòmica Europea, és a dir, que no ens n'aprofitem, dels fons comunitaris—, no vaig entendre mai —quan a Madrid hi ha milers de milions per a Telemadrid i crèdits extraordinaris, i forats a l'INEM, i forats per tot arreu—, no vaig entendre mai que diguessin: «No tenim quartos i ho ajornem, i ho ajornem sense dia, sense termini.» I el seu portaveu, que és un pagès i un diputat per Lleida, va dir: «Ah, sí, sí, sí, nosaltres, ho ajornem sense dia.» I ara vostè em diu que avancen lo 50%. Lo 50% a cada pagès, o lo 50% d'uns pagesos? Perquè és diferent. Perquè, segons les meves notícies, vostè trien lo 50% dels pagesos. I no em sembla correcte, senyor conseller, amb tots els respectes.

Pressupostos. Miri, 1.400.000 milions de pessetes —i no parlo de xifres exactes, però més o menys arrodonides—, al pressupost d'Agricultura hi destinem 18.000 milions de pessetes —a Agricultura, Ramaderia i Pesca—, i als pagesos hi arriben 9.000, perquè la meitat van a despeses, la qual cosa vol dir que arriben 70 cèntims de cada 100 pessetes que gasta la Generalitat. Vostè creu que amb això es pot fer qualsevol cosa? I vostè, llavors, no tenien previst los quartos amb què han de participar pel 1887, perquè aquest pressupost es va aprovar l'any passat i encara no es coneixia que sortiria el 1887, que els dóna una gran possibilitat d'actuació.

I li vull dir una cosa, senyor conseller, diu el 1887 que vostès s'han d'adaptar a la norma comunitària. D'acord. Segons en quines ajudes, segons per a quins programes, però allí s'especifica clarament —article 34.3, Decret 1887, que segur que el té, vostè— quines són les possibilitats que tenen les comunitats autònomes per ajudar i aprofitar aquestes ajudes sense adaptar-se a la normativa comunitària. Ja estan aquí; anem a buscar possibles fonts addicionals per complementar les millores de les pensions, les jubilacions avançades... Però aquí ja n'hi poso unes quantes: per als productors de la llet; per als joves agricultors —instal·lació de joves agricultors— i promoció d'aquells habitatges que ells poden fer. Hi ha una altra qüestió, que tampoc tenim perquè esperar si s'adapta o no a la normativa comunitària, que és la que li he dit abans: préstecs al 6%, amb entitats creditícies privades i amb una societat que empari de garanties recíproques de la Generalitat —que s'ha fet algunes altres vegades, i en uns altres sectors menys necessitats—, perquè els pagesos puguin tenir una garantia que no els accepta el sector agrari.

I jo, senyor conseller, la veritat és que no dona temps a parlar de gran cosa, i estic segur que ja estic quasi al límit de...

El Sr. PRESIDENT: Li queden vint segons...

El Sr. LLORENS: Doncs, vint segons per agrair al senyor conseller —però dir-li, de passada, que no hem concretat res. Demà vindrà la Moció perquè *lo que abunda no daña*, vull dir que ja presentarem una moció amb una sèrie de punts concrets, i ens prepararem per a aquest debat general d'agricultura, que a mi m'agradaria que se celebrés abans dels Jocs Olímpics, perquè, si no, ho barrejarem tot, eh?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. Per a la contrarèplica té la paraula l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Llorens, no pateixi, que els problemes del camp els debatrem en aquesta cambra abans d'haver de debatre els problemes dels camps d'esports olímpics que tindrem aquest estiu.

Nosaltres vam demanar que aquest debat —i així es va informar la Junta de Portaveus passada— tindria lloc, a petició de la il·lustre diputada del seu Grup, que tindria lloc, aquest debat, que demanàvem que fos a la segona quinzena del mes de maig. O sigui, que fos, diguem-ne, dintre d'aquest proper mes per tal de poder parlar en profunditat de tota aquesta problemàtica agrària i de veure totes les implicacions —evidentment— que les administracions, que les diferents administracions hi tenen, i la forma de poder actuar i de poder millorar aquesta situació.

Vostè m'ha parlat, evidentment, del tema del 808. No, escolti, del tema del 808, nosaltres hem signat uns convenis amb les entitats de crèdit i nosaltres avancem el 50% de l'obra acabada i certificada. Que l'agricultor, després, hagi demanat d'acollir-se a aquest finançament, a aquest avenç del 50% sense interès —sense interès—, i que, naturalment, durant el període que trigui l'Administració central a poder fer efectiu el 100% de la subvenció que a ell —a l'agricultor, naturalment— només li arribarà el 50% restant, per complementar la totalitat del pagament.

Del Decret 1887, no, nosaltres... No és cert que nosaltres no ho tinguéssim previst en els pressupostos: teníem previst en els pressupostos per a l'any 1992 unes quantitats importants per a modernització de les estructures agràries; concretament, era una partida ampliable —ho dic de memòria—, de 2.800 milions de pessetes, fins a 2.800 milions de pessetes.

I nosaltres no sabem exactament el text del Decret —vostè ho diu molt bé—, perquè el Decret va sortir, em sembla, els darrers dies, no sé si el 30 o el 31 de desembre de 1991, però sí que en sabem el text, perquè era un decret, doncs, que el Ministeri l'havia parlat amb nosaltres i sabem, per tant, l'abast que tenia, sabem la part que correspondria finançar a la Comunitat Autònoma —en aquest cas a la Generalitat— i, per tant, preveiem quina seria la quantitat que nosaltres necessitaríem. I evidentment, també, hem volgut, en el desplegament del Decret mitjançant les ordres, tindrem també ocasió —si ho vol— de parlar-ne més concretament al debat, de les condicions que canviàvem, en el sentit d'ampliar l'edat màxima de l'agricultor acollible, que era de 18 a 56 anys, i n'hem demanat l'ampliació fins als 60. Hem, també, incrementat, les ajudes que es poden donar a granges ubicades dintre els nuclis urbans per poder-se traslladar a fora del municipi. Com vostè sap, això és un problema —sobretot en molts municipis de Lleida, que inicialment la implantació ramadera s'havia fet com a complementària de l'agrària, i després aquesta implantació ramadera ha estat important i aleshores la granja no pot estar dintre el nucli urbà i traslladar-la a fora representa una despesa important—; també hem demanat que això sigui acollible.

Tenim també un nombre important de granges a Catalunya que tenen el problema de l'aluminosi; també en aquest sentit hi haurà una possibilitat d'acollir-se a aquest Decret de modernització.

Un altre aspecte important serà poder-se acollir a l'ajut a la comptabilitat. O sigui, a la comptabilitat de les empreses agràries, que crec que és un aspecte també fonamental per a moltes petites i mitjanes empreses agràries, de poder millorar el tema de la comptabilitat.

En resum, senyor diputat, jo crec que nosaltres seguim aquests temes corresponents a la problemàtica agrària i m'agradarà, evidentment, poder-ne parlar a bastament en aquest debat, que espero que tinguem abans del final de maig, i poder —ni ho cal dir— escoltar ben atentament totes les aportacions que es puguin fer des de tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra. Estic segur que el sector agrari ens ho agrairà.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vallvé.

Fins a dos quarts de cinc se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i onze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, de Benestar Social, i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Abans d'entrar en el punt setzè de l'ordre del dia, que correspon ara, demano l'assentiment de la cambra per modificar

l'ordre del dia en el sentit de tramitar la interpellació número 13 immediatament després i a continuació de les preguntes. Hi ha l'assentiment? Moltes gràcies.

Preguntes

Passem, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, a les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta la formula la diputada senyora Imma Mayol, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'estat actual d'aplicació de la disposició
transitòria cinquena de la Llei d'ordenació
sanitària de Catalunya*

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. En la Llei d'ordenació sanitària es va introduir, a proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya, una reivindicació històrica de professionals i sindicats en relació amb el compromís d'equiparació progressiva de les condicions laborals i professionals del personal que forma part del Servei Català de la Salut i d'aquells que treballen a la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública en el termini de tres anys. Un plantejament lògic i just, si es té en compte que l'equiparació se'ls exigeix per a la prestació del servei, per a la qualificació professional i per a l'atenció a l'usuari; per tant, és lògic que, si hi ha equipació d'exigència, hi hagi equiparació amb la remuneració i amb l'horari.

En aquests moments, nosaltres voldríem saber, senyor conseller, quin és l'actual estat d'aplicació d'aquesta disposició i la seva previsió per al futur. Li faig aquesta pregunta en un moment conflictiu en el sector —com vostè bé sap— segurament fruit, entre altres coses, d'una lenta aplicació de la previsió de la Llei en aquesta temàtica.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Sí. Senyores i senyors diputats, senyor president, vostè sap perfectament —perquè, a més, la Llei d'ordenació sanitària i aquest punt, concretament, el vam negociar i, si no m'equivoco, precisament el vam negociar amb vostè, no?— que estem absolutament d'acord que s'ha de produir aquesta equiparació salarial del personal de la Xarxa d'Utilització Pública amb el personal del Servei Català de la Salut, no?, i nosaltres, a més, no tan sols hi estem d'acord, sinó que, des del punt de la Conselleria, doncs, durant tots aquests anys, fins i tot anteriors a l'aprovació de la Llei, vam aplicar i estem aplicant uns increments pressupostaris a nivell de concerts importants: l'any 90, un increment del 17,6; l'any 91, es va produir un increment del 23,4%, i l'any 92, l'increment que hi haurà de concert serà del 13,4 com a mitjana, no?

Això permet i ha de permetre, forçosament, l'equiparació complint els períodes que marca i que va marcar la disposició transitòria cinquena de la Llei, des del punt de vista econòmic.

Sí que jo voldria corregir-la en l'aspecte que vostè deia horari, no?, perquè, horari... —i vostè recordarà que la discussió que ja vam tenir en el seu moment—, l'acord era que aquest per-

sonal no s'havia d'equiparar forçosament amb la gent que treballava a l'Institut Català de la Salut, sinó que s'havia d'arribar a un acord horari de quins són els horaris que s'han de fer a nivell del Servei Català de la Salut, perquè —vostè ho recordarà bé— en aquell moment ja vam discutir que els horaris que es feien a nivell de l'Institut Català de la Salut probablement no eren els més adients perquè aquest sector fos competitiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer repregunta la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Sí. Senyor conseller, vostè m'està dient que s'han fet i s'estan fent coses i jo en sóc conscient; penso que hi ha hagut millores, sobretot en el tema econòmic, però aquesta millora és absolutament insuficient: hi ha molts casos de desigualtats encara avui.

En qualsevol cas, el tema horari és una condició professional en el desenvolupament d'una feina, i la Llei diu que hi haurà equiparació de les condicions professionals, també. En aquest sentit, jo crec que la prova que ha estat insuficient el que s'ha fet és l'actual situació de conflicte que hi ha en aquests moments. Som conscients que aquesta situació no és fàcil, però també he de dir que en aquest moment cal una actuació contundent que, al nostre parer, passaria, en primer lloc, per signar en els nous concerts un increment de les UBA; un increment, per això, que estigui condicionat al fet que els diners d'increment es facin servir per a l'equiparació: equiparació econòmica que s'hauria d'aconseguir el 92; equiparació laboral, en aquest sentit d'horari, que s'hauria d'aconseguir el 93.

En qualsevol cas, li agrairia que en el torn de rèplica pogués fer alguna menció a aquesta proposta i pogués donar satisfacció —i ho espero— a aquestes propostes.

Per últim el que li volia dir, senyor conseller, és que espero que aquests dies vostè deu estar especialment insistent amb el senyor Macià Alavedra perquè faci una bona negociació en el tema del finançament, que permeti que cada vegada que parlen de sanitat el tema de la retallada dels diners no sigui un element present a la discussió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí. Començo fent una referència a l'últim, no? El senyor Macià Alavedra, evidentment, defensarà els meus pressupostos i els defensa bé, no?, però no estem defensant els pressupostos, estem reclamant allò que és nostre i no ens paguen. És a dir, que els pressupostos no hi tenen res a veure en aquest cas, és a dir, si vénen els diners de Madrid l'únic que tindrà és tresoreria per poder pagar; no és que m'augmenti el pressupost, sinó que el que tindrà és tresoreria.

Respecte a l'altre punt, vostè sap perfectament —ja li ho he dit abans— que estem d'acord amb l'equiparació. Jo crec que la majoria de centres de Catalunya estan en una equiparació quasi salarial —quasi salarial—; no tots, però la majoria. Jo, personalment, he dit a la patronal que els centres que no es puguin equiparar entre aquest any i l'any que ve que em vinguin a veure... Bé, és a dir, jo a la patronal li he dit que em vingui a veure, no sigui que hi hagi gent que no s'equipari i estigui fent obres, eh?, perquè..., o comprant nous equipaments. Jo he dit: «Escolti'm, que em vinguin a veure i discutirem si poden fer l'equiparació salarial o no.»

Des del punt de vista de l'equiparació horària, es podria arribar a estar d'acord que hi pot haver una equiparació horària dintre del Servei Català de la Salut però, evidentment, mai respecte a l'Institut Català de la Salut. Econòmicament és impossible de fer i jo crec que, a més, disminuiria la competitivitat que té aquest Servei Català de la Salut a nivell de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta la formula el diputat il·lustre senyor Joan Saura sobre les garanties de continuïtat de la producció integral d'IVECO-ENASA. Té la paraula el senyor Saura.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les
garanties de continuïtat de la producció
integral d'IVECO-ENASA*

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com vostè sap perfectament, l'empresa ENASA, que des del gener de 1991 és propietat en un 60% de la multinacional FIAT-IVECO, es troba en un moment d'incertesa en relació amb el seu futur industrial.

Voldria conèixer quines són les mesures que el Govern de Catalunya i, en concret, que la Conselleria d'Indústria ha pres, està realitzant per tal d'assegurar la continuïtat d'una producció integral que garanteixi el manteniment dels actuals llocs de treball, i conèixer, també, quin és el pronòstic que fa la Conselleria d'Indústria en relació amb el futur d'aquesta empresa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El conseller senyor Subirà té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor president, per començar, precisar una cosa. És a dir, la situació d'incertesa i de dificultats d'ENASA no comença quan la compra IVECO sinó que arrenca de molt abans; és més, era molt més insegura abans.

I segon: si vostè em pregunta sobre si nosaltres pensem que hi ha garanties de continuïtat de les tres activitats d'IVECO a Catalunya, li diré que, garanties, no, però tinc la certesa que IVECO ha apostat, decididament, per la continuïtat de les tres activitats que desenvolupa a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Jo no he dit que els problemes comencin quan FIAT-IVECO compra ENASA; en tot cas dic que en aquests moments hi ha una situació d'incertesa. Però també he de dir —i hi vull insistir— que un dels compromisos de la compra d'ENASA per FIAT-IVECO, que es produeix el gener de 1991 —ara fa un any i un parell de mesos—, és el manteniment dels llocs de treball. Sis mesos després que FIAT-IVECO compri ENASA, fa una reducció de 900 llocs de treball a tot l'Estat i, en concret, a Barcelona, a la província de Barcelona, 261 llocs de treball. En aquest sentit, crec que l'incompliment dels acords de la compra per FIAT-IVECO demana que la Conselleria d'Indústria estigui..., faci un seguiment molt de prop d'aquest tema.

En segon lloc, dir que el coneixement que nosaltres tenim, per part del comitè dels treballadors, és que l'onze de febrer d'enguany la direcció de l'empresa planteja, dona a conèixer, als treballadors un pla industrial que consisteix en la unificació en una sola fàbrica de la fabricació del bus que, aproximada-

ment, dona lloc a 200 persones, de treball, i diu que uns altres 300 treballadors, possiblement, serà possible que treballin en una factoria amb diversos productes que encara no estan concretats. És a dir, la direcció d'IVECO-FIAT ha dit, fins ara, al comitè dels treballadors que assegura per al 1992 i per al futur la meitat dels treballadors, donat que avui IVECO-FIAT en el cas d'ENASA té uns mil treballadors.

Per tant, des de les informacions que tenim, a través del comitè de treballadors, sembla que només està garantida —hi insisteixo— la meitat de la plantilla, quan ja s'ha produït, en contra dels acords de venda, una disminució de 261 treballadors a Catalunya.

En aquest sentit, el nostre Grup considera essencial el manteniment del que ha significat un potencial industrial per a Catalunya, com ha estat, històricament, des de la Hispano Suïssa fins a ENASA, fins avui ENASA-IVECO, el manteniment del caràcter industrial d'aquesta empresa. Insistim en la necessitat que el tipus de producció d'aquesta empresa sigui una producció integral i, al mateix...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor...

El Sr. SAURA: Deu segons, senyor president. I al mateix temps, simplement, demanem una relació més fluïda entre la Conselleria d'Indústria i el comitè de treballadors.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, per precisar coses, també. ENASA va ser substancialment regalada a IVECO. Sí: el Ministeri d'Indústria va intentar vendre ENASA per 30.000 milions de pessetes i, al final, la va acabar venent per un preu que el conseller delegat d'IVECO, ahir a Berlín —si no ho recordo malament— qualificava de nominal. A més a més, IVECO ha incorregut en pèrdues, després, per causa de la compra d'ENASA, entre altres coses. I arreu d'Europa ha acomiadat 6.000 treballadors, comptant també fàbriques italianes. IVECO té decidit, formalment..., perquè el seguiment de Pegaso jo l'he anat fent des de l'època que encara era de l'INI i en la darrera conversa, que la vaig tenir amb el senyor Boschetti, que és el conseller delegat, amb el senyor Annibaldi, que és el president de FIAT a Espanya i amb el senyor Castagna, que és el conseller delegat d'IVECO a Espanya, em van assegurar que fan —hi insisteixo— l'aposta del manteniment de les tres activitats a Catalunya, que són molt importants. Perquè tenim, primer, les activitats de Mataró, que seran les que faran referència al tema d'autobusos, però després n'hi ha una altra que és molt bàsica, que és la potenciació del centre de disseny. Una part del centre de disseny va ser venut a *International Automotive Design*, però l'altra part del centre de disseny es potencia perquè se li ha encomanat, precisament, el disseny de la nova línia de motors per a tots els camions IVECO d'Europa.

I finalment, els tallers de mecànica, que estan pendants; ells aposten per això, perquè hi ha bon personal i bons equipaments; se n'han d'invertir alguns de nous, però s'està pendent d'uns acords amb *Rocwell Automotive IZF* per poder definir, exactament, el que es farà. Però —hi insisteixo— l'aposta és decidida en aquest sentit.

I si algú ha d'exigir incompliments a algunes coses relatives a hipotètics incompliments de contracte són els firmants del contracte, és a dir, l'INI.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta la formula el diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira sobre eleccions en el Cos de Mossos d'Esquadra. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les previsions del Govern per a
la convocatòria d'eleccions sindicals
del Cos de Mossos d'Esquadra*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup tindria interès a conèixer, i segurament els membres de la Policia de Catalunya encara hi tindrien un interès més notable, quines són les previsions del Govern pel que fa a la convocatòria d'eleccions sindicals en el Cos de Mossos d'Esquadra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. L'honorable conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, els membres del Cos de Mossos d'Esquadra, almenys els seus sindicats, ho saben, perquè n'hem parlat darrerament. Jo els he rebut, deu fer un mes aproximadament. Aleshores tenim previst que, a partir –segurament– de l'agost, setembre, doncs, es pugui convocar el procés electoral.

Pensàvem fer-ho l'any passat i jo ho havia manifestat d'aquesta manera, perquè ens semblava més correcte fer-ho un cop la Llei de policia autonòmica... –que aquesta setmana els grups parlamentaris, la setmana que ve, ja la rebran per a consulta, perquè ens interessa, si pot ser, que sigui consensuada–, doncs, que coincidís amb la discussió de la Llei.

Es va retardar, es varen convocar eleccions, però pensem que es podran celebrar, que el procés electoral se celebrarà a partir de setembre, aproximadament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta mateixa pregunta l'hem formulada –com no ho ignora el senyor conseller de Governació– en tres ocasions distintes al llarg dels darrers anys i en cada ocasió se'ns ha anat fixant una nova data, en el futur, en la qual se'ns assegurava que tindrien lloc aquestes eleccions.

En una de les respostes que ens va fer vostè mateix, senyor conseller, ens parlava, a finals de l'any 90, de la creació, per part del seu Departament, d'un òrgan singular de representació dels membres del Cos de referència, que voldríem saber exactament quin ha estat el funcionament d'aquest òrgan. I en tot cas, simplement, el que volíem és plànyer-nos públicament del fet que aquestes eleccions no s'hagin pogut celebrar, del fet que siguin els únics funcionaris de la Generalitat de Catalunya que no hagin pogut veure plenament reconeguts els seus drets sindicals en un àmbit tan concret, com és l'àmbit de les eleccions, i, en tot cas, mostrar també la nostra sorpresa, per una banda, per les dades que ens indica el conseller i, per altra banda, pel que han manifestat recentment alguns sindicats en algunes de les seves pròpies publicacions quan parlen de dates diferents. Concretament hi ha un sindicat que parla que aquestes eleccions es podrien celebrar el mes de juny; probablement hi ha hagut una diferència en el temps de les declaracions a les quals vostè fa referència i la reunió aquesta amb els sindicats.

I també voldríem aprofitar l'avinentesa perquè tinguéssim la certesa que aquests drets sindicals, siguin amb eleccions o sense, fossin reconeguts amb plenitud, no només pel que fa referència a l'interior del mateix Cos dels Mossos, sinó també pel que fa referència entre els aspirants a mossos d'esquadra ja que, pel que tenim entès, no sempre la plenitud d'aquests drets són degudament respectats en tots els seus àmbits.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. L'honorable conseller senyor Gomis té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Il·lustre diputat...

El Sr. PRESIDENT: Dirigeixi's també a la presidència, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Perdoni, li demano disculpes, molt honorable president.

El Sr. PRESIDENT: No, no.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Els drets sindicals són reconeguts en els sindicats que hi ha actualment; són tres, els que hi ha, i es mouen dins el plantejament i dins l'esquema de llibertat sindical i dels drets sindicals totalment.

El plantejament que els alumnes de l'Escola de Policia de Catalunya, abans de ser funcionaris de la Generalitat, haurien de tenir els drets sindicals, és un tema discutible, que el discutirem quan discutim la Llei, perquè és un dels aspectes que figura en la Llei.

D'altra banda, el fet que un sindicat digui que serà el mes de juny i jo li digui que serà el mes de setembre o que poden ser a partir d'agost, em sembla que aquests dos mesos no tenen massa importància, però hi ha un fet que és important. L'any 90 –l'any 90– el Cos de Policia de Mossos d'Esquadra tenia 580 mossos; el mes que ve en tindrà 1.500. Ens sembla que aquest moment el gruix ja és suficientment important i prou important perquè aquesta elecció aplegui o hi puguin participar, doncs, 1.500 mossos d'esquadra que farà que sigui, no diré més representatiu, perquè ho seria exactament igual amb els 580, però sí que les eleccions tinguin molt més contingut i molt més sentit.

No es preocupi perquè és del nostre interès i jo els he dit moltes vegades als sindicats: «Ens interessen uns sindicats representatius, saber qui és qui, i forts per poder discutir.» Vull dir, partim d'aquesta base, coincidim plenament i, per tant, no hi ha d'haver més dificultat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta també la formula el diputat senyor Carod-Rovira sobre seguretat viària; té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les
relacions entre l'Institut Català de Seguretat
Viària i la Direcció General de Tràfic*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president i senyor conseller, també m'adreço, a banda del president, a l'honorable conseller, amb permís de la presidència...

El Sr. PRESIDENT: Vostè no té tant problema.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Jo no gaire, senyor president, no gaire.

El Sr. PRESIDENT: Estem en la mateixa línia. (Rialles.)

El Sr. CAROD-ROVIRA: El nostre Grup tindria interès a conèixer quin és el nivell d'intensitat, fluïdesa i qualitat de les relacions existents entre l'Institut Català de Seguretat Viària i la Direcció General de Tràfic.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El conseller senyor Gomis té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, miri, les relacions diríem que no són fluïdes. I a més a més —jo ho he dit algunes vegades i ho ha denunciat—, en el moment que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, crea el que era la Gerència de Seguretat Viària i avui Institut de Seguretat Viària, d'alguna manera, encara que el motiu de la creació era sensibilitzar i crear aquells mecanismes de —jo diria— conducta, «conductuals» i de formació, que també serien obligació de la Direcció General de Tràfic però que no es feien..., doncs, bé, va semblar que un cos estrany s'inseria en les competències, quan no és això. No volem, de moment, quan demanem les transferències —que després ja en parlarem segurament en la interpellació, doncs, ho farem en plenitud de conceptes del que és la seguretat viària. En aquests moments es tractava només d'això.

El cas és que no sé si ha estat ben entès i, aleshores, les relacions no són fluïdes. Vull dir, hi ha unes campanyes de seguretat viària a les escoles on ha participat la Direcció General, però després en altres campanyes no s'hi ha participat i després en el nivell d'informació, doncs, no són bones, no són fluïdes. Ens interessa molt a nosaltres —això ho he dit alguna vegada— la informació sobre accidents de cap de setmana o durant la setmana i ens interessen dades actualitzades, i aquesta, doncs, no se'n dona puntualment, se'n dona al cap d'un mes. De totes maneres, últimament hem fet unes gestions amb el Ministeri i esperem que això..., jo no perdo mai l'esperança ni la confiança, esperem que això es pugui modificar.

De totes maneres, contestant concretament la seva pregunta, fins ara les relacions, doncs, han estat personalment molt bones, però institucionalment, doncs, no massa fluïdes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bé, a partir de les declaracions del conseller, el que sí que crec que hem de fer és d'ordre'n's d'aquesta situació de la qual els únics que en surten perjudicats, ja que ni el caràcter, ni la qualitat ni el nivell de fluïdesa són els encertats, són els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, en el sentit que l'Institut crea unes campanyes que, en línies generals, considerem encertades; que estan desconnectades d'allò que fa la mateixa Direcció General de Tràfic i que, per tant, el bo seria, per al mateix interès dels ciutadans, que poguéssim tenir el nivell adequat de col·laboració i de relació.

Òbviament d'aquests temes i d'altres en parlarem a la interpellació que tindrà lloc d'aquí una estona i, per tant, en podem parlar amb més profunditat.

En tot cas, el que sí que voldríem remarcar és que, a efectes mínimament pràctics, he de confessar-li, senyor conseller, que no tinc coneixement de quin és el nombre de funcionaris que pertanyen a aquest Institut Català de Seguretat Viària, la tasca del qual —hi insisteixo— el nostre Grup, en principi, veu amb bons ulls, però fa un cert mal efecte, diguem-ne, estètic, sentir, com vam sentir fa poc per ràdio, unes declaracions del seu màxim responsable on, planyent-se, justament, d'aquesta relació pràcticament inexistent, va dir coses del tipus que diàriament es demanava a la Direcció General el nombre d'accidents, el nombre de víctimes, etcètera, i arribava a dir amb un element, doncs, que diu molt a favor del nivell de treball del senyor Pe-

dragosa, responsable d'aquest servei, que diàriament ell mateix agafava el telèfon i telefonava a la Direcció General de Tràfic per saber exactament el nombre d'accidents que hi havia.

Vull dir que, justament, pel nivell, per a l'horitzó que pretenem que tinguin totes aquestes activitats a Catalunya, creiem que ja, d'entrada, s'haurien de revestir totes de les formes institucionals més adequades, i aquesta última no crec que sigui, tot i que potser és anecdòtica, la via probablement més encertada.

Malgrat tot, hi insisteixo: sense aquestes relacions, sense que sigui allò adequat, el que nosaltres volem, els qui en surten perjudicats són els usuaris del trànsit a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor conseller... Passem a la següent pregunta, que formula el diputat il·lustre senyor Josep Maria Reguant, sobre les raons socials de la urbanització del trenta per cent dels aiguamolls de Pals. Té la paraula el senyor Reguant.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les
raons socials de la urbanització del trenta
per cent dels aiguamolls de Pals*

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, atès el contenciós que hi ha entre la Conselleria de Medi Ambient, l'Ajuntament de Pals i determinats promotors urbanístics amb sectors importants de la població del Baix i Alt Empordà, hem analitzat la situació i entenem que probablement només raons de gran necessitat social, d'impartir benestar social obliguen a mantenir aquest contenciós per part de la Conselleria.

Ens agrairia molt el senyor conseller..., agrairíem que ens poguéssim aclarir aquest extrem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Ramon Vilalta): Senyor president, senyores i senyors diputats, la pregunta, tal com està plantejada, penso que parteix d'uns plantejaments erronis, ja que el Departament de Medi Ambient no ha endegat ni ha contribuït a endegar cap projecte d'urbanització ni als aiguamolls de Pals ni a cap altre indret de Catalunya.

El procés d'urbanització a què fa referència el senyor diputat va tenir el seu origen en la revisió del Pla general d'ordenació de Pals, l'any 86. Va ser a partir d'aquell Pla general del 86 en què hi va haver un acord d'urbanització d'uns terrenys propers a la Bassa d'en Coll, aprovat per la Comissió Provincial d'Urbanisme.

Aquesta revisió del Pla general de Pals va ser recorreguda; va haver-hi una sentència del Tribunal Superior de Justícia que anul·lava l'acord, per aquesta raó; i, posteriorment, aquesta sentència va ser recorreguda al seu torn al Tribunal Suprem, la qual cosa representa que hi ha efectivament una suspensió d'aquest acord; per tant, segueix estant, mentre no hi hagi solució en el recurs, segueix estant en el seu primitiu estat.

El 27 de febrer del 92 es va signar un protocol per la consolidació i conservació de les zones humides de les Basses d'en Coll. Els signants varen ser l'Ajuntament de Pals, el Departament de Medi Ambient i els propietaris de la zona.

Entenem que aquesta és una solució pràctica per a la consolidació i la protecció d'aquestes zones humides si el Tribunal

Suprem autoritzés la urbanització; si el Tribunal Suprem no autoritzés la urbanització, aleshores quedaria, evidentment, tot com a zona verda.

Per tant, penso que no es tracta pas d'un procés d'urbanització ni es tracta pas d'un contenciós ni una necessitat social, sinó un protocol de garantia que en el cas que s'autoritzi la urbanització es salvaguardarien les zones humides.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot repreguntar.

El Sr. REGUANT: Li agraeixo, senyor conseller, la seva absolutament surrealista explicació, des del meu punt de vista, en tant que vostè m'està dient que per garantir una part d'un tot s'ha de desfer una altra part d'un tot. D'alguna manera vostès van signar el protocol en contra de la sentència del Tribunal Superior i també en contra de l'article 11 de la Llei d'espais naturals que obliga a la protecció de les zones humides.

Vostès, d'alguna manera, estan avalant que es construeixi el trenta per cent d'aquests aiguamolls de Pals i a canvi diuen que protegiran la resta. També, amb la mateixa estratègia, intenten fer un port esportiu que pot fer mal a tota la zona de dunes d'aquella àrea, també; i, d'alguna manera, això vol dir una transformació absoluta d'una zona àmplia a protegir per gaudir de tota l'àrea pública del Baix Empordà i d'altres zones. I d'alguna manera, l'única cosa que vostè m'explica —i perdoni vostè— és que per garantir que les Basses d'en Coll, un setanta per cent, siguin conservades pel seu Departament, l'altre trenta per cent siguin edificades. D'això se'n diu realment «vendre gat per llebre».

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Li queden deu segons, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor diputat, en realitat —i vostè ho coneix perfectament—, la zona que és el càmping —i les altres zones— és una zona absolutament compactada i de cap valor i degradada; justament, és així. Justament el que s'aconsegueix amb aquest protocol en el cas que s'autoritzi la urbanització és assegurar la cessió immediata —o sigui és fer real el possible—, immediata d'aquesta zona humida i, a més a més, l'ampliació en zona PEIN de tots els arrossars de darre-re.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Santiago Riera sobre ADIGSA. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre els terminis d'ADIGSA per a solucionar els problemes dels habitatges del Grup Sant Pau del barri de Campoamor, de Sabadell

El Sr. RIERA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller de Benestar Social, senyor Comas, vostè coneix ben segur que els veïns del grup d'habitatges Sant Pau del barri de Campoamor de Sabadell es vénen queixant, ja fa molt temps, de greus problemes que tenen d'habitabilitat uns habitatges que administra sota la tutela d'ADIGSA, que es van reparar ja fa temps, l'any 89, però que la reparació que es va fer no sols no va acabar d'arreglar els problemes que hi havia sinó que en alguns

s'han agreujat. Concretament, hi han dificultats, desballastament de paviments d'alguns habitatges d'aquests pisos, sobretot els de planta baixa; hi ha sobretot un greu problema d'humitats que té greus conseqüències fins i tot per a la salut de les persones que hi viuen.

És per això que preguntem què pensa fer ADIGSA, quan pensa arranjar aquests habitatges.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. L'honorable conseller senyor Comas té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, com vostè ja coneix, aquest grup de Sant Pau del barri de Campoamor està compost de 461 habitatges. Que la data de qualificació d'aquests habitatges és del 12 de setembre del 62 i el règim d'adjudicació el de compra-venda.

En el moment en què es va produir el traspàs de competències de l'Administració central a la Generalitat, la majoria d'aquests habitatges estaven amortitzats i escripturats i la qualificació va quedar, per tant, exhaurida el 12 de setembre del 82 i només és extensible en el cas d'amortització dels trenta-set habitatges que avui resten pendents de fer-ho.

Aquesta prèvia jo crec que és necessària, si més no, per identificar els titulars dels habitatges, referit als quals els correspon el manteniment i la conservació i per aclarir —i, em sembla, restituir— la seva pregunta.

El Departament de Benestar Social s'ha fet sempre ressò de les queixes que els veïns s'han fet en el barri referents a humitats i com vostè ha dit, va intentar fer-hi, doncs, arranjaments, no?

Però, veient que això continua, nosaltres estem elaborant un estudi, un informe per determinar quines són les causes d'humitats i decidir si cal una actuació futura. I una vegada fet aquest estudi —que espero que el tindrem fet dintre el mes de..., entre maig i juny—, aleshores haurem de decidir exactament què és el que s'ha de fer i com.

Nosaltres estem amb la millor predisposició però hem d'actuar d'acord també no tant sols amb la bona predisposició sinó també amb l'obligació jurídica que tenim al darrere. No és el mateix els trenta-set habitatges que estan pendents d'amortitzar de la resta que tenen titulars, els quals tenen uns drets i uns deures respecte als habitatges. Intentarem trobar, d'acord amb els veïns, una solució equitativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Comas. El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA: Sí, breument, senyor conseller, només per dir-li que part d'aquests habitatges són d'aquests que vostè qualifica que s'han d'amortitzar, aquests trenta-set. Tenen problemes gravíssims: hi ha una nena, per exemple, doncs, amb problemes de bronquitis; tinc certificats mèdics demanant, lògicament, que s'ha d'acabar el tema aquest de les humitats, sinó li és greu per a la seva salut. Hi ha nombrosos problemes que requereixen —penso jo— una atenció molt ràpida per part d'ADIGSA, tota vegada que com —ho repeteixo— les reparacions que es van fer en el seu moment no han, no sols anul·lat aquestes greus humitats que hi ha en aquests habitatges, sinó que en algun cas encara està havent-hi més humitat.

Jo, per tant, li prego, ateses les conseqüències que té per a la salut de la gent —de la gent gran— i aquest cas que li puc jo do-

cumentar amb un certificat mèdic que tinc i les fotografies que tenim aquí, si vostè vol veure-les, les humitats gravíssimes que hi ha en aquests pisos..., doncs, que..., a tenir aquest estudi que vostès fan amb el màxim d'urgència i el màxim d'urgència a intentar resoldre aquest tema l'humanament possible perquè hi ha casos que realment requereixen molta urgència.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, molt breument, senyor president. Senyor diputat, realment vostè té raó. Precisament es fa aquest estudi per això, perquè en un primer moment, quan es van fer les obres, es creia que amb això se solucionaria el tema, però no ha estat així. I per tant, doncs, s'està fent aquest estudi per veure exactament quines són les causes i actuar en conseqüència. Sóc plenament conscient de la urgència. Jo, personalment, ho he vist, però el director general jo el vaig enviar que ho veiés i, per tant, espero que dintre el mes que ve, juny a tot tardar, puguem parlar d'aquest assumpte i corregir-lo en la forma que he dit tan aviat com es pugui.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta la formula la diputada il·lustre senyora Rosa Martí sobre la clausura de l'abocador de Gallecs. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la
data de clausura de l'abocador de Gallecs
a Lliçà de Vall*

La Sra. MARTÍ: Moltes gràcies, senyor president. Atès el problema existent en l'abocador il·legal de residus a Gallecs, situat en el terme municipal de Lliçà de Vall, on el passat 29 de febrer, per tant molt recentment, es va produir la mort d'un treballador del servei de recollida d'escombraries, es formula la pregunta següent, que és molt concreta: en quina data estarà clausurat aquest abocador?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. L'honorable conseller senyor Vilalta té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyora diputada, el Departament va posar de manifest al municipi la necessitat d'agilitar els tràmits, de resoldre alternativament el problema i la resposta a la seva pregunta és que el 4 de maig està previst que sigui clausurat aquest abocador.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ: Moltes gràcies, senyor president. M'alegro moltíssim de la resposta tan concreta de la data en la qual estarà clausurat aquest abocador perquè ha estat una lluita de molts municipis de la comarca aconseguir que aquest abocador es clausuri. I, per tant, que el conseller fixi una data és un fet importantíssim i li agraeixo aquesta resposta.

De totes maneres, m'agradaria manifestar-li que avui mateix jo he estat a l'abocador i s'hi segueix abocant. Queden molts pocs dies, senyor conseller, d'aquí al dia 4 de maig, i vostè haurà de fer algun miracle per clausurar aquest abocador; perquè és clar, clausurar-lo no vol dir només que no sigui accessible sinó que vol dir moltes més coses, com vostè sap.

Perquè aquest abocador està situat en terrenys que són propietat de la Generalitat de Catalunya, terrenys propietat de l'Incasol, és un abocador il·legal, que s'hi aboquen deixalles urbanes, deixalles industrials, que fins i tot el consell comarcal va fer una campanya sobre «Verd viu» i va anar-hi a abocar les deixalles d'aquesta campanya, campanya subvencionada en part pel Departament de Medi Ambient.

Aquest abocador ha causat múltiples i variats incendis a la zona de Gallecs. Ha causat la contaminació de pous d'aigua potable d'altres municipis. Per tant, em sembla bastant difícil que el dia 4 de maig pugui estar clausurat, segellat, tancat..., totes aquestes coses. És bastant difícil perquè estan contaminats aquests pous; però, en qualsevol cas, me n'alegro. I a més a més dir que el 13 de gener passat vàrem tenir una reunió a la Conselleria d'Obres Públiques i Política Territorial en la qual el conseller de Política Territorial ens va manifestar la seva voluntat que aquest abocador es clausurés immediatament, cosa que no s'ha produït en aquests últims temps i que s'ha hagut de produir una mort en aquest primer trimestre.

Penso que això ha estat un fet absolutament lamentable i crec, senyor conseller, que si vostè veiés l'abocador —si el veu real i si no aquí tinc fotografies, perquè es pugui veure-ho bé— quedaria el que en castellà en diuen la paraula *pasmado*. Perquè fa bastant respecte aquest abocador...

El Sr. PRESIDENT: Esglaiat!

La Sra. MARTÍ: Esglaiat, sí, sí, però *pasmado* també, senyor president... (*Remor de veus i rialles.*)

Molt bé, en qualsevol cas, conèixer que es produirà aquest tancament el dia 4 de maig, me n'alegro moltíssim i sàpiga, senyor conseller, que, en tot cas, estarem absolutament expectants i vigilants respecte que es produeixi de veritat aquesta clausura i aquest tancament d'aquest abocador.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. L'honorable conseller senyor Vilalta té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyora diputada, jo afegiria també la possibilitat de dir «astorat», a més del que s'ha dit.

Efectivament, el dia 4, doncs, deixarà d'abocar-s'hi. I aleshores és evident, senyora diputada, que això no vol dir, doncs, que estigui segellat, recobert, replantat i solucionats tots els problemes que pugui haver produït el llarg període en què s'ha portat a terme l'abocament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta també la formula la senyora Rosa Martí —perquè la número 8 ha estat posposada—, sobre recuperació de l'aqüífer del Llobregat. Senyora Rosa Martí, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la data
de finiment de la recuperació de l'aqüífer del
Llobregat en el terme municipal de Torrelles
de Llobregat i sobre el seu cost*

La Sra. MARTÍ: Moltes gràcies, senyor president. Encara que sigui en un temps molt breu, m'agradaria fer menció que l'honorable conseller m'ha dit a la primera resposta «clausurat», no que no s'hi abocaria. «Clausurat», eh? Ha canviat la resposta en la rèplica. Però vaig a la pregunta següent, eh?

L'aquífer del Llobregat, en el terme municipal de Torrelles —que, com hauran observat, hi ha un error a l'escrit: és «Torrelles de Llobregat»—, es troba contaminat per gasolina des de fa temps. A la vista del greu problema que això suposa es formula la pregunta següent: quins costos té la recuperació de l'aquífer i en quina data el problema estarà resolt. També les dues preguntes molt concretes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyora diputada, costos i data en què estarà resolt. Jo, senyora diputada, li parlaria de dues fases: una fase immediata en la qual s'està portant a terme l'eliminació, per bombeig, de la benzina en suspensió a l'aquífer, en els pous estrella quatre, cinc, sis, en el pou de Torrelles, dos pous més... L'acabament d'aquest bombeig serà el juliol del 92, i en aquest moment qui ho està portant a terme —aquest bombeig— és Societat General d'Aigües; el cost és el cost, doncs, que internalitza la mateixa companyia.

Front número dos d'actuació: una barrera hidràulica a una distància, aproximadament, de dos-cents metres, del punt on es va produir l'atemptat terrorista. Aquesta distància és més lluny d'allà on s'han detectat, com a final, els punts de possible contaminació; per tant, hi ha front suficient per esperar el possible avanç. Aquesta barrera hidràulica l'està portant a terme la Junta de Sanejament; el cost és d'uns 6 milions —de la construcció dels tres pous d'extracció més tres pous de control— i l'acabament és d'immediat. O sigui, aquesta barrera hidràulica és d'immediat; a finals d'aquest mes, començaments del proper mes.

I un tercer front, que és la descontaminació de la zona no saturada; és a dir, allò que hi ha..., el terreny que hi ha damunt l'aquífer —damunt l'aquífer. L'eliminació de la benzina, de la descontaminació d'aquesta zona no saturada és, però, l'eliminació de la benzina sota l'arqueta de l'atemptat. L'acabament d'aquest front, aquesta altra actuació —ja veiem que són tres fronts en paral·lel diferents—, aquest acabament també serà el juliol del 92; qui actua és CAMPSA, que és a qui li pertoca actuar; actua a través d'una empresa, que em penso que es diu TEMA, i l'ha contractat CAMPSA. El cost és de 60 milions, i en principi és de cinc pous, que poden ser més, depèn del que les exigències de l'actuació facin falta, i aquesta actuació de CAMPSA és fruit d'un contracte de col·laboració entre la Junta de Sanejament i CAMPSA, la qual, doncs, va afrontar amb la seva responsabilitat.

El sistema és per tècnica al buit, per insuflació d'aire i després, a partir..., doncs, hi ha una evaporació d'aquesta benzina. Aquesta és la primera fase.

La segona fase correspondrà en el moment que s'acabi tota aquesta fase primera, aquests tres fronts en paral·lel, un d'ells ja d'immediat acabament; la segona fase serà el control de si encara quedés benzina dissolta. En aquest cas, o sigui a partir del juliol, a partir de quan s'acabin aquestes actuacions que abans he dit, aleshores s'haurà d'actuar per..., a través de: sigui destil·lació, o sigui *stripping*, i després infiltració, o sigui per eliminació. Això dependrà de la quantitat de benzina dissolta que hi quedi.

Val a dir que els límits que s'estableixen com a benzina dissolta és de 100 nanograms de benzè per litre.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Martí... No s'aprofiti, tenint en compte que el conseller ja no pot recontestar... (*Remor de veus.*) No, endavant, endavant.

La Sra. MARTÍ: Moltes gràcies, senyor president. No, a veure, no sé si he entès massa bé el que ha estat explicant el conseller, però em sembla que he entès que hi ha una primera fase que val al voltant d'uns 70 milions de pessetes i que aquesta fase s'acabarà el juliol del 92. Hi ha una segona fase, que el senyor conseller no ha dit el que val, perquè aquesta és la cara, la que val molts diners, i tampoc ens ha dit, evidentment, aquesta segona fase quan es farà.

Quan jo he formulat la pregunta volia dir la totalitat, senyor conseller, perquè aquest és un problema de l'aquífer del Llobregat, un dels més malmesos d'aquest país, i que necessita que la Conselleria de Medi Ambient hi impliqui esforços i se'n cuidi. No s'hi val, amb aquesta primera fase, senyor conseller —vostè ja ho sap—, s'ha de fer la segona i vostè m'ha de contestar la totalitat del procés, perquè és un procés complex i un procés llarg i que té un import molt car. I jo voldria un import total i voldria un termini total.

Miri, perquè nosaltres, en aquest cas, volem denunciar tres qüestions. La primera, una manca de capacitat de reacció de la Conselleria que hi ha hagut en aquest tema; l'accident es va produir el 16 de setembre i vostès reaccionen sis mesos després. Senyor conseller, *los he visto más rápidos*, eh? Sis mesos després, eh? Per tant, és una conselleria que té molt poca capacitat de reflexos i de reacció. En segon lloc, la qüestió dels costos i, en tercer lloc, pensi, senyor conseller, que no podem arribar a l'estiu sense que aquest problema estigui solucionat, perquè hi ha problemes de capacitat d'abastament d'aquest municipi i de l'entorn que ara s'abasta —aquest i altres— des de Barcelona. I a l'estiu farà falta poder captar aigua d'aquests pous. I, per tant, el mes de juliol està bé que estigui acabada aquesta primera fase, però, senyor conseller, ens haurà de dir quan s'acabarà la segona i quin cost tindrà.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Martí, evidentment, la resposta a aquestes preguntes serà en una altra ocasió. (*Remor de veus.*)

La següent pregunta és la que formula el diputat il·lustre senyor Joan Roma, sobre l'eix del Cardener. Té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu sobre la
finalització de l'eix del Cardener i
sobre el futur eix transversal*

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. Demano per poder defensar la següent, tant la número 10 com la número 11, que tracten totes dues de carreteres.

El Sr. PRESIDENT: Les pot acumular.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. Bé, de fet, la primera fa referència a l'eix del Cardener. L'eix del Cardener, com tothom sap, és la carretera que uneix Manresa amb Solsona. S'hi han fet diferents obres ja de millora, darrerament hi ha hagut una esllavissada important, també, prop del nucli de la Coromina tocant a Cardona i a la passada campanya electoral,

doncs, hi va haver tot un seguit de promeses fetes, entre les quals es deia que a finals del 95 l'eix del Cardener estaria íntegrament acabat.

Per tant, m'agradaria saber quins són els terminis previstos per la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques pel que fa, realment, als diferents trams que queden encara per fer, no solament els trams de carreteres, sinó, lògicament, també les variants, tant la variant de Súria com la variant de Cardona, que inclouen, que integren, lògicament, aquest eix del Cardener.

Quant a la segona pregunta, que fa referència, en fi, a l'eterna ja promesa electoral de l'eix transversal —promesa ja feta l'any 80— i que —si no ho vaig sentir malament en el debat d'investidura— el molt honorable senyor president de la Generalitat semblava que només es comprometia que durant aquesta legislatura es fes el tram Girona-Vic. Bé, en tot cas, doncs, voldria que el conseller, l'honorable senyor Molins, aclarís quin és el compromís del Consell Executiu pel que fa a l'eix transversal en obres i si en aquests moments es disposa ja del projecte executiu de la totalitat del tram..., diguem de la totalitat de l'eix transversal.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Senyor diputat, per escrit, en dates que eren de campanya electoral, es va fer el programa de l'eix del Cardener, que representa una inversió de 3.770 milions de pessetes a fer en els propers quatre exercicis pressupostaris..., cinc exercicis pressupostaris, perdó, 92, 93, 94, 95 i 96, i així tenen, tant el president del consell comarcal que se'm va interessar a l'efecte com els alcaldes per als quals dona servei la ruta, aquesta programació, que és la que figura en el programa d'obres del Departament.

Pel que fa a l'eix transversal —pel que fa a l'eix transversal—, també els compromisos adquirits han estat sempre els mateixos: mai l'any 80 es va prometre l'eix transversal per a aquell moment; en el pla de carreteres figura —com tots— amb el mateix horitzó del pla de carreteres fins a l'any 2002, aquest és l'horitzó del pla de carreteres aprovat per aquesta cambra. Nosaltres al que ens hem compromès ara és a realitzar, durant l'any 92, treure a concurs totes les obres del tram entre Vic i Girona, que estaran finalitzades en l'horitzó de l'any 95 i en el mateix any 95 iniciar els altres dos trams de l'eix transversal, Vic-Manresa i Manresa-Cervera; aquests són els compromisos del Consell Executiu i del Govern de la Generalitat al respecte.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Molins. El senyor Roma pot repreguntar.

El Sr. ROMA: Sí. Només per reiterar que en diferents visites fetes a la comarca del Bages i també a la comarca del Solsonès repeteixo que es va donar la data del 95 com a data termini per tenir fet l'eix del Cardener.

De totes maneres, ja em donaria per satisfet que, realment, el desembre del 96 estigués totalment executat l'eix del Cardener, amb les variants, lògicament, tant de Súria com de Cardona. En tot cas, aquest és un compromís que hem escoltat tots els diputats aquí, que el 96 l'eix del Cardener ha d'estar íntegrament acabat.

Pel que fa a l'eix transversal, no sé si hem de prendre, doncs, la data del 2002 com a data-termini de l'acabament de l'eix

transversal, aquesta és una promesa que, tot i que es va fer l'any 80, sí que donàvem —i hem sigut, jo crec, més que àmpliament generosos en el temps—, de preveure que un eix que es deia tan essencial per a Catalunya es podia haver fet en sis, set, vuit anys; en portem dotze, des de la data de la promesa, i ara se'ns diu que probablement, doncs, el 2002 és la data que es posa com a prevista.

Bé, en tot cas, reitero la pregunta que he fet: quan tindrem, dintre de l'eix transversal, ja, quan tindrem i quan disposaran els ajuntaments del que és el projecte executiu de tot l'eix transversal? En tot cas aquests que tenen previstos, doncs, el tram Vic-Manresa i Manresa-Cervera, o sigui, quan els ajuntaments podran consultar el tram definitiu per on travessarà l'eix transversal.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. L'honorable conseller Molins té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Insistiria, simplement, que per escrit, que és com es diuen les coses des de l'administració, com és lògic, el compromís mai ha estat del 95, sinó del 96, quant a l'eix del Cardener, i així es complirà. Òbviament l'eix del Cardener inclou també tant la variant de Súria com la variant de Cardona, i la programació es farà de la Coromina, que és el tram finalitzat, i des de Cardona nord fins al límit de la comarca, iniciats aquest any, i a continuació la variant de Súria i la variant de Cardona. Aquesta és la programació del Departament.

Pel que fa a l'eix transversal, insistir també en el mateix que hem dit: dintre l'any 92, probablement cap a l'estiu aproximadament, es trauran a concurs tots els trams que hi manquen; ja sap, probablement, que el primer, des de Santa Coloma, està ja licitat; que el segon grup, Calldetenes, està licitant-se en aquest moment i s'adjudicarà en les properes setmanes, i que la resta de trams entre Calldetenes i Santa Coloma sortiran a licitació —com li dic— dintre l'any 92 per completar l'eix entre Vic i Girona, que són 35.000 milions d'inversió.

Aquest tram entre Vic i Girona finalitzarà l'any 1995; dintre del mateix exercici de 1995 està previst que s'iniciïn les actuacions, és a dir que es licitaran les obres dels altres dos trams: Vic-Manresa i Manresa-Cervera. Per tant, lògicament, els projectes estaran fets en el termini suficient perquè siguin sotmesos a l'opinió dels municipis afectats i sotmesos també a la informació pública preceptiva, que es farà —com li dic— per poder ser licitats dintre el termini de l'any 95.

La programació en aquest moment és que l'any 98 podrà estar acabat tot l'eix transversal.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta la formula la diputada il·lustre senyora Dolors Torrent, sobre els serveis sanitaris del barri del Baró de Viver. Té la paraula la senyora Torrent.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els serveis sanitaris del barri del
Baró de Viver*

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, aquesta pregunta va dirigida al conseller de

Sanitat i és la següent: quins propòsits de capteniment té el Consell Executiu respecte als serveis sanitaris al barri barceloní de Baró de Viver.

El sentit d'aquesta pregunta és gairebé un sentit un xic reivindicatiu. Vull expressar aquí les mancances i les necessitats que expressen els veïns del barri barceloní de Baró de Viver i que m'han manifestat a través de l'Associació de Veïns.

El barri de Baró de Viver, de Barcelona, està adscrit, forma part del districte de Sant Andreu. I ara vull donar una dada, per significativa, perquè segurament la tindrà present el conseller en la rèplica i em pot argumentar en contra la meua petició, precisament per la dada que donaré: aquest barri té 2.500 habitants; és un barri relativament petit i a la vegada que és un barri relativament petit no forma un continu urbà amb la resta dels barris del districte de Sant Andreu. Per tant, una dificultat. O sigui, hi ha dues dificultats: una per argumentar en una direcció, i l'altra, segurament, per argumentar en l'altra direcció. Quan aquests veïns de Baró de Viver tenen unes necessitats sanitàries van a l'ambulatori de Bon Pastor, que el tenen com a referent.

Bé, ara la petició concreta dels veïns de Baró de Viver no és demanar un CAP o un ambulatori per a aquest barri; són conscients que és una població petita i que els criteris de racionalitat política no permeten que tinguin un CAP o un ambulatori. Demanen una petició molt modesta, que crec molt concreta però bastant assenyada, i és que tinguin un petit dispensari, un petit local, on hi hagi una persona, un professional de la sanitat, que els pugui posar injeccions, perquè evidentment aquesta necessitat existeix entre la població, i a la vegada s'hi puguin fer les primeres cures. Donades aquestes característiques que li he explicat abans, de barri petit i barri que no té un continu urbà amb la resta del districte, quines previsions té el Departament de quan es donen aquestes excepcionalitats, que no sigui la resposta racional de la distribució territorial per nombre d'habitants, etcètera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'honorable conseller de Sanitat senyor Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada m'ha donat una alegria, eh, dir-me que no volia que fes un centre d'assistència primària per a 2.500 habitants, perquè, com vostè sap bé, doncs, la possibilitat és absolutament impossible, no? (*Remor de veus.*) Nosaltres només tenim la possibilitat de fer centres d'assistència primària quan hi ha més de sis o set mil habitants, perquè la reforma de l'assistència primària va lligada al treball en equip. Una altra cosa diferent és el que vostè planteja de si es pot crear, doncs, com un dispensari municipal en un barri especial i específic, no?, per donar una assistència, doncs, més puntual a una població. Això sí que es pot fer; és a dir que no és una cosa que sigui impossible de fer, no? Això en alguns llocs ho fem amb l'ajut dels ajuntaments, que és potenciar dispensaris municipals en llocs molt concrets o unitats d'aquestes especials.

El que a mi em sorprèn és que això arribi aquí al Parlament sense que nosaltres haguem tingut cap petició ni de l'Ajuntament de Barcelona, ni del districte, ni tan sols de cap associació de veïns, no?, que si es produeix, doncs, evidentment, nosaltres, amb molt de gust i amb un esperit de col·laboració absoluta, intentarem solucionar dintre les possibilitats que tenim.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora Torrent, li queden vint segons.

La Sra. TORRENT: Només dir-li que ha obert una esperança, però de tota manera li voldria dir que la petició d'un diputat, d'una diputada, crec que també té certa entitat perquè reflecteix la veu del poble, com diem, i, per tant, d'alguna manera vostè també tingui present que el Grup Socialista fa aquesta demanda i que jo, aquesta porta d'esperança que vostè m'ha manifestat, aniré a informar-ne els veïns del barri de Baró de Viver amb molt de gust perquè crec que també em correspon com a diputada. I crec que ells seguiran fent l'esforç per reivindicar i per demanar aquesta petició que considerem noble i assenyada.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. El senyor Conseller? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Té tota la raó i em disculpo perquè no volia, en absolut, no, doncs, faltar-li des del punt de vista de diputada i té tota la raó en això, no? El que volia dir jo era que nosaltres, la sanitat, a Barcelona ciutat, precisament, la fem en estreta col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, i jo crec que tindria una gran lògica, doncs, que a través del districte i a través de l'Ajuntament continuéssim col·laborant com hem fet sempre, no?, a construir la sanitat de Catalunya a nivell de Barcelona ciutat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Farem ara l'última, perquè les números 13, 14, 15 i 16 han quedat posposades.

Pregunta 17, que formula la il·lustre senyora Dolors Montserrat, sobre els motius pels quals la Direcció General de Transports no intervé en el lliurament o el canvi de les declaracions de ports.

Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals la Direcció General de Transports no intervé en el lliurament o el canvi de les declaracions de ports

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com vostè molt bé sap, a partir del mes de novembre va entrar en obligació, degut a la resolució del ministeri d'Obres Públiques, que tots els transportistes i autònoms transportistes han de portar la seva declaració de port.

La meua pregunta és la següent: quin és el motiu pel qual la Direcció General de Transports de la Generalitat de Catalunya no intervé en l'entrega o canvi de la declaració del port, senyor conseller?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. L'honorable conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Il·lustre senyora diputada, potser amb la rèplica podré entendre millor la pregunta perquè de fet fins avui, des de les demarcacions territorials de transport, se n'han lliurat ja 15.481 talonaris d'aquesta declaració de ports, lliurats directament des de les demarcacions territorials. Per tant, la participació de la Direcció General en aquest afer dels talonaris està ben clara amb aquesta aportació de —com insisteixo, he dit— 15.481 talonaris fins avui.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Montserrat pot repreguntar.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies. En principi, quan es va aplicar aquesta resolució, aquests talonaris a la província de Barcelona —em refereixo ara, en aquests moments, a la província de Barcelona— només es podien intercanviar a les federacions de transportistes. Com vostè sap, senyor conseller, no és obligació que els transportistes estiguin federats, per tant, entreguen en aquestes federacions —els primers mesos era així; potser ha canviat; aquesta pregunta, fins i tot venia, com vostè molt bé sap, i va decaure, de la passada legislatura—, la delegació, la demarcació de transports de Barcelona no ho feia; o sigui no podies anar a intercanviar el talonari. Per tant, al principi, tu com a transportista havies d'entregar una declaració que s'hi diu, per als clients, el preu del transport i el viatge que un fa, el destí, o sigui des del punt de sortida a la destinació. Si per cas, això ha succeït, senyor conseller, després d'haver entrat la nostra pregunta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. L'honorable conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: No, va succeir abans —gràcies, senyor president—, ja va succeir abans perquè, precisament, m'he mirat la resposta que tenia preparada quan vostè em va fer aquesta pregunta el mes de desembre i ja en aquell moment les demarcacions territorials havien lliurat 1.500 talonaris; òbviament feia només dos mesos que estava vigent, perquè això ve de l'estiu del 91, com vostè sap.

El que sí que succeeix és el contrari; és a dir, precisament, per petició de les associacions, hem donat l'oportunitat perquè les associacions també reparteixin talonaris. I n'hi ha uns que obligatòriament s'han d'anar a buscar a les demarcacions territorials i que no poden ser lliurats per les associacions, que són aquells transportistes que tenen la tarja provisional. Els que tenen tarja provisional l'han d'anar a recollir sempre a les demarcacions territorials; els que la tenen definitiva, la poden recollir o bé a les demarcacions territorials, que ja n'han lliurat 15.000, o bé en les associacions de transportistes, que entenem que són —com vostè sap— les que van demanar aquesta tarja de ports, que ja sap que l'opinió de la Direcció General de Transports del Govern de la Generalitat no era, precisament, massa favorable a la implantació d'aquest sistema, però seguint, doncs, les regles generals vam creure que s'havia de fer; avui ja, també, les associacions de transportistes que en aquell moment la sol·licitaven s'adonen que aquesta no és la solució del món del transport, i molt probablement en el futur s'abandonarà. Però, mentre existeixi l'obligació, ho fem i ho fem també des de les demarcacions territorials.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Hem acabat amb aquest punt de l'ordre del dia perquè s'ha esgotat el temps pertinent.

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la publicitat institucional, que formularà el diputat il·lustre senyor Xavier Soto, del Grup Socialista. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la publicitat institucional

El Sr. SOTO: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, iniciem una nova legislatura i malauradament

hem de tornar a parlar de la mala anomenada publicitat institucional. Ja n'hem hagut de parlar moltes vegades, massa vegades, des d'aquesta tribuna i, malgrat això, molt em temo que n'hauem de tornar a parlar molt més en aquesta legislatura.

Ja fa uns anys el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Jordi Pujol, va provocar la hilaritat d'aquesta cambra quan ens va voler fer creure que el Govern únicament gastava un 0,06% del pressupost en propaganda. Al cap d'uns mesos, el 28 de novembre de 1991 el senyor Alavedra replicava al senyor Armet, que acusava el Govern de gastar més de 15.000 milions de pessetes en publicitat. El conseller Alavedra deia textualment: «Segon punt: resulta que jo, mirant-me i remirant-me el pressupost de la Generalitat, resulta que en publicitat i propaganda el pressupost de 1992 és de 1.100 milions de pessetes, contra 1.204 milions de l'any anterior. Per tant, hi ha una baixa de 104 milions, del 8,6%».

No han passat ni tres mesos i aquesta afirmació apareix avui com una falsedat tan gran com una casa de pagès. Amb 1.100 milions de pessetes el Govern de la Generalitat difícilment paga la publicitat d'un mes de l'any, d'un mes.

Un dels primers objectius d'aquesta interpellació, doncs, és saber, senyor conseller, quan gasta el Govern en publicitat, però quan gasta de veritat. Més fàcil: si no tenen encara la xifra del que gastaran en publicitat al llarg d'aquest any, digui'ns almenys quan ha gastat el Govern en aquesta campanya anomenada «La gent és la força de Catalunya». L'únic que li demano és que es pensin una mica la xifra, abans de donar-la, perquè no ens tornin a fer riure.

La contestació social a la publicitat institucional d'aquest Govern ha estat unànime; fins i tot va ser recollida en un ja famós full dominical de l'Església gironina, que va provocar, per cert, una reacció airada del president de la Generalitat. Però pocs dies després d'aquella reacció airada s'iniciava una campanya de publicitat institucional que no dubto a qualificar com la més brutal que s'ha produït mai des d'una institució pública del nostre país i de tota l'Europa occidental.

Crec que no cal insistir en el que va passar en els mesos i setmanes prèvies a la darrera campanya electoral. Permeti'm únicament que els doni unes poques xifres: més de dos-cents espots a la televisió, que representarien tres hores continuades de programació i una despesa de quasi 400 milions de pessetes; més de cinc-cents anuncis en la premsa escrita, molts d'ells a pàgina sencera i, fins i tot, a doble pàgina; la inserció en els mitjans de comunicació escrits d'àmbit nacional i d'àmbit comarcal de revistes i fulletons (*el diputat n'ensenya uns exemplars*). Se'n recordaran: la *Guia de serveis* tres dies abans que s'iniciés la campanya electoral; *Catalunya gent d'equip* —se'n recordaran també—; *Passem comptes* —i els de Lleida també se'n recordaran, per exemple; són un petit exemple. La publicació també de centenars de milers d'exemplars de revistes tan interessants i interessades com aquesta, per exemple, la revista *Com viure*, revista del Pla integral a la gent gran, amb una tirada de 677.000 exemplars, o la revista *Catalunya barri a barri*, d'ADIGSA, que, malgrat ser una revista adreçada als barris d'ADIGSA, es repartia en aquells barris en què interessava.

I així podríem seguir amb moltes revistes: *Contacte*, la revista *Sírius* i tantes d'altres. Avui mateix se'ns anuncia que es presentarà a Barcelona una revista de la Direcció General de Joventut, que rebran gratuïtament més de cent mil joves i que

en els quioscos vostès podran trobar al preu de 200 pessetes; facin càlculs. L'edició de fulletons i de tríptics –ja els coneixen– tan interessants com el fulletó de Benestar Social *Dos anys de gestió*; com aquest fulletó meravellós del Departament d'Ensenyament (*el diputat n'ensenya un exemplar*), ai, del Departament de Cultura –perdó–, editat a paper *couché* i a tot color, etcètera. Què no dir, per exemple, d'actes com el que van celebrar vostès al palau Sant Jordi, organitzat per la Conselleria de Benestar Social, o de les exposicions «Construint Catalunya, construint benestar»? I podríem continuar parlant: tríptics, tríptics, cartells, calendaris, llibres, etcètera.

En realitat, les xifres..., és que estem parlant d'un govern que gasta mes d'un milió de pessetes cada hora en publicitat. Aquestes són les xifres, senyor conseller; aquestes són les xifres. Aquesta és la realitat de les xifres, senyor conseller, la realitat dels fets i dels números posats en negre sobre blanc, i aquesta realitat és, des del nostre punt de vista, escandalosa. No pot servir com a disculpa dir que altres també ho fan. En primer lloc, perquè no hi ha comparació possible: vostès són els autèntics campions nacionals, europeus i mundials de la publicitat institucional. Però jo el que voldria destacar aquí és que si el volum quantitatiu de la publicitat institucional és un volum extraordinàriament greu, hi ha una cosa molt més greu encara, que és bàsicament sobre la que volem discutir avui en aquesta interpellació: que no és tant l'escàndol quantitatiu, sinó l'escàndol qualitatiu.

La campanya «La gent és la força de Catalunya», desenvolupada poques setmanes i pocs mesos abans de la campanya electoral darrera, ha implicat que les darreres eleccions democràtiques que s'han celebrat a Catalunya hagin estat un combat dramàticament desigual entre la seva coalició i la resta de forces polítiques de Catalunya. El que vostès s'han gastat en la campanya «La gent és la força de Catalunya» multiplica per deu el pressupost que van invertir en la darrera campanya electoral tots els altres partits de Catalunya junts.

Aquesta campanya, des del nostre punt de vista, ha estat una greu distorsió del sistema democràtic. I jo voldria insistir, sobretot, que aquesta campanya, «La gent és la força de Catalunya», no ha estat adreçada a valua moral de la ciutadania, no es volia donar informació útil sobre beques, sobre pensions, que pogués ser útil als ciutadans i ciutadanes de Catalunya; el que s'ha fet amb aquella campanya senzillament és identificar el seu govern i el seu president i el seu partit amb Catalunya. El que es volia fer de forma implícita o explícita era propaganda de la seva coalició, propaganda de Convergència i Unió.

Jo tinc aquí dues cintes de vídeos: una d'elles és l'anunci de la Generalitat, l'espot televisiu, «La gent és la força de Catalunya»; una altra és un dels espots televisius de Convergència i Unió en la darrera campanya autonòmica. La coincidència en aquestes dues cintes en matèria de locució, en matèria de plans, en matèria de moviments de càmeres, en matèria de preses aèries no són una casualitat. Com no és una casualitat, senyor conseller, que aquest anunci que vostès coneixeran –l'anunci de la coalició de Convergència i Unió– tingui aquesta senyera (*el diputat ensenya un full de diari*), com la té l'anunci de la Conselleria de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya. Això no són casualitats.

I això, senyores i senyors diputats, és senzillament escandalós! Si tot això no fos suficient per al senyor conseller, el Go-

vern de la Generalitat ha comès en aquesta campanya greus errors; quan no, ha senzillament mentit i falsejat la realitat: s'han apropiat d'obres d'altres institucions, s'han inventat obres, etcètera. Sobre això també vostès han de respondre... No somriuguin, senyors diputats, donin explicacions. (*Remor de veus.*)

No em voldria allargar massa. Creiem que la realitat que descrivim és una realitat dura, que aquest és l'estat de la qüestió, i nosaltres hem vingut aquí, primer, per demanar les pertinents responsabilitats polítiques per aquesta situació i, sobretot, per demanar-los que aquesta situació finalitzi. Això no es pot tornar a produir a Catalunya.

Voldríem escoltar, en aquest sentit, un pronunciament explícit per part del Govern de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, bé, jo..., el senyor Soto recordava que vaig contestar en el debat de pressupostos al senyor Armet, i per tant aquest és un debat que, des del meu punt de vista, les xifres del pressupost són les que explicaré i donaré totes les explicacions pertinents, perquè en aquell debat el senyor Armet parlava de 15.000 milions de pessetes en publicitat. Vostè ara surt, senyor Soto, i parla d'un rècord d'un milió per hora durant tots els dies de l'any, que és una cosa que sembla un rècord i vostè diu que és el rècord mundial, i aleshores això sumant em resulten 8.760 milions, és a dir, una mica més de la meitat del que deia el senyor Armet. És a dir, vol dir que vostès fan males xifres pel broc gros. (*Uns diputats fan observacions de dissentiment.*) 15.000 o 8.760? Senyor Obiols, aquestes són xifres que s'acaben de dir aquí i jo estic responnent al senyor Soto.

Aleshores, jo crec que aquí haig de dir una primera afirmació. Primer, nosaltres continuarem utilitzant la publicitat, suposo que això no ho nega ningú; fins i tot, jo, com que he repassat el debat de pressupost, el senyor Armet i qualsevol polític responsable, doncs, reconeix que la publicitat és absolutament imprescindible per donar a conèixer fets, per fomentar actuacions d'interès social i econòmic, i és un instrument imprescindible de qualsevol govern democràtic.

Voldria dir això d'entrada, perquè amb aquesta crítica sagnant que vostè fa a la publicitat, d'entrada, com que vostè demana capteniment, continuarem amb la publicitat; continuarem amb la publicitat i amb les despeses definides en el pressupost aprovat majoritàriament per aquesta cambra, que és la representació del poble de Catalunya, i que és una llei essencial.

Per tant, com que tota interpellació diu: «Quin és el capteniment del Govern...?» Miri, el capteniment del Govern és complir amb el pressupost, el pressupost aprovat democràticament, i aleshores de les xifres que hem de parlar és de les xifres que hi ha en el pressupost i discutir aquestes xifres, i vostè pot discutir l'ús que en fem o si la publicitat li agrada o no li agrada, però el que no pot llançar aquí són unes xifres basades en la pura afirmació de vostè, i xifres completament contradictòries. Això del milió per hora és per cridar l'atenció sobre un tema, quan en realitat jo li explicaré amb tot deteniment que el hi ha en el pressupost i el que hem gastat l'any 91, i com no es poden barrejar conceptes.

Perquè precisament el nostre pressupost en aquest aspecte és molt clar: hi ha una partida, que és la 226.03, que existeix en tots els departaments i que es diu «Publicitat i propaganda», i que està inclosa en una partida més àmplia, que és la 226, que jo em temo que vostès molt sovint agafen sense tenir en compte les subpartides, perquè altres pressupostos –i no vull citar altres institucions, perquè vostè em dirà: «No serveix d'excusa», i té tota la raó– posen «altres despeses especials de funcionament», on tot està absolutament englobat, sense subpartides, i en canvi en el nostre pressupost hi ha les subpartides corresponents.

Miri, il·lustre senyor diputat, la despesa en publicitat –i em refereixo a la partida de «Publicitat i propaganda», i després parlaré d'altres actuacions, com poden ser exposicions o altres coses que vostès poden assimilar a «Publicitat i propaganda», però que són altres coses, amb una subpartida ben específica–, la suma l'any 91 va ser de 1.618 milions de pessetes i els conceptes bàsics foren: una campanya que es diu «Integració a Europa - Catalunya, un país d'Europa», 303 milions de pessetes. Si vostès les xifres no se les creuen, comprovem-ho, fem les comprovacions adients. Jo vaig llegir a la premsa que vostè presideix un comitè d'economistes, d'advocats i d'experts en publicitat, suposo que rep el seu assessorament per a tota aquesta sèrie de xifres que ens diu o haurem de conèixer també la qualitat dels experts que l'assessoren. «Normalització lingüística», 164 milions; «La gent és la força de Catalunya», 305 milions de pessetes. Aquestes actuacions sumen 772 milions de pessetes.

Les actuacions sectorials en el 91 representen 452 milions de pessetes, i aquí hi ha actuacions de diversos departaments, i deixo a part les del Departament de Sanitat, de les quals –si ho vol– també parlarem, però aquestes són, per exemple, per donar alguns exemples: donar a conèixer característiques del mercat financer o de Barcelona, plaça financera, prevenció d'incendis, productes agrícoles. I el tercer punt és la difusió de les realitzacions del Govern donant a conèixer als ciutadans les característiques d'equipaments i de serveis, i el 91 el cost d'aquesta publicitat va ser 394 milions.

Per tant, li ho resumeixo, perquè a vegades amb les xifres ens perdem: hi ha, en primer lloc, campanyes determinades, hi ha l'europea i «La gent és la força de Catalunya», que destaquen, 772; actuacions sectorials, 452, i difusió de l'obra del Govern, per donar a conèixer informació, que representa 394 milions.

Comprovem aquestes xifres, senyor Soto. Vostè, em sembla que ha pujat a la tribuna disposat a no creure's res del que li diguem. Jo l'estic informant del que representa la liquidació del pressupost de l'any 91.

Aquesta despesa del 91 és lleugerament inferior a la despesa del 90, que va sumar 1.627 milions. I en aquest aspecte li vull dir que, a part del seu comitè d'experts –que és molt respectable–, hi ha empreses especialitzades que estudien la publicitat a l'Estat espanyol, perquè això forma part d'un mercat enormement important. Hi ha un estudi d'una empresa que es diu J.W. Thonson sobre la inversió publicitària del sector públic en el 1990 i que ens dona per a Catalunya, quant a publicitat de la Generalitat, unes xifres de 1.629 milions de pessetes, extraordinàriament aproximada a la xifra que realment es va gastar en publicitat el 1990, que va ser de 1.627 milions de pessetes. (Pausa.) Em pensava que se n'anava i anava a suspendre una mica la meua intervenció. (Remor de veus.)

Bé, doncs, per tant, aquí surt el que ha fet de despesa en publicitat el Ministeri d'Economia i Finances de Madrid, la Renfe, els ajuntaments, els diversos ministeris..., és un estudi exhaustiu que serveix per a la gent que realment fa publicitat com a professió en aquest país. Per tant, suposo que ho hauríem de tenir una mica en compte.

Des de l'1 de gener fins al 24 d'abril del 92 –estic parlant ja d'aquest any–, les obligacions reconegudes per despesa en publicitat són de 153 milions, deixant a part la campanya del «Foment del vot, 1992», que té un cost de 139,3 milions de pessetes, que forma part de la campanya de vot institucional prèvia a les últimes eleccions al Parlament de Catalunya i que deixo, per tant, a part.

Considerem necessària –ja ho he dit– aquesta utilització dels mitjans de comunicació, sobretot en un moment en què totes les empreses privades i tots els sectors del país utilitzen la publicitat, i crec que és enormement important donar a conèixer l'obra de govern.

Les despeses en publicitat i propaganda estan a la partida 226.03, vostè ho sap. Ara, en aquesta partida hi ha altres temes, com són les atencions representatives i protocol·làries, 226.02; els contenciosos, les conferències, les biblioteques, la formació del personal de cada departament, i després les despeses de funcionament dels centres i serveis propis dels diferents departaments, i aquí hi ha escoles, residències del Departament de Treball, residències de Benestar Social, tota una sèrie de partides que no tenen res a veure ni amb la publicitat, ni amb la propaganda, ni amb les exposicions i que, aquestes sí, xifren una quantitat molt important, i arriben a representar 18.000 milions de pessetes, i d'aquí suposo que ve la confusió d'aquestes xifres tan diferents que surten aquí, però el que representa «Publicitat i propaganda» són les xifres que jo li acabo de donar.

Abans d'acabar, li volia dir que la partida «Exposicions» representa 344,8 milions de pessetes, i són: *Quatre motors per a Europa*, que s'ha fet a Stuttgart, Lió i Milà, i també a Barcelona; són: *Europeanorama*, que s'ha fet a França; són: *Catalunya, un país d'Europa*, que es va fer aquí, i que són: *Homenatge a Mèxic*, que és una exposició evidentment que també pretén tenir una projecció internacional, i després hi ha diversos, també de l'agenda, el dia mundial del medi ambient, cartells, fulletons..., que representen 56 milions.

Quant a les campanyes sanitàries –i vostè no n'ha parlat, però jo ho volia posar sobre la taula–, que es considera una política eficaç de prevenció, que pensem continuar i potser intensificar, i que poden estalviar molts recursos en medicaments i en hospitals, que practiquen absolutament tots els governs i en les quals tenim el rècord de ser pioners a l'Estat espanyol, i seguits per altres administracions, aquestes representen 746,3 milions de pessetes. Hi ha la campanya «Això no és vida», de 193,8, que recomano al senyor Siurana i a mi mateix que la seguim (*rialles*) –ho dic pel seu comentari–; «No et rovellis, mou-te», que també l'hauríem de seguir molts de nosaltres; l'antitabac i la prevenció d'accidents: això representa 746. I li pot semblar a vostè que això sumat a l'anterior dona una presència molt forta de la Generalitat als mitjans de comunicació, però, quant a capteniment, que és del que es tracta en una interpellació, no de discutir alguns dels temes que vostè ha discutit respecte a les últimes eleccions autonòmiques, que em sembla que jo m'haig de limitar a respondre aquí no a això que

vostè ha dit, sinó a quin serà el capteniment del Govern en aquest tema que, evidentment, són recursos, pensem continuar i, probablement, ho pensem intensificar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Soto pot fer una rèplica durant cinc minuts.

El Sr. SOTO: Senyor conseller, senyores i senyors diputats, vostè acaba d'afirmar des d'aquesta tribuna que hi ha alguns que fan anar les xifres amb molta alegria —o ha utilitzat un sinònim semblant. En qualsevol cas, uns en parlarem, de xifres, i uns altres el que fan amb molta alegria és gastar diners en publicitat.

Jo li haig de dir, senyor conseller, amb tota sinceritat, que no em crec les seves xifres. Ho sento molt; no me les crec. Vostè ha parlat aquí —n'ha parlat per un moment— d'una despesa de l'ordre de 300 milions de pessetes en la campanya «La gent és la força de Catalunya». Jo tinc per aquí un document públic d'Ecotel, que tothom pot consultar, que demostra que, en espots de televisió d'aquesta campanya, sols des del 20 de desembre al 25 de gener es va superar aquesta xifra. Per tant, com comprendreu, jo no tinc, ja, massa credibilitat per les seves xifres.

En tot cas, sobre això ens podem posar d'acord amb molta facilitat. Nosaltres pensem iniciar un treball parlamentari molt clar, molt simple, molt senzill, que és conèixer al detall, fins a cada pesseta, el que costa cada cosa que vostès facin en publicitat. Jo el que li demano és senzillament que col·labori d'una forma franca i lleial, que doni una ràpida resposta a totes les preguntes: quant costa aquest anunci, quant costa aquest espot, quant costa aquesta plana sencera en el mitjà de comunicació, quant costa aquest fulletó, i ens posarem d'acord amb molta facilitat. Els 1.100 milions no tenen cap credibilitat, senyor conseller, cap credibilitat.

Jo el convido a fer una cosa molt senzilla, que és lligar la continuïtat seva en el càrrec de conseller d'Economia a la realitat d'aquesta xifra. Una cosa ben simple i ben senzilla. Si nosaltres podem demostrar que vostès han duplicat aquesta xifra —sols duplicat aquesta xifra—, vostè deixa la Conselleria d'Economia i Finances. (*Remor de veus.*) És fàcil. És fàcil.

Hem parlat sobre aspectes quantitatius. De totes maneres, deixi'm dir-li una cosa: per mi el més greu no són els aspectes quantitatius —i miri que ho han estat en aquesta campanya—; són els aspectes qualitatius; hem de parlar d'això. Vostè ha de donar explicacions sobre això. No pot passar per sobre d'aquest tema, que hi hagi un anunci de la coalició Convergència i Unió que tingui unes coincidències tan evidents amb un anunci de la Generalitat de Catalunya o que hi hagi unes coincidències tan evidents entre l'anunci de la campanya «La gent és la força de Catalunya» i l'espot de televisió de Convergència i Unió. Sobre això, vostès han de donar explicacions; no poden passar per sobre d'una qüestió com aquesta. Vostès han de donar explicacions de per què diuen falsedats evidents en els anuncis que fan. Aquest és un anunci sobre infraestructures culturals, publicat a tots els diaris el 15 de gener de 1992: «Amb la finalitat de proporcionar a la població catalana informació precisa sobre la infraestructura cultural de nova construcció ampliant la remodelada, el Govern de la Generalitat fa pública les següents llistes...», i aquí es parla de tot un seguit de teatres. Es parla d'un teatre a Salt, que no existeix; es parla d'un teatre a Falset, que no existeix; d'un teatre a Móra, que no existeix. És que no han

existit mai! No hi ha ni un conveni signat per construir aquests teatres, ni un projecte fet, ni converses! Vostès ho han d'explicar, això, amb tota claredat. I han de dir per què cometem aquests errors o per què en la publicitat institucional que han desenvolupat s'han apropiat d'obres d'altres institucions o en què participaven altres institucions sense dir-ne res. No volen donar cap explicació sobre això? Des del nostre punt de vista això no és massa acceptable.

Vostès han dit que continuaran. Ja ho entenc, que continuïn. Un dels propòsits que han tingut durant dotze anys és utilitzar la publicitat institucional per identificar el seu Govern i el seu partit amb el país. És així de simple i així de senzill. Vostès pretenen continuar; nosaltres estem disposats a utilitzar tots els instruments democràtics que tinguem al nostre abast en aquesta cambra i fora d'aquesta cambra per impedir que continuïn en aquesta direcció. I treballarem decididament en aquesta direcció.

Si amb això ens anuncia, senyor conseller, que dintre de quatre anys, un mes abans de la campanya electoral al proper Parlament de Catalunya, tornarem a tenir una campanya d'explicació de la seva gestió com les que vostès han tingut, han fet abans de les eleccions, jo li haig de dir ben sincerament que serà difícil que en aquesta cambra hi hagi el més mínim diàleg entre cap força política amb vostès, perquè el que hi ha és una voluntat evident d'utilització del Govern de Catalunya en benefici del seu propi partit. I nosaltres el que els demanem és que això s'acabi.

Avui, senyores i senyors diputats, nosaltres iniciem una batalla decidida per acabar amb aquesta situació. La realitat es pot intentar maquillar, es pot intentar disfressar, es pot intentar amagar, però no s'acabarà aconseguint que aquesta realitat tan evident d'utilització de la publicitat institucional pugui ser defensada d'una forma mínimament convincent des d'aquesta tribuna o amb cap joc, senyor conseller. Vostè és un home brillant, intel·ligent i amb capacitat, probablement amb una gran capacitat parlamentària, amb molta retòrica i oratòria i, probablement, alguns aspectes de la campanya institucional que s'ha fet li desagradaran, però per molta oratòria, per molta brillantor i per molta retòrica, la realitat dels fets no es pot disfressar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, el senyor Soto posa en dubte la meua o la nostra credibilitat; jo no poso en dubte la seva, jo crec que ell actua de bona fe, tot i que les seves xifres no les entenc. No les he entès mai; això realment em preocupa. Jo crec que hauríem de parlar amb més rigor d'aquests temes.

Senyor Soto, jo la meua continuïtat no me la jugo amb vostè. (*Rialles.*) Entre altres coses perquè vostè no es juga absolutament res. (*Rialles.*)

Un altre punt: utilitzi tots els instruments parlamentaris; vostè ho ha dit; faci-ho. Jo diria més: que és la seva obligació. No ho plantegi com una batalla. Si vol dir que és una gran batalla i que inicia una batalla..., però simplement és la feina parlamentària. Desdramatitzem aquests temes; no entri en batalla amb nosaltres; utilitzi tots els instruments per conèixer les xifres, per conèixer la despesa. D'acord.

Miri, vostè m'ensenya un paper de lluny que diu: «Gran coincidència en una bandera.» Jo de lluny no ho veig, i això

que tinc bona vista, eh? Sóc dels pocs de la meua edat que no porto ulleres, (*remor de veus*) però, de coincidències, se'n poden trobar moltes.

Miri, jo li diré una cosa i agafi-s'ho amb to d'ironia: durant la campanya electoral, com que vas de míting en míting i vas veient els cartells de tothom, jo, quan veia «La gent bona», «La gent eficaç», «La gent alegre», pensava: mira, això vol ser «La gent és la força de Catalunya»; és el concepte «la gent». Vaig veure una similitud entre les persones que van pensar la seva campanya i aquesta campanya institucional que tant els va preocupar, però vaig pensar que era, simplement, una coincidència.

Vostè em diu: «No volen entrar en explicacions sobre infraestructures.» Sí, però és que no era la interpellació d'avui. Vostè em diu: «Vostès s'atribueixen infraestructures que no han fet.» Faci una altra interpellació.

Jo això dels teatres m'ho estudiaré, perquè mentre vostè deia teatres que no existien, altres companys em deien que sí. No ho vull dir aquí, perquè molt sovint en el debat parlamentari ens precipitem i, després, com que queda en el *Diari de Sessions* te'n peneixes; però estudiem-ho! Jo me les estudiaré, aquestes infraestructures. Dubto molt —pot ser que hi hagi errors— que nosaltres puguem citar infraestructures en les quals no hem participat. Vostè pot dir: «És que, a més a més, aquí hi ha l'ajuntament...» Jo sovint cito, quan era conseller d'Indústria, la nostra participació en el Centre de Microelectrònica. Ara, el Centre de Microelectrònica bàsicament l'ha fet el Centre Superior d'Investigacions Científiques. Això ho sé, i ho dic, però hi hem participat, i ens agrada haver-hi participat. I segurament en moltes d'aquestes infraestructures hi ha una col·laboració nostra. Ara, això jo crec que ha de ser objecte d'una altra interpellació. No m'ho barreji amb tots els temes de la publicitat i propaganda, que és una partida concreta del pressupost; l'altre són altres temes.

Vostè ho vol portar cap a un debat sobre les eleccions i el perquè hi ha hagut un resultat determinat en les eleccions. Home, jo crec que és un mal debat, aquest. Jo no hi vull entrar, senyor Soto. Ni hi he entrat abans, ni hi entro en la rèplica.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació sobre la política en matèria d'aigües, que formularà la diputada senyora Rosa Martí, del Grup Socialista. Es tramita pel procediment d'urgència.

La senyora Rosa Martí té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aigües

La Sra. MARTÍ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui coincideix un doble fet en aquesta cambra. Per una part hi ha dues forces polítiques que plantegen una interpellació respecte al tema de l'aigua a Catalunya; per tant, això vol dir que és un tema viu i real avui en el nostre país. I, també, es dona la coincidència que s'acaba de presentar en el Parlament de Catalunya l'informe del Síndic de Greuges, en aquest *Butlletí* del dia 15 d'abril, el número 4, el qual dedica un apartat específic a la problemàtica del rebut de l'aigua. Per tant, aquest doble fet vol dir que l'aigua, avui a Catalunya, és un te-

ma absolutament d'actualitat. Tot i això, després de dotze anys de govern de Convergència i Unió i de tot un conjunt de bones lleis que ha portat a terme aquesta cambra, amb tota seguretat millorables, però bones lleis, que haurien permès fer tot un munt de coses que no s'han fet, ens situen en una problemàtica que jo qualificaria triplement.

En primer lloc, s'ha produït un incompliment de la pràctica totalitat dels textos de les lleis sobre aigües, a excepció de la part recaptatòria, que aquesta sí que s'ha portat a terme. En segon lloc, s'ha produït un increment molt elevat del rebut de l'aigua en els últims temps, concretament, el que més, en l'últim any. Pràcticament s'ha doblat l'import del rebut de l'aigua a tots els municipis de Catalunya durant l'any passat i durant aquest any. I en tercer lloc, qui suporta tot el pes d'aquests increments, pràcticament, són els usuaris domèstics i no altres usuaris.

Si fem referència al tema del cànon hidràulic, hem de dir que el cànon hidràulic és un tribut de la Generalitat que no s'ha aplicat progressivament; que tampoc s'ha fet cap campanya informativa per explicar al ciutadà i a les ciutadanes de Catalunya el perquè d'aquest tribut i on anirien a parar els diners que es recaptaran o que s'estan recaptant.

Tampoc s'ha elaborat el Programa d'obres hidràuliques, tal com preveia la Llei que vàrem aprovar en aquesta cambra. La Llei deia que el Programa d'obres hidràuliques havia de ser un programa a cinc anys i en el qual havien de participar les administracions locals. Dos anys després de l'aprovació de la Llei, aquest Programa encara no s'ha fet, ni s'ha presentat a aquesta cambra. I alguns fins i tot plantegen la possibilitat de la illegalitat de la recaptació d'aquest cànon mentre no hi hagi el Programa d'obres hidràuliques aprovat. No s'hi val a dir, com alguna vegada he sentit a dir al conseller i espero que avui no m'ho digui en la resposta, que, per part de la Conselleria, ja s'aprova un pressupost anualment, que l'aprova l'ens i que això és el que val. Evidentment, només faltaria que no s'aprovés un pressupost, però això no és el que li estem dient en aquests moments. El que li estem dient és que no existeix el Programa d'obres hidràuliques.

I pel que fa a l'increment de la tarifa de sanejament, aquest sí que s'ha aplicat progressivament; es va començar a aplicar l'any 83 a raó de 2,73 pessetes el metre cúbic i fins ara, que ronda al voltant de les 30 pessetes el metre cúbic; però per contra es va aprovar —en aquest cas, sí— un pla de sanejament l'any 82, amb una vida de deu anys —el 92—, per tant, sembla que havia de ser un pla olímpic, s'havia d'acabar l'any 92, però un pla que en aquests moments està a una quarta part del seu compliment. Un pla que preveia, d'una forma global, l'execució d'unes cent depuradores a tot Catalunya, i en aquest moment només n'hi ha vint-i-cinc de fetes. És a dir, que vostès no passarien un examen; estarien suspesos, perquè estan a la quarta part del compliment d'aquest Pla.

En tercer lloc, les despeses, tant d'inversió com d'explotació, recauen fonamentalment, pel que fa a aquest cànon, sobre l'usuari domèstic. L'usuari industrial no contribueix, en la mesura que hauria de contribuir, al tema del sanejament.

No tenim els imports corresponents a recaptació per ús domèstic i per ús industrial, però els tindrem ben aviat, perquè anuncio des d'aquí que el Grup Socialista presentarà una petició al president del Parlament per tal d'accedir als comptes de

la Junta de Sanejament, per poder veure tots els ingressos tal com s'han produït, municipi per municipi, i cànon separat d'increment de tarifa de sanejament. A l'igual es una iniciativa, a l'igual que la legislatura anterior van tenir la senyora Barenys i la senyora Fabian respecte al tema de les subvencions del conseller de Benestar Social.

Nosaltres creiem que en aquests moments s'està produint una injustícia social en el tema de la recaptació del cànon de sanejament i de l'increment de tarifa de sanejament, evident, que la llei no volia que passés, però que està passant, i citaré tres o quatre exemples que avalen aquesta situació d'injustícia social respecte a l'aspecte econòmic que s'està produint pel que fa a aquests cànons.

Per una part hi ha uns serveis d'inspecció, tant de recaptació com d'abocaments, absolutament insuficients; pràcticament no es produeixen inspeccions, i com que no es produeixen inspeccions és molt difícil fer un seguiment de quins són els abocaments i quines són les recaptacions que es porten a terme, perquè hi ha..., la liquidació, per exemple, per càrrega contaminant, el padró corresponent a això és un padró molt baix; i també existeixen moltes captacions pròpies, que segons la llei s'han de portar a terme les declaracions d'aquests tributs per declaració voluntària dels usuaris, i com que de vegades la voluntat és molt petita i les inspeccions no es fan, no passa res i existeixen unes quantitats importants que es deixen de recaptar, que un estudi que hem fet des de l'àrea metropolitana indica que les quantitats que es deixen de recaptar anualment estan al voltant de 5.000 milions de pessetes.

Per tant, pensem que si recaptéssim aquests 5.000 milions de pessetes es podrien no produir els increments importants que s'estan produint moltes vegades en l'aplicació dels cànons.

També es produeix, i això ho hem observat amb dades globals que ha facilitat la Conselleria, un creixement a través dels anys de la recaptació provinent de l'increment de la tarifa de sanejament, que s'associa evidentment a l'ús domèstic, i en canvi el creixement de la recaptació per cànon de sanejament és una recaptació que s'incrementa molt més lentament, i aquesta és la que s'associa a l'ús industrial.

I també una quarta qüestió que avala aquesta injustícia social que s'està produint i que abans he denunciat és el mal funcionament d'algunes depuradores, com per exemple la depuradora de Vic i d'Igualada, que tenen uns elevats costos d'explotació, que són assumits moltes vegades —no moltes vegades, sinó gairebé sempre— per l'usuari domèstic.

En resum, podem dir que fins ara hem tingut bones lleis i molt mala gestió i aplicació de les lleis per part del Govern. És veritat que el Grup Socialista va donar suport a aquestes lleis, però avui hem de manifestar en aquesta cambra que ens sentim enganyats per aquest govern, perquè aplica passivament i esbiaixadament les lleis d'aigües. Vostès són els qui han trencat el pacte de l'aigua aquí, perquè incompleixen les parts més importants de les lleis.

Pel que fa al tema de sanejament dels rius, vostès han tingut temps i diners per solucionar el problema i no ho han fet. Els rius més treballadors de Catalunya, cada dia, en lloc d'estar més protegits —que era l'objectiu de les lleis—, estan més maltractats. I si fem una anàlisi, per exemple, del que han suposat aquests cànons en el rebut de l'aigua que al començament apuntava, si fem l'anàlisi, per exemple, del primer trimestre de

l'any 92 per un consum d'aigua de 45 metres cúbics i mirem i analitzem diversos municipis —per exemple, el municipi de Vic—, podem observar que el rebut de l'aigua pel que fa al servei és el 42%, el seu import, en canvi pel que fa als tributs de la Generalitat és el 55%; aquí és on ens fonamentem quan diem que en aquests moments el 50% del rebut de l'aigua són impostos o són tributs de la Generalitat. Un altre municipi, per exemple, Mataró: el cost de l'aigua —el cost de l'aigua del servei, s'entén—, 43%; tributs de la Generalitat, 54%. A l'àrea metropolitana: 65%, servei; tributs, 32%. I no ho diem solament nosaltres en aquest apartat que exposàvem, sinó que a l'Informe del Síndic de Greuges hi ha un apartat, a la pàgina 104, en la qual es pot recollir una denúncia que diu... —una denúncia d'una persona—, que diu: «El subministrament d'aigua per a ús domèstic en aquesta ciutat està exageradament gravat amb un impost de la Generalitat de quasi el 50% del valor del servei»; una altra: «Vull comunicar-li que en els últims rebuts del subministrament d'aigua per a ús particular hi figura un recàrrec de 950 pessetes trimestrals, quantitat que gairebé significa un 50% del valor del servei.»

Són denúncies adreçades al síndic, denúncies que el síndic —Informe, també— diu: «Hem de fer constar respecte a aquest tribut de la Generalitat» —ho diu el síndic— «com el reconeix la normativa indicada, que el procediment de liquidació i recaptació no s'ajusta al que les normes del procediment de gestió tributària estableixen.» Ho diu el síndic, senyors de la majoria; els recomano que es llegeixin aquest butlletí. Amb una conclusió: diu que «fins i tot des d'un punt de vista benèvol» —diu el síndic— «el desplegament legislatiu és pel cap baix absolutament confús i contradictori.»

Ho diu el síndic, també. Per tant, crec que mereix una atenció molt específica. En qualsevol cas, la nostra interpellació és una crítica —vol ser— i alhora una reflexió en veu alta al Govern d'aquesta problemàtica; és l'anunci que per la nostra part ens sentim profundament decebuts i dolguts de l'aplicació de les lleis de l'aigua a les quals —ho repeteixo— nosaltres varem donar un suport important; que el diàleg anunciat pel conseller reiteradament en el debat de les lleis s'hauria de continuar, és una cosa que nosaltres reclamem. No estem contents del resultat de l'aplicació de les lleis i creiem que vostès tampoc ho estan.

Està en mans del Govern que això sigui possible, obrir de nou el diàleg, perquè estem d'acord, senyors de la majoria, en l'existència dels tributs, però alhora volem discutir els seus increments i no volem canvis que es produeixin a través de la Llei de pressupostos i que vulnerin les lleis establertes.

En segon lloc, estem d'acord, evidentment, que cal fer en aquest país depuradores, embassaments, canalitzacions de rieres i regs, però volem participar, tal com deia la llei, en l'elaboració del programa d'obres hidràuliques i de sanejament.

I en tercer lloc volem que es respectin les competències locals —hi estem d'acord—, però no volem el bloqueig econòmic, per exemple, al Consorci del Besòs o a l'Entitat Metropolitana i volem que es compleixin les aportacions del 25, 50 i 75% de les administracions locals, tal com estava previst.

Els socialistes volem que es restableixi el diàleg i es treballi en ordre a assolir fonamentalment quatre objectius que citaré molt ràpidament: en primer lloc, nosaltres volem que s'estableixi un nou graonat de tarifes amb nous mínims de consum, per sota dels quals no es liquidi cap dels dos cànons; en segon lloc,

volem que aquest graonat sigui debatut amb totes les forces polítiques i amb les organitzacions de consumidors i que la població sigui directament informada; en tercer lloc, volem que s'aconsegueixin majors ingressos a partir de no apujar els cànon, sinó d'una veritable lluita contra el frau —és a dir, primer s'ha de posar tothom «a rotlló», i també amb una major aportació dels pressupostos globals de la Generalitat—, i en quart lloc, evidentment, que s'aprovi el programa d'obres hidràuliques i un nou pla de sanejament quadriennal.

Nosaltres estem, malgrat tot, pel diàleg i en aquest sentit presentarem en aquesta cambra tot un seguit d'iniciatives parlamentàries per aconseguir acords al més amplis possibles.

I, també, voldria acabar fent referència a l'última conclusió del síndic, en la qual diu: «La forma en què s'ha procedit a fixar els tributs i preus a què ens referim ha estat almenys aparentment precipitada, amb successives i immediates modificacions, sense haver-ne informat suficientment o gens el ciutadà. Aquest ha vist incrementat considerablement el seu rebut de consum d'aigua sense cap justificació, ni tan sols aparent.»

Per tant, senyors de la majoria, s'ha creat confusió, frustració i crispació. Per tant, alguna cosa s'ha fet malament i cal corregir. Crec que tots hem de corregir, però els senyors del Govern són els que més han de corregir en qualsevol cas.

Moltes gràcies, senyor president.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Hi ha el punt 14 de l'ordre del dia, que és una interpellació sobre aigua, també. Es podrien acumular si l'honorable conseller hi està d'acord. Doncs té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre aigua

El Sr. BENACH: Senyor president, senyores i senyors diputats, efectivament, el tema de l'aigua deu ser un tema realment important en aquests moments a nivell de país, en tant que dues interpellacions han estat presentades i passen en el primer ple, una d'urgència i l'altra per tràmit ordinari, tot i que cal dir que pràcticament quan em vaig assabentar que era diputat ja la vaig firmar, entre altres coses perquè en la nostra zona és un dels problemes que més es viu en aquests moments. I quan dic «més es viu» ho dic en el doble sentit: més es viu directament i més es pateix.

Com tots sabem, l'aigua és imprescindible i malauradament limitada, i treure-la de la natura per portar-la als ciutadans perquè en facin ús i posteriorment torna-la a la natura en bones condicions és i ha de ser el cicle lògic que defineix una societat moderna, una ciutat avançada, un país civilitzat. Lògicament, aquesta manipulació de l'aigua, aquest procés que implica tot aquest cicle és el que aquest ciutadà ha de pagar, és el que el ciutadà, en definitiva, paga de la seva pròpia butxaca.

Com he dit abans, l'aigua és imprescindible i limitada i això fa que l'aigua, com a bé escàs, esdevingui cada cop un element més costós, però vet aquí el matís: no pel fet de ser més costós l'aigua ha de ser necessàriament un element car per a les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya.

I vet aquí el problema. Avui dia l'aigua és un element car, és un element massa car per a moltes ciutadanes i molts ciutadans. Només un petit exemple, crec que prou significatiu: són força els ajuntaments que es plantegen mesures socials en referència al preu de l'aigua, és a dir que aquelles famílies que no tenen uns ingressos suficients per viure amb unes mínimes condicions se'ls subvenciona des de l'administració municipal una part del preu de l'aigua, i —el que és més greu— cada cop s'està augmentant la quantitat mínima d'ingressos familiars per subvencionar el problema de l'aigua i, evidentment, això fa que entrem en una espiral perillosa.

L'exemple penso que és prou significatiu i no fa altra cosa que apropar-nos a una realitat, una realitat dura —si ho volen—, però realitat al capdavant, i que ens demostra clarament que en aquests moments l'aigua —un bé indispensable per a la vida— pot ser negat a un sector de la societat pel simple fet de no tenir recursos econòmics suficients.

La lectura d'això és greu, sobretot perquè cada cop el segment de població que es troba afectat en aquest marge és més important. D'altra banda, i com a element significatiu i penso que a tenir en compte, algunes associacions de veïns, algunes entitats diverses i algunes federacions de moviment veïnals estan plantejant accions concretes de protesta i fins i tot de negar-se a pagar els rebuts de l'aigua —per cert, algunes associacions de veïns ja han començat a actuar.

Permetin-me, en tot cas, en aquests moments fer un petit desviament del fil del discurs per fer una reflexió oportuna en aquests moments i referent a aquest tema, bàsicament pensant en aquestes accions que estan proposant aquestes associacions de veïns, per una banda, i, per l'altra banda, quin és el sentiment de la població al respecte.

Hi ha dos aspectes que són essencialment preocupants en la problemàtica que estem exposant: el primer és l'educació dels ciutadans en l'estalvi de l'aigua. La confiança en uns recursos suficients en cada moment sol portar a un desinterès total de les persones sobre qualsevol qüestió relacionada amb la previsió i el futur. Aquesta situació es trenca en el moment de no disposar de suficients recursos segons la gravetat del problema a generar un moviment d'estaments oficials: com més greu sigui el problema, més alt serà l'estament.

A fi i efecte de solucionar el subministrament, però, en tot cas, és clar que mentre l'aigua ragi de l'aixeta el consum no preocupa especialment la població; el que és clar també és que cal una política d'educació dels ciutadans, probablement emmarcada en una àmplia política d'educació mediambiental, impulsada des del Govern de manera clara i decidida.

El segon aspecte és el consum d'aigua per part de la indústria, que ja ha sortit aquí. En aquests moments —i en tot cas em limitaré exclusivament només a anunciar dubtes que planen sobre una part important de la població de Catalunya—, diria fins a quin punt el consum, l'important consum d'aigua per part de la indústria grava el preu de l'aigua de consum domèstic; fins a quin punt la indústria ha fet l'esforç que ara es reclama als ciutadans via impostos per contribuir a una major racionalització i estalvi de la política hidràulica, i això sense entrar en qüestions de contaminació, que ens podrien portar pràcticament a una altra interpellació.

Sigui com sigui, aquests són dubtes lícits que avui té una part important del poble de Catalunya. Evidentment que la ri-

quesa i el progrés del país passen per una política industrial valenta, una política industrial coherent i una política industrial que genera riquesa. Això no obstant, no s'ha de barrejar amb el problema que avui ens afecta i, en tot cas, si es barreja, només ha de servir per aclarir, a qui pertocui, fins a quin punt la relació consum industrial-preu-consum domèstic és certa i directament relacionada; insisteixo que, a qui pertocui, seria bo que intentés aclarir conceptes. Mentrestant, els dubtes són i continuaran essent lícits.

Fins aquí la reflexió i en tot cas reprenc el fil i els recordo que estàvem parlant de les mobilitzacions plantejades per algunes associacions de veïns que ja han començat a actuar, en alguns casos.

A part d'això, a més a més, ens trobem en aquests moments que el preu de l'aigua és diferent en funció de la zona on vivim. Probablement, els habitants de les terres de ponent siguin els més afortunats en qüestió de preu perquè estiguin pagant l'aigua més barata de Catalunya i, probablement també, doncs, alguns habitants de les comarques meridionals del Principat siguin els que estan pagant l'aigua més cara. I, en aquest cas, no tan sols de Catalunya. Diria jo que podríem ampliar la comparació a nivell de tot l'Estat espanyol. Sigui com sigui, el cert és que hi ha un greuge comparatiu important i especialment greu.

En aquest sentit, podem entendre que les zones més afavorides per la meteorologia, pels seus recursos naturals, puguin gaudir de l'aigua a un preu més econòmic; però no podem entendre que ciutadans d'un mateix país que paguen els seus impostos per gaudir d'uns serveis a tots nivells, vegin carregats, a més, aquells serveis que —com és el cas que ens ocupa— són imprescindibles per viure. I si no, com s'explica, per posar només un exemple, que els ciutadans d'alguna ciutat europea, per exemple Madrid, no paguin impostos carregats sobre el preu de l'aigua i, a més, tinguin una aigua de millor qualitat? Madrid, com a capital de l'Estat, no deu tenir —m'imagino— una estructura massa diferent de Barcelona a nivell industrial, a nivell de xarxa de distribució, etcètera, etcètera.

Això ara mateix que l'aigua, desgraciadament, només és un dels molts exemples de la duplicitat d'impostos que estem pagant els ciutadans de Catalunya. Ara podríem recordar tot allò d'exemples paral·lels, com el cas de les autopistes, l'ensenyament, la sanitat, etcètera, etcètera. En definitiva, no és altra cosa que una prova palpable que els catalans, a diferència d'altres ciutadans europeus, paguem els impostos i a sobre hem de pagar molts dels serveis públics que ja hauríem de tenir de manera gratuïta en funció, ni més ni menys, d'aquells impostos que ja hem pagat i que, per cert, no són pocs.

Avui en dia l'aigua veu gravat el seu preu amb diferents impostos; impostos que, d'altra banda, han de servir per a inversions en les infraestructures hidràuliques del nostre país. És evident que aquest, avui, és el tema principal de discussió i reivindicació d'associacions de consumidors, de sindicats, associacions veïnals, ajuntaments, etcètera, etcètera, que plantegen d'una manera clara la possibilitat d'arribar a la conclusió que cal que el finançament de les inversions d'infraestructures i obres hidràuliques sigui assumit amb molta més mesura pels pressupostos de la Generalitat i, d'aquesta manera, no repercutixin, de manera directa, en el preu de l'aigua.

Una altra de les reivindicacions en aquest sentit és una diferenciació clara sobretot pel que fa a la tarifa de sanejament en-

tenent que cal una reconsideració del barem d'aplicació o de l'esglaonament d'aquesta tarifa sobre la base d'una disminució per a ús domèstic i un augment correlatiu per a ús industrial.

És clar, doncs, que ens trobem amb un altre greuge comparatiu; abans posava l'exemple de Madrid i, en definitiva, això no és altra cosa que la conseqüència d'una política hidràulica diferent. La conclusió de tot això torna a ser la mateixa: estem pagant una altra vegada per duplicat.

D'altra banda, i si fem esment especial d'una zona del país concreta, observarem que el greuge comparatiu és encara més escandalós, i em refereixo concretament a tota la zona que beu aigua del minitransvasament del riu Ebre. Històricament, aquesta ha estat una zona amb greus problemes d'aigua, manca d'aigua deguda a una mala política de planificació, aigua salada deguda a una sobreexplotació de recusos naturals, deguda, també, a aquesta mateixa manca de planificació del territori en tots els seus àmbits, etcètera, etcètera. Sortosament, ja són història aquelles rentadores i diferents estris domèstics espatllats i espatllades sovint degut a la gran salinitat de l'aigua de Tarragona, o aquelles llargues i amargues restriccions de fins a vint o vint-i-una hores sense aigua que patien ciutats com, per exemple, **Reus**.

I dic que, sortosament, ja són història perquè no hi ha cap mena de dubte que aquests anys van ser especialment greus per al progrés de l'economia d'aquella zona. Jo diria que se'n va ressentir especialment i, d'alguna manera, en va hipotecar, durant molt de temps, el futur més immediat; però, és que un cop resolt ens tornem a trobar amb problemes, i ara concretats directament amb el que els ciutadans d'aquella zona paguem per cada metre cúbic d'aigua.

En el cas del minitransvasament de l'Ebre, la qüestió econòmica estava muntada de forma que un cop feta la demanda et veus obligat pràcticament a usar-la. La diferència entre usar o no usar la concessió actualment, per exemple, en algun cas concret, està en 7 pessetes el metre cúbic sobre 82 pessetes i, per tant, la demanda és a la pràctica un consum que es perd i que l'usuari acaba pagant.

Es dona, a més, la circumstància que els consumidors d'aquesta aigua estan pagant les inversions per dues bandes: per una banda, paguen els impostos d'una manera directa, ICS, cànon, etcètera; però és que per l'altra banda, sobre el preu per metre cúbic d'aigua estan carregats els interessos de finançament així com l'amortització de les obres del minitransvasament, la qual cosa representa entre el 60 i el 70% del preu de cada metre cúbic d'aigua.

És a dir, que sobre el preu final de l'aigua, un percentatge altíssim són impostos. Aquest és el problema, això és el que cal arreglar, d'això es queixen molts i molts ciutadans de Catalunya. M'explicava l'altre dia un ciutadà de l'Hospitalet de Llobregat —ara salto al meu país— que a la seva comunitat paguen tant de consum d'aigua com d'impostos. Em deia, concretament: «És que el mes passat vam pagar 100.000 pessetes de consum i 100.000 pessetes d'impostos.» Això és el que volem que arregli el Govern de la Generalitat.

Evidentment, i amb això acabo, arreglar-ho avui ja només és qüestió de voluntat política; tot el procés de l'aigua històricament ha estat una gran injustícia. Avui l'aigua raja, tot i que encara hi ha alguna excepció, per les aixetes i, amb això, part de la injustícia ha quedat resolta, però no podem caure en come-

tre'n una altra; no podem desvestir un sant per vestir-ne un altre. Entenem que el Govern de la Generalitat té la responsabilitat de resoldre un greuge important per a molts dels habitants d'aquest país. Un altre greuge, senyores i senyors diputats, un més dels molts que acabem patint com a conseqüència d'aquesta política a què ens té acostumats el Govern de la Generalitat, una política basada molt més en el fet de manar que no pas en el de governar.

Moltes gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Benach. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, passo a donar resposta a les dues interpellacions presentades, i ho faré explicant quelcom que ja va ser explicat davant d'aquesta cambra pel Govern de la Generalitat amb motiu de la discussió de les lleis, l'any 90, que crearen...; per una banda, la Llei del finançament de les infraestructures hidràuliques, que creà el cànon hidràulic, i per l'altra, la creació de l'ens d'abastament d'aigua, Consorci Ter-Llobregat. I ho faig fonamentalment perquè en la seva intervenció, il·lustre senyor diputat Benach, que no era present en aquell moment d'aquella discussió, crec que preguntava precisament per conceptes que van ser desenvolupats davant d'aquesta cambra en aquell moment, i perquè per la intervenció de la il·lustre diputada Rosa, senyora Rosa Martí, em sembla que tampoc no estarà de més recordar-li alguns d'aquells conceptes que en la seva exposició semblava que, doncs, havia en certa manera, o posat en discussió o oblidat.

Les interpellacions, ambdues, de fet, es plantegen el preu de l'aigua i la quantitat que avui estem pagant per l'aigua. La primera cosa que cal dir és que —i semblarà una petita *boutade*— l'aigua no té preu; és a dir, per l'aigua no es cobra, per l'aigua en si mateixa, el que es cobra a través del rebut de l'aigua són els costos que l'envasament, el transport, la distribució domiciliària i el sanejament o potabilització d'aquesta aigua fan incórrer les diferents administracions. A través del rebut de l'aigua, per tant, no es cobra l'aigua, es cobra el cost de transformació i d'aportació als domicilis de la gent d'aquesta aigua.

Tradicionalment, el cost de l'aigua, si parlem del cost de l'aigua, el cost del rebut de l'aigua que es traspasa a l'usuari, que paga l'usuari, estava compost estrictament pel cost de l'aigua pel que en podríem anomenar en baixa; és a dir, el cost de l'aigua de la distribució domiciliària, de vegades també de la seva potabilització; de vegades, en part també, el transport —la distribució domiciliària i el transport són quelcom moltes vegades difícil de discernir on finalitza un i comença l'altre— i, fins i tot, de vegades, d'embassament. Determinats abastaments d'aigua a determinats municipis, el mateix municipi —és una competència municipal, com vostès saben—, es feia càrrec de la captació d'aquesta aigua i, per tant, també aquest cost de captació era finançat per l'usuari a través del rebut de l'aigua.

La resta, és a dir, l'aigua en alta; és a dir, el cost de l'aportació de l'aigua des dels rius o la creació d'embassaments de l'aigua en alta que després servia per a abastament de múltiples municipis, tradicionalment, aquesta part del cost de l'aigua anava a càrrec dels impostos generals; és a dir, es pagaven a través dels pressupostos generals. En el cas de Catalunya, fins a l'any

96, pressupostos generals de l'Estat; a partir del 96, amb el traspàs de competències al Govern de la Generalitat, en els pressupostos... 86, perdó! —gràcies, senyor president—, a partir de l'any 86, amb els traspassos d'aquestes competències al Govern de la Generalitat, en els pressupostos de la Comunitat Autònoma.

L'any 90 el Govern de la Generalitat va proposar a la cambra una llei, la Llei de finançament de les infraestructures hidràuliques, que creava el cànon hidràulic. Un cànon hidràulic que tenia com a objectiu que sense disminuir —i això voldria que quedés ben clar—, sense disminuir l'esforç pressupostari que ja feia per creació d'infraestructura hidràulica el Govern de la Generalitat, sense disminuir aquest esforç pressupostari, s'aportessin via rebut de l'aigua, és a dir, via consumidor directe de l'aigua, més recursos per tal de poder fer front a les imprescindibles i urgents inversions de tota mena necessàries —i així es va exposar al davant de la cambra—, per tal d'assegurar, per una banda, per exemple, la disminució del dany de les riudes amb la necessària realització de condicionaments de lleres a Catalunya, per tal de fer possible també l'abastament d'aigua a determinats indrets.

L'il·lustre senyor diputat Benach ens n'ha recordat un fa molt poca estona, que no en tenien d'aigua o que havien exhaurit els seus recursos de la zona, a través d'una petició cada cop més incrementada de necessitat de recursos hidràulics que havien exhaurit els recursos de la zona, o bé, en altres indrets de Catalunya, el fet de donar —a través d'inversions noves— seguretat en l'abastament tant en quantitat com en qualitat.

Aquesta cambra per una amplíssima majoria, una amplíssima majoria —en el pitjor dels casos, ja ho dic, l'article que va disposar de menys majoria en aquell moment va disposar del vuitanta per cent dels vots d'aquesta cambra—, va aprovar aquestes dues lleis. Òbviament, introduint modificacions, moltes, i —repetint el que deia la senyora Rosa Martí, la il·lustre diputada Martí—, òbviament, amb voluntat de millorar el contingut de la Llei, que va acabar, finalment, aprovada —com dic— amb aquesta amplíssima majoria, amb moltes modificacions i, per tant, entenem que amb moltes millores respecte a la que havia portat el mateix Govern de la Generalitat.

En qualsevol cas, aquestes dues lleis, la Llei 4 i 5 de l'any 90, creaven —hi insisteixo— ens d'abastament d'aigua, que és un ens per a l'abastament de l'aigua en la zona que dona abastament el Ter i el Llobregat, en les zones baixes del Ter i del Llobregat, la regió primera fonamentalment del territori i, d'altra banda, la que creava el cànon d'infraestructures hidràuliques —hi insisteixo—, per al finançament de la infraestructura hidràulica.

D'acord amb allò aprovat per aquesta cambra amb aquesta amplíssima majoria s'han anat prenent després les decisions corresponents i voldria recordar que el diàleg ha existit. Tant ha existit el diàleg que també amb la mateixa amplíssima majoria, en el debat de pressupostos del desembre de l'any 90, per tant, que pertocava als pressupostos de l'any 91, amb la mateixa majoria; és a dir, fonamentalment amb el vot favorable del Grup de Convergència i Unió i del Grup Socialista es va aprovar l'aplicació concreta del cànon i l'aplicació d'aquest cànon de forma progressiva.

Per això és estrany sentir dir a la diputada Rosa Martí que no s'ha fet de forma progressiva. S'ha fet de forma progressiva i, a més a més, de forma progressiva pactada amb el Grup Socialis-

ta; de tal manera que tot i que en el projecte de pressupost enviat pel Govern a la cambra s'havia de posar el cent per cent del cànon hidràulic en cobrament a partir del primer trimestre, dels consums del primer trimestre del 91, a través d'una esmena del Grup Parlamentari Socialista que es va consensuar amb el grup majoritari de la cambra, no es va introduir durant el primer trimestre, tampoc durant el segon trimestre en un 50% i durant el tercer trimestre durant... per part de l'altre 50%.

Per tant, al llarg de l'any 91 es va disminuir l'ingrés del cànon volgutament per voluntat majoritària d'aquesta cambra per tal, precisament, de fer una aplicació de la introducció del cànon matisada al llarg del temps. I així és..., i això és el que s'ha fet.

Cert és que va coincidir, l'any 91, amb un increment del rebut de l'aigua que no se'ns ha recordat aquí i que no venia només de la introducció del cànon hidràulic. El cànon hidràulic d'acord amb el preu que consta en la Llei, que és el que es cobra, òbviament, té un valor aproximat cap a les 16 pessetes el metre cúbic; l'any 91 van coincidir altres increments que les administracions competents, dintre de les atribucions que són, òbviament, de la seva decisió, que és l'Administració municipal, doncs, va creure que havia d'incrementar el preu; i això s'ha incrementat a cada municipi sobre la base de les seves necessitats. I, concretament, a l'àrea de Barcelona, l'Entitat Metropolitana va incrementar de forma molt substantiva un concepte, que és el concepte de cobrament per escombraries, de residus, de forma molt important, de tal manera que l'increment en aquesta àrea del preu del rebut..., és superior l'increment degut a l'increment de l'ERSU que l'increment degut a l'aplicació del cànon. És superior l'any 92 l'increment degut a l'increment de l'ERSU que el del cànon hidràulic.

Tot i així, el Govern de la Generalitat va ser sensible —i aquesta cambra, en definitiva, va ser sensible— perquè, tot i així, l'increment del preu de l'aigua va ser important l'any 91, donada la suma d'aquests efectes: la introducció del cànon, encara que esgraonadament, més l'increment d'altres components del rebut de l'aigua.

Tant és així que en la discussió pressupostària, el desembre del 91, dels pressupostos del 92, també es va proposar —aquesta vegada no a proposta de cap altre Grup, sinó per part del mateix Grup majoritari de la cambra, el Grup de Convergència i Unió—, que no només el cànon hidràulic no tindria un increment durant l'any 92, com venia contemplat en la Llei de pressupostos, sinó que tindria un decrement, de tal manera que el cànon hidràulic disminueix d'un 10%, durant l'any 92, respecte al que es va cobrar en el darrer trimestre de l'any 91; una disminució real del cànon hidràulic.

Per tant, és ben cert que al llarg de l'any 91 i al llarg de l'any 92 es va produir aquest increment del cost de l'aigua, del preu de l'aigua, donat que, per voluntat majoritària d'aquesta cambra es va creure que era necessari aportar, a disposició de la inversió en matèria hidràulica, més recursos dels que ja es venien aportant i que es continuen aportant des dels pressupostos generals.

Voldria remarcar algunes coses —a algunes ja hi he donat resposta, entenc jo, o almenys he donat la nostra opinió, l'opinió del Govern— de les que han dit els il·lustres senyora i senyor diputat intervinents anteriorment.

La il·lustre senyora diputada Martí ha parlat que no s'ha elaborat el Programa d'obres que, d'acord amb la Llei, s'ha d'ela-

borar. És ben cert, no s'ha elaborat fins avui; fonamentalment per dos motius: un, de fons; un altre, de forma.

En primer lloc, el motiu de fons. Com els he dit, de fet, l'any 92 és el primer any en què el cànon hidràulic serà cobrat en la seva totalitat al llarg de tot l'any, per tant, és aquest el primer exercici pressupostari en què està en vigència el cànon hidràulic. I, tot i així, va ser canviat, per voluntat majoritària d'aquesta cambra, el mes de desembre. Dificilment es pot fer un programa d'obres quan no es té encara la seguretat dels seus ingressos ni la capacitat per pressupostar-lo. Això es té, per tant, des del gener de 1992.

Segonament —i la raó també de fons, aquesta—, en la mateixa Llei es diu, en el preàmbul, que es farà el programa i que en l'annex mateix, de la mateixa Llei, s'enviava a aquest Parlament —i va ser motiu també d'una forta discussió— la proposta de Programa d'obres hidràuliques, que constava com a informació de la Llei, on figura el Programa d'obres dels quinze anys que es contemplaven, del qual es deduïa per la necessitat de generar recursos per valor de 150.000 milions de pessetes, que aquest cànon havia de generar en quinze anys, l'any, 10.000 milions i d'aquí sortia la quantitat, precisament, del cànon; servia per a la valoració en la mateixa Llei de la quantitat a cobrar a través del cànon. Per tant, ja en la mateixa Llei, aquest Parlament —i com a annex— disposa d'aquesta proposta de Programa d'obres hidràuliques.

En aquest moment hi ha una raó de forma, com deia abans, que és la següent: d'acord amb la Llei, el Programa d'obres l'aprova la Junta d'Aigües; la Junta de Govern de la Junta d'Aigües, que com sabran —potser no tots els il·lustres senyores i senyors diputats d'aquesta cambra, però sí, com a mínim, alguns— està impugnat, aquest òrgan de govern, està impugnat davant dels tribunals de justícia per l'Administració central, i això fa que no s'hagi pogut constituir fins ara.

Finalment, hi va haver una sentència, a mitjans de l'any passat, que confirma aquesta impugnació i, per tant, la impossibilitat de crear la Junta de Govern de la Junta d'Aigües en la forma en què era voluntat de fer-ho per part del Consell Executiu, és a dir, participant-hi no només els representants de les conques internes de Catalunya, sinó també els de les conques de l'Ebre, perquè enteníem que era bo que així fos.

Donant compliment a aquesta sentència, malgrat que està recorreguda davant el Tribunal Suprem, però donant compliment, i per tal de poder constituir aquesta Junta de Govern, el Consell Executiu, el mes de febrer d'enguany, ha donat autorització per a la creació d'una junta de govern sense aquests membres que varen ser impugnats per la sentència dels tribunals.

Per tant, ja s'ha constituït, ja s'ha pogut constituir aquesta Junta d'Aigües, davant la qual s'ha d'aprovar el Programa d'obres, i també s'ha posat ja a la preceptiva informació de l'Associació Catalana de Municipis, de la Federació Catalana de Municipis i de la Comissió de Govern Local de Catalunya, aquest Programa d'obres, des del dia 24 d'abril, que serà, per tant, aprovat per la Junta de Govern o revisat o posat en consideració i a discussió de la Junta de Govern de la Junta d'Aigües, dintre del mes de maig, per després ser definitivament aprovat pel Consell Executiu i portar-lo, tal com mana la Llei, a aquesta cambra.

Voldria, igualment, fer esment a quelcom que ha estat comentat per part de l'il·lustre diputat senyor Benach. Ha fet refe-

rència a les diferències del preu de l'aigua per comarques. No he acabat d'entendre bé si el que ell proposaria és que l'aigua costés igual a tot Catalunya.

Algunes reflexions a aquest respecte. En primer lloc, el cànon hidràulic no es cobra no només a les terres de ponent, sinó també en algunes comarques de l'Ebre, per exemple. De fet, per decisió majoritària d'aquest Parlament, a la conca de l'Ebre —entesa la conca de l'Ebre, en un sentit ampli, és a dir no només la conca de l'Ebre sinó dels seus afluents, el Segre, etcètera, les Nogueres—, en el que s'entén com a conca de l'Ebre no s'aplica el cànon hidràulic en aquests indrets. Per tant, tots els municipis situats en aquesta conca, els seus ciutadans, els seus usuaris d'aigua no paguen —per decisió, hi insisteixo, d'aquest Parlament—, de moment no paguen aquest cànon hidràulic. Per tant, en tots aquests municipis, l'aigua no té incrementat el seu preu per aquest cànon hidràulic.

Insisteixo en aquest debat sobre si es vol un preu únic. Realment, el preu de l'aigua és extraordinàriament canviant en determinats indrets, en diferents indrets de Catalunya, i per raons que moltes vegades són de difícil explicació per a l'usuari. Recordo com, doncs, per exemple, en el municipi de Ripollet, fa un any, aproximadament, l'aigua costava, doncs, de l'ordre de les quaranta pessetes el metre cúbic, quan a Barcelona l'aigua estava ja per sobre de les cent pessetes el metre cúbic i, realment, no té un motiu massa evident, la diferència de cost d'un lloc a l'altre. Certament, aquestes diferències de preu, moltes vegades, són de difícil explicació; després si un busca t'adones que alguna raó hi ha. És el cas dels municipis que tenen els seus propis pous, per tant, que no tenen aportació i que no tenen inversions importants a realitzar i a amortitzar a través del rebut de l'aigua.

Fins a quin punt podem negar la capacitat de cada municipi de Catalunya de cobrar als seus usuaris l'aigua al preu que ells creguin essent com és, aquest, un servei municipal? Entenem nosaltres que això no ho hauríem de fer des del Parlament de Catalunya. Sí que podem fer —i és el que hem fet des del Parlament de Catalunya— que tots els ciutadans de Catalunya paguin el mateix, amb aquesta excepció temporal pel que fa a la conca de l'Ebre, paguin el mateix per allò que és recaptació del Govern de la Generalitat per fer obres en matèria hidràulica, a tot el territori de Catalunya.

I en certa manera, el cànon hidràulic porta a una certa homogeneïtzació del preu de l'aigua; una part del rebut és idèntica..., el cost d'una part del rebut és idèntic a tot el territori de Catalunya —hi insisteixo— amb l'excepció temporal de la conca de l'Ebre. La resta, que és la part que obeeix al cobrament per part del municipi del seu servei, continua essent competència de cada municipi i, per tant, entenem que és possible que tingui diferències i, de fet, les té, i moltes i molt pronunciades.

Ha fet referència també l'il·lustre diputat al fet que aquí a Catalunya es paga per duplicat i, certament, en bona part, és cert; el que sí que li voldria dir és que amb això no ens semblen als de Madrid, però ens semblen a tots els d'Europa, la resta d'Europa. Com ja vaig tenir oportunitat d'explicar davant d'aquesta cambra amb motiu de la discussió de les Lleis 4 i 5, de l'any 90, és pràctica habitual en els governs europeus que l'aigua es paga directament a través de l'usuari de l'aigua, i que l'aigua es paga a si mateixa per l'usuari, no a través dels pressupostos generals. I així és, doncs —com li deia—, a tots els paï-

sos d'Europa, a tots, absolutament tots, excepció feta de Grècia. Per tant, certament, no som com els de Madrid, però som com els de la resta d'Europa.

I, en qualsevol cas, som allò que va decidir per majoria —i una amplíssima majoria— aquest Parlament, i entenc que això és bo, i entenc que les raons que van moure aquest Parlament en la creació d'aquest cànon avui són igualment vigents, que és la capacitat per poder fer la quantitat d'obra pública en matèria hidràulica que tenim necessitat de fer, per tal —hi insisteixo— de millorar la nostra lluita contra els negaments producte de les riuades, protegint les nostres lleres, per tal de ser capaços de fer obres com aquesta, a què vostè feia referència, de l'aportació de l'aigua de l'Ebre al Camp de Tarragona o com la de la Costa Brava centre, que s'està fent o com la de la Costa Brava nord o com les valls de Cercavins, etcètera, de què moltes vegades n'hem parlat aquí.

La ingent quantitat d'obres d'abastament d'aigua que només, amb una sobreinversió en aquest moment, podríem ser capaços de fer, com ho estem essent. Val a dir que no paguen doblement els habitants de les terres de l'Ebre, del Camp de Tarragona, el cànon i, a més a més, els impostos; el 50% de l'aportació que fa el Govern de la Generalitat, com en tota obra d'abastament, a l'obra d'abastament de l'Ebre ve d'aquest cànon, és a dir, que no el paguen doblement, sinó que es descompta, precisament, del cànon hidràulic, pel que fa al Camp de Tarragona.

Finalment, tant l'il·lustre diputat senyor Benach com la il·lustre diputada senyora Martí han demanat d'obrir un diàleg o el restabliment del diàleg.

Ha fet esment, l'il·lustre senyor diputat, a les associacions de veïns. Sàpiga que des de fa aproximadament sis mesos es té contacte amb els representants d'aquestes associacions i federacions de veïns. Ha estat un diàleg amb una certa sinuositat per raó, també, de la contesa electoral; que en aquest diàleg —que em va ser demanat— vaig proposar la participació també de les administracions locals. Aquest és un rebut en el qual..., i una competència estrictament municipal en la part del repartiment domiciliari d'aquesta aigua; en la part d'abastament en alta, responsabilitat del Govern de la Generalitat i, per tant, vaig proposar a les administracions locals que hi fossin presents; l'Entitat Metropolitana va declinar aquesta invitació, va preferir tenir les seves converses pel seu cantó; Federació i Associació de Municipis van assistir a les primeres reunions... Aquest diàleg continua —aquest diàleg continua. En tot cas, en cap moment, el Departament no ha respost una petició d'aquest diàleg. En les converses que es varen mantenir, tot i fer-nos conscients de l'increment —de vegades, per aquesta suma de raons i de motius, exagerat— del preu de l'aigua, o del preu del rebut de l'aigua —que no sempre és preu de l'aigua, per allò que comentàvem abans—, havíem establert una possibilitat, uns compromisos per part nostra en el sentit que —com ja es deia, ja es va dir en el debat de la Llei— no es disminuïrien les aportacions del Govern de la Generalitat dels pressupostos del Govern en matèria hidràulica —com no s'ha fet— i, fins i tot, que podríem establir un mecanisme de creixement moderat, o fins i tot de no-creixement durant un termini determinat, del cànon hidràulic.

Pel que fa al diàleg que demanava, doncs, la il·lustre diputada senyora Martí, suposo que pot fer referència a les quatre o

cinc vegades que ens hem vist al llarg dels mesos de gener a abril, i que no ens hem deixat de veure pas per la meua negativa; suposo que també la contesa electoral ha tingut molt a veure en això.

En qualsevol cas, aquest diàleg, l'he tingut fins ara, el continuaré tenint —no personalment, òbviament, sinó en tant que responsable del Govern de la Generalitat en aquesta matèria— i aprofito l'avinentsa per reiterar aquesta voluntat de diàleg, per tal de fer possible allò que vam creure majoritàriament tots, o una amplíssima majoria d'aquest Parlament fa un parell d'anys, que era quelcom necessari per a la bona marxa del conjunt del país, que era l'establiment d'un cànon que fes possible la realització d'unes determinades obres hidràuliques.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí té dret a un torn de rèplica, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. MARTÍ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'honorable conseller ha començat la seva intervenció fent una intervenció bastant pedagògica i històrica; ha fet referència..., ens ha explicat els contiguts del rebut, que té el cost del servei, el cost de sanejament, el cost de captació, i ens ha explicat una part de les negociacions de les lleis; no està malament com una classe, però no era l'objecte de la nostra interpellació. L'objecte de la nostra interpellació era posar en evidència l'incompliment d'una part molt important de les lleis d'aigua i, alhora, conèixer amb claredat quins eren els propòsits de capteniment del Govern respecte a aquests temes. No ha estat contestat, almenys en l'amplitud que nosaltres voldríem, sinó només en part.

Vostè ha fet referència al tema del cànon hidràulic i ha dit que sí que s'havia aplicat progressivament; no, senyor Conseller, no es va aplicar progressivament; el segon trimestre de l'any passat es va aplicar a 9 pessetes: el tercer, a 18; això no és una aplicació progressiva, almenys no ho és com ho va ser la del cànon de sanejament.

Vostè ha fet referència en un altre apartat i ha parlat de la qüestió de les escombraries del rebut de l'aigua. Escolti, aquest és un tema que no és un tema de la seva Conselleria, senyor conseller; no és un tema relatiu a l'aigua, aquest és un tema el qual sempre surt sobre la taula perquè moltes vegades vol ser utilitzat d'amagatotis d'altres problemes.

Parlem de l'aigua, parlem dels impostos que hi ha sobre l'aigua i, si vol fer referència exactament al rebut de l'aigua de l'àrea metropolitana, escolti, el rebut de l'aigua de l'àrea metropolitana d'un habitatge, amb consum de quinze metres cúbics mensuals, és a dir, quaranta-cinc metres cúbics trimestrals a l'àrea metropolitana, puja exactament 4.831 pessetes de servei d'aigua, que és el 65%; tributs de la Generalitat, 2.341 pessetes, el 32%; IVA, un impost de l'Estat, 290 pessetes, el 3%, i a part, un total de 1.768 pessetes, que engloben clavegueram, el complement de tarifa i el tractament de les escombraries; és a dir, una part molt petita del rebut de l'aigua. I amb això vostès fan demagògia i confonen el consumidor quan intenta —el consumidor— que vostès expliquin amb claredat quins són els conceptes que hi ha en el rebut de l'aigua, i els que han pujat en els últims anys i qui és el culpable que el rebut de l'aigua s'hagi doblat a l'àrea metropolitana, i a tot Catalunya s'ha doblat i en llocs molt més que no pas a l'àrea metropolitana —abans he citat

l'exemple de Vic— és degut als tributs de la Generalitat, i no a l'ERSU, ni al complement de tarifa, ni a les clavegueres, ni a qualsevol altre tribut que pugui acompanyar el rebut de l'aigua. Per tant, no fem confusionisme en aquest tema; parlem del que som competents; no parlem del que no som competents.

Vostè també ha fet referència que el cànon hidràulic, segons les seves paraules, es va abaixar en la Llei, en el debat de presupostos, de la Llei de l'any 92. Escolti'm, d'esmenes, sí que en va presentar el Grup de la majoria; però les primeres esmenes van estar presentades pel Grup Socialista i demanàvem la baixa d'aquests dos cànon. I quan vostè diu: «És que nosaltres varem baixar el cànon hidràulic» —em sembla que ha dit— «un 10%», també és fer demagògia, senyor conseller; perquè, per a la butxaca del consumidor i per al *montante* total que el consumidor va pagar l'any 91 i que pagarà l'any 92, l'increment que li suposa el cànon hidràulic és un increment del 70%, tot i aquesta prevista o..., aquesta baixa que, segons com es compti, evidentment sí que es pot entendre que es va passar de 18 pessetes a 16,2. Això sí que és així, però l'any passat es van liquidar només dos trimestres i mig.

Quan parlem del programa d'obres hidràuliques, vostè diu: «No, és que no es podia fer fins aquest any.» Senyor Conseller, el programa, segons deia la Llei, era un programa que s'havia de fer en cinc anys, si vostè ha deixat passar des de l'any 90, ja dos anys, només en queden..., en tot cas en quedarien tres. Escolti'm, un programa es pot presentar, es coneguin o no les recaptacions perquè vostè en pot fer una estimació; ara, és clar, vostè, senyor conseller, el Pla territorial tampoc l'ha presentat mai i fa molts anys que l'havia d'haver presentat; no ens estranya gens que el Programa d'obres hidràuliques tampoc l'hagi presentat en aquesta cambra; ha dit ara que l'havia presentat a la Federació de Municipis? No ho sé, potser sí. En tot cas, em sembla que cap il·lustre diputat o diputada té coneixement de la presentació d'aquest Programa d'obres hidràuliques.

Senyor conseller, no hem sentit el que volíem sentir; celebrem, en part, que vostè digui que pot continuar i que ha de continuar el diàleg que nosaltres havíem demanat; però, en aquestes reunions de què vostè també ha fet menció que havíem tingut últimament, l'última la va suspendre vostè, no pas nosaltres, des del Grup Socialista, i han estat unes reunions que jo haig de dir poc fructíferes. Espero que l'anunci que vostè ha fet de reprendre el diàleg sigui veritable.

Però també ens interroguem en aquesta interpellació, i vostè no ha contestat les nostres preguntes, formulades en el moment de la interpellació: quan es presentarà en aquesta cambra el Programa d'obres hidràuliques? Es milloraran, sí o no, les relacions amb les administracions locals, que avui es troben molt deteriorades? Administracions locals que li fan de fidels recaptadors, després, a la volta, són absolutament ignorades a l'hora de redistribuir millor aquests recursos. I un exemple molt clar, un exemple molt clar: l'any passat, el 23 d'octubre, es va discutir en aquesta cambra la modificació de la Llei de la Junta de Sanejament. Un dels principis inspiradors per a l'acord amb els socialistes era el respecte a les administracions locals i el respecte a l'autonomia local. El 23 d'octubre es discuteix aquesta modificació de la Llei i el 12 de novembre, és a dir, quinze dies després, per part de la Conselleria de Medi Ambient es presenta un recurs contra una sentència que havia fet la sala del tribunal de Barcelona, d'aquí, de l'audiència de Barcelona respecte que

el Consorci del Besòs era administració actuant. Hi havia aquesta sentència, hi ha aquesta sentència, i vostès, quinze dies després d'arribar a aquest acord, recorren contra aquesta sentència. No és això trepitjar les competències municipals reiteradament? No és això faltar als pactes de l'aigua? No és això faltar als acords als quals s'arriba per la votació d'una llei? No és això faltar-hi? Pensem: es retirarà o no es retirarà aquest recurs? S'informarà o no s'informarà els ciutadans de l'aplicació d'aquests cànon tal com ha estat demanat? Pensa el Govern debatre amb totes les forces polítiques i amb els consumidors, àmpliament, tota la problemàtica de l'aigua?

Nosaltres creiem que ens queden moltes preguntes per respondre respecte a aquesta problemàtica; volem denunciar una vegada més els efectes perversos que s'han portat a terme per la mala gestió de les lleis d'aigües; nosaltres volem que es restableixi el diàleg i nosaltres volem que es discuteixi entre totes les forces polítiques un nou escalonat d'aplicació d'aquests cànon que beneficiï sobretot les economies més modestes i que s'emprenghi una lluita important contra el frau per tal d'aconseguir una major recaptació i uns majors ingressos, i també que es faci una major aportació dels pressupostos de la Generalitat sobre el tema de l'aigua, que és avui una prioritat per al país i hauria de ser una prioritat del Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. El senyor Benach pot consumir un torn de rèplica.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, ens deia el conseller..., ha dit el conseller moltes coses; no hi ha cap mena de dubte, i la primera que m'ha quedat més gravada ha estat que l'aigua no té preu. Miri, l'aigua té i ha tingut sempre preu —té i ha tingut sempre preu. I dir una altra cosa no és dir la veritat, entre altres coses perquè l'aigua, evidentment és, com he dit abans, un bé escàs que ha d'assolir tot un cicle i això és pagar l'aigua, en definitiva no és altra cosa que pagar l'aigua, és pagar el preu de l'aigua. I amb això no..., crec que s'ha de pagar l'aigua, evidentment que sí. El que passa és que en aquests moments el preu de l'aigua és el que provoca aquesta situació d'injustícia a nivell de Catalunya.

Miri, vostè em deia si nosaltres estafem d'acord amb el preu únic. Evidentment que no; és complex d'argumentar tot plegat, però el que és clar és que a Catalunya, evidentment, hi ha zones en què hi ha moltes més possibilitats de tenir aigua per motius històrics, per motius de recursos naturals, pel que sigui, i és absolutament injust que aquesta gent pagui l'aigua més cara, l'aigua més cara del que els costa. Però això, en tot cas, és girar la pregunta; el cert és que en d'altres zones del país s'està pagant una aigua excessivament cara; i s'està pagant una aigua excessivament cara entre altres coses perquè, doncs, històricament han passat moltes coses; per exemple —jo li posaré l'exemple del meu poble, la ciutat de Reus—, quan es va fer l'embassament de Riudecanyes, el pantà de Riudecanyes, no el va pagar cap administració, quan es va construir, el van pagar els ciutadans d'aquella zona; estaven pagant preu de l'aigua, ja, estaven pagant preu de l'aigua. Evidentment els temps evolucionen i ara, en aquests moments —vostè ho ha explicat molt bé—, hi ha tot un seguit d'impostos que serveixen per a això. Però el cert és que, en aquests moments, en el rebut de l'aigua, en el rebut de l'aigua que paguem en aquella zona en concret estem pagant doble, i això a Europa no ho fan, de pagar doble; d'això n'estic

segur, també. I estem pagant doble perquè, miri, en comprar l'aigua, doncs, posem el cas, l'Ajuntament de Reus, el Consorci..., s'està pagant a 64,96 pessetes subjectes a IVA, de les quals 31,44 són interessos de finançament d'una obra i 12,41 són l'amortització d'una obra. I després, evidentment, es paga el cànon que també és per a obres i, per tant, no em digui que no s'està pagant doble; s'està pagant doble, i d'això sí que n'estic segur, que a Europa no passa, no passa.

Sigui com sigui, tot el sentit de la interpellació l'he anat reduint a la qüestió del preu, que en definitiva és el que ens interessava, i vostè ha parlat que aquesta cambra va aprovar amb una amplíssima majoria la Llei d'infraestructures hidràuliques a partir d'un consens entre els socialistes i vostès mateixos —m'ho imagino— i d'altres partits. El cert és que aquesta amplíssima majoria, en tot cas, hauria de fer una profunda reflexió en aquests moments. I tinc la sensació —tinc la sensació—, almenys pel discurs que he escoltat de la senyora Martí i del discurs que he escoltat de vostè mateix, que aquesta amplíssima majoria ja no és tanta majoria. En tot cas, hi ha dubtes, si més no, i aquests dubtes és evident que és bo que surtin damunt la taula i jo, en tot cas, li n'expresso uns quants més. I li n'expresso, evidentment, com a partit, però també com a..., —jo diria— escoltant una mica el que diu la gent del carrer.

Vostè em diu que ha tingut reunions amb associacions veïnals. No en tinc cap mena de dubte —no en tinc cap mena de dubte—; però també li puc dir que, per exemple, hi ha hagut federacions concretes d'associacions de veïns que s'han adreçat a la Generalitat demanant qüestions concretes d'aquest tema, del tema de l'aigua, el minitrasvasament i el preu de l'aigua, i que han passat dos i tres mesos i no se'ls ha respost.

En definitiva, jo diria que, amb tot, el que m'agradaria saber, el que m'agradaria saber com a conclusió és si el Govern de la Generalitat té o no té previst d'assumir en el pressupost de l'any que ve una part de les obres, de les infraestructures hidràuliques i en aquest sentit i en aquesta línia plantejar clarament una disminució en el preu de l'aigua, en el preu del metre cúbic de l'aigua. Penso que sabent això, sabent clarament quina és la voluntat del Govern, doncs, és la millor manera, en tot cas, de plantejar les alternatives que calguin. Sigui com sigui, en tot cas, jo també m'apunto a això del diàleg que han dit tant vostè com la senyora Martí. Penso que, evidentment, en aquests moments, és imprescindible el diàleg. He anat recollint documentació durant aquests dies sobre aquest tema i són moltes, moltes, les entitats, institucions i associacions que han estat treballant aquest tema, moltíssimes. Per tant, el diàleg és francament necessari. Jo diria que és imprescindible.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. L'honorable conseller pot contestar a les rèpliques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president; gràcies, també, als il·lustres senyora i senyor diputat. Ja he dit a l'inici de la intervenció que era una certa *boutade* això que l'aigua no té preu, senyor Benach, i he explicat a què em referia. Em referia a una expressió que vostè havia utilitzat en la seva primera intervenció que deia: «En el rebut de l'aigua es paga l'aigua, per una banda, i els impostos de la Generalitat, per una altra.» El que li volia dir és que, dient que l'aigua no té preu, o tot el que hi ha en el rebut de l'aigua és preu de l'aigua, o tot el que hi ha

en el rebut de l'aigua són impostos o taxes; no hi ha diferència; perquè el que suposo que vostè anomena preu de l'aigua no és el cost de l'aigua, és el cost de la distribució de l'aigua; i el que vostè anomena taxes, quan és la Generalitat, també és el cost de distribució de l'aigua. Vull dir que en el rebut de l'aigua, o el cent per cent de les coses que hi figuren són taxes —que és una forma de mirar-s'ho— o el cent per cent és preu de l'aigua. En qualsevol cas, és el cost que les diferents administracions que hi intervenim ens costa portar l'aigua a domicili de l'usuari. I això és el que hi ha en el rebut: no hi ha ni una pesseta més. És a dir, el cent per cent del que recapten les diferents administracions a través del rebut de l'aigua va per pagar la infraestructura hidràulica de tota mena. Això és el que volia dir dient que l'aigua no té preu; o tot és preu de l'aigua o tot són taxes.

La il·lustre senyora diputada Martí m'ha donat la sensació que està una mica molesta, doncs, perquè he parlat del tema de l'ERSU i diu que aquest Parlament no és competent...: no serà competent per fixar-lo, però entenc que sí per parlar-ne. I jo no n'hauria parlat si la il·lustre senyora diputada no hagués donat una informació al Parlament que portava la desinformació parlant d'increments del preu de l'aigua... Aquí no estem parlant del preu de l'aigua en genèric, estem parlant de l'increment del rebut de l'aigua. I tot concepte que figuri en el rebut de l'aigua és objecte d'aquesta interpellació, il·lustre senyora diputada. I en aquest sentit, vull dir-li que l'increment del 90 al 91 —insistent en aquestes xifres que heu donat—, l'increment entre el 90 i el 91, de cada 500 pessetes d'increment, 207 són degudes a l'increment de l'ERSU —dels residus, per tant— i, concretament, el cànon d'infraestructura hidràulica en el darrer trimestre, que era quan ja es cobrava el 100%, representava 145 pessetes. És a dir, l'increment de l'ERSU, ja en l'exercici 91, va ser superior a l'increment que va representar en el rebut de l'aigua l'aportació en la introducció del cànon hidràulic: 207 pessetes contra 145,5 pessetes. Hi insisteixo: si he tractat d'aquest tema és perquè la interpellació fa referència al rebut de l'aigua i, per tant, podem discutir de tots els conceptes que inclou el rebut de l'aigua.

L'il·lustre senyor diputat, li agrairia que em donés el nom d'aquesta federació o associació de veïns que intentava posar-se en contacte. Jo feia referència a les reunions sostingudes amb la Federació d'Associacions de Veïns de Catalunya, amb l'Associació de Veïns de Barcelona, els sindicats i les associacions de consumidors que han format una mesa de discussió del preu de l'aigua, amb qui hem mantingut aquestes reunions. Entenem que representaven, en el cas de la Federació i l'Associació de Veïns de Barcelona, a totes les associacions de veïns de Catalunya.

La il·lustre senyora diputada ha dit que no havíem agafat cap compromís respecte al Programa d'obres o que, potser, no ho havia sentit. Certament era el segon: no ho havia sentit; perquè en la primera intervenció jo ja he dit ben clarament que ja ha estat sotmesa, tal com és preceptiu, des del dia 24 d'abril, a la Federació i l'Associació de Municipis de Catalunya i a la Comissió de Govern Local de Catalunya; que el procés d'informació i de discussió amb aquestes institucions que tenen dret a la seva discussió i, després, en la Junta de Govern, probablement, requerirà un termini aproximadament d'un mes; que tenim intenció, per tant, de reunir la Junta de Govern cap a finals de maig per poder aprovar aquest Programa d'obres, discutir-lo i aprovar-lo en el seu cas, en la Junta de Govern de la Junta d'Aigües, on són presents a més, també, l'Associació i la Federació

de Municipis, com coneix la il·lustre senyora diputada, per passar-lo després a aprovació del Consell Executiu, com és preceptiu. Per tant, calculo que el mes de juny això podrà passar a aprovació a menys que s'allargui la discussió, cosa que per altra banda seria perfectament possible en el si de la Junta d'Aigües per voler, doncs, demanar aclariments, perquè contra el que diu la il·lustre senyora diputada sí que ho tenim en compte, i molt, i com vostè sap, doncs, amb l'Entitat Metropolitana fa mesos que estem discutint el Programa d'obres del Consorci Ter-Llobregat per arribar a acords respecte a la inversió, respecte a la realització d'aquestes inversions.

Per cert —per cert—, que no hi hagués Programa d'obres no vol dir que l'any 91 no s'hagi fet inversió i tot ell, òbviament, s'ha fet d'acord amb el que diu la Llei quant a aportacions al 50%, al 75% o al 25% en el seu cas i, per tant, inevitablement amb acord amb municipis. S'han invertit 6.000 milions de pessetes l'any 91, tot i que l'aportació del cànon va ser només de quatre mil, cobrint la resta, per a complir el Programa d'obres que ens havíem marcat, amb un crèdit, amb un endeutament de la Junta d'Aigües.

Ha fet referència a una manca de compliments per part del Govern de la Generalitat, del pacte de l'aigua. Que jo hagi descobert en la discussió, només ha sortit aquesta aportació referent al Programa d'obres, que em sembla que ja li he comentat els perquè; aquest és l'únic compliment.

M'ha semblat entendre, i en qualsevol cas sí que ho hem llegit a la premsa, doncs, que el Grup Socialista volia trencar el pacte de l'aigua, etcètera. Em permet que li digui que no l'han complert mai? Em permet que li digui que no l'han complert mai? És a dir, a la primera reunió de constitució de la Junta de Govern del Consorci Ter-Llobregat ja van impugnar el reglament, que deia exactament allò que deia la Llei del Parlament que havia de dir. I com vostè sap, doncs, feia referència a una cosa que ha esmentat fa un moment que és el Consorci del Besòs, que la Llei del Parlament prohibeix la possibilitat que hi estigui present, perquè dona la representació..., d'acord amb un article pactat exactament amb el Grup Socialista, dona la representació als consells comarcals —dona la representació als consells comarcals. I això és el que es va acordar amb la Llei, i el que no pot demanar, avui, el Grup Socialista és que anem contra els nostres propis actes. I això és el que..., doncs, amb aquestes discussions, amb aquestes converses que estem tenint, com vostè sap, és el que pretenien.

Insistir, senyor president, senyores i senyors diputats, novament, en la nostra absoluta disposició a la informació i a la discussió amb els consumidors i amb les associacions de consumidors, amb els veïns i amb les seves associacions representatives i, òbviament, i amb molt més motiu, amb qualsevol dels grups d'aquesta cambra, amb tots i cadascun dels grups d'aquesta cambra, per tal de fer possible l'aplicació d'un mecanisme que generi uns recursos necessaris, que continuem pensant que són necessaris, per tal de poder dur a terme les inversions en matèria hidràulica —hi insisteixo—, com deia abans, que el país necessita.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la vigilància i el control sanitari dels aliments, que formularà el diputat l'il·lustre senyor Joan Saura. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la vigilància i el control sanitari dels aliments

El Sr. SAURA: Senyor President, senyores i senyors diputats, amb la substanciació d'aquesta interpellació el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya vol conèixer els propòsits de capteniment del Govern pel que fa a la vigilància i control sanitari sobre els aliments, especialment sobre els aliments d'origen animal.

Els fets que han motivat aquesta interpellació són prou coneguts. En síntesi es tracta de la fabricació, de la comercialització i de l'ús il·legal de substàncies tòxiques, especialment de clembuterol per a l'engreix del bestiar, i la intoxicació subsegüent en alguns casos de les persones que han consumit determinats productes càrnics.

En tot cas, la meua intervenció la vull sustentar sobre dues afirmacions. La primera afirmació, que ens trobem davant d'importantes xarxes il·legals amb forts interessos econòmics, que fins i tot podem parlar de màfies; màfies que posen en perill la salut humana. La segona afirmació és la manca de control que hi ha actualment per part del Govern català sobre l'activitat dels ramaders que ha facilitat la utilització del clembuterol i altres productes semblants en l'engreix dels animals. Aquesta manca de control sobre l'activitat dels ramaders es pot fer extensiva a la resta del procés.

En relació amb la primera afirmació, a l'afirmació que ens trobem davant d'importantes xarxes il·legals amb forts interessos econòmics, simplement una ullada a alguns dels fets més destacats de l'últim any i mig ens confirma aquesta afirmació. Novembre de 1990, Viladecans: es va descobrir un laboratori il·legal de fabricació de clembuterol amb més de cent quilos de clembuterol. El juny de 1991, en una operació policial a nivell de l'Estat que va tenir el seu origen a la província de Barcelona, concretament en un laboratori de Granollers: vint-i-tres províncies de tot l'Estat van estar afectades per la fabricació il·legal de clembuterol; es van decomissar més de nou mil quilos de productes prohibits i es van detenir més de trenta persones. El desembre del 91, Castelldefels: un altre descobriment d'un laboratori il·legal a Constantí. I el gener i febrer de 1992, coincidint amb un brot d'intoxicació important a Catalunya —el brot més important del món en intoxicació per clembuterol—, també, un nou descobriment a Llagostera, Santa Eulàlia de Ronçana, de la utilització il·legal del clembuterol. L'abril de 1992, ara fa pocs dies, Sallent: un altre laboratori de clembuterol i la quantitat més important decomissada de clembuterol; segons les informacions, amb el clembuterol que es va decomissar fa pocs dies a Sallent es podien preparar milions de dosis per a utilització per al bestiar.

D'altra banda, ja m'he referit a la importància de les intoxicacions. El mes de gener a tot l'Estat, més de dos-cents afectats i seixanta-set dels quals varen ser intoxicacions produïdes a Catalunya.

Quin és el nivell de recursos econòmics que mou aquest negoci? Es diu que per cap de bestiar es poden guanyar de vint-i-cinc a trenta mil pessetes i s'està dient que el negoci anual que pot donar aquest negoci il·legal a Catalunya se situa per sobre dels tres mil milions de pessetes.

Per tant —hi insisteixo—, estem davant d'un fort entramat d'interessos, on sovint algunes persones, alhora, tenen granges,

tenen fabricació de pinsos, tenen laboratoris il·legals d'aquests productes tòxics, i fins i tot en alguns casos hi ha convivència amb la mateixa Administració. Possiblement val la pena remarcar, també, que estem davant d'un delictes modern, d'un delictes on els delinqüents són persones amb una posició socialment molt respectable. Crec que els fets i les informacions de què disposem avui, fins ara, ens permeten diagnosticar —hi insisteixo— la importància de les xarxes que operen en aquest negoci il·legal.

Arribats en aquest punt, vull fer una primera crítica al Govern de Catalunya i, també, al president de la Generalitat, per la raó que tant el Govern català com el seu president han intentat minimitzar la importància de les xarxes il·legals i han intentat minimitzar els efectes de les intoxicacions. Hem vist declaracions del conseller d'Agricultura, del mateix conseller de Sanitat, però possiblement les declaracions més llampants van ser les que el president de la Generalitat en una roda de premsa, el 12 de febrer, va fer, que va dir una cosa semblant d'allò del *bichito de la colza*. Va dir que el problema del clembuterol era semblant al que es té amb la lletra *ñ* i argumentava això dient que a Estats Units era legal el clembuterol i que, per tant, el tema de la il·legalitat a Europa era un problema en relació amb parar les importacions de carn; continuava dient que les intoxicacions no tenien importància, perquè eren unes lleugeres molèsties que duraven hores i deia que tranquils, perquè l'empresa..., hi havia una empresa que ja estava localitzada. Aquestes són declaracions en una roda de premsa extensa que el president de la Generalitat va fer, va efectuar el 12 de febrer.

Immediatament aquestes declaracions, com no podia ser d'altra manera, varen ser contestades i replicades des de diversos sectors professionals i sanitaris. En quin sentit? Primera: és fals que a Estats Units aquest sigui un producte legal; està prohibit i està perseguit. Segona: no és veritat que les intoxicacions es pugui dir que no passa res i les intoxicacions agudes es pot discutir, però en aquests moments —després en podem parlar— s'està investigant sobre els possibles efectes d'aquestes investigacions a llarg termini. I, en tercer lloc, no és cert, tampoc, que el problema de les intoxicacions sigui producte d'una sola empresa, sinó que, com he dit abans, estem davant d'un entramat important. I dic això amb el convenciment que nosaltres creiem que un govern ha de tranquil·litzar i donar serenitat a la seva població, però no sobre la base de donar dades falses, com que a Estats Units és legal; no sobre la base de dir que aquest és el problema d'una empresa o no sobre la base de dir que no passa res si tens una taquicàrdia i amb unes hores això passa. La tranquil·litat que un govern ha de donar s'ha de fer sobre una informació rigorosa, sobre una actitud contundent amb les persones que amb la salut pública intenten fer un negoci il·legal i, sobretot, amb una actitud de control i de vigilància rigorosa en relació amb aquest tema.

I aquí enllaço amb la segona idea. Jo els deia: «Hi ha una manca de control del Govern català en relació amb aquests temes.» El clembuterol és una substància fàcil de fabricar i això significa precisament la facilitat per a la seva distribució, però també és una substància fàcil de detectar a l'orina dels caps de bestiar. I una persona destacada en el món sanitari professional deia, fa molt poc, que el problema del clembuterol és més un problema polític que sanitari, la solució del qual passa per enfrontar-se amb importants interessos econòmics. I els intents de

trivialitzar el problema i restar-li importància no responen als interessos de la salut pública. Podria, a l'hora d'afirmar, a l'hora de justificar aquesta afirmació de manca de control, podria utilitzar moltes informacions. Simplement vull fer esment del que va ser, en les Jornades de Veterinària de Salut Pública de tot Espanya, que es van celebrar a Reus els passats dies 8 i 9 de febrer, de les set conclusions n'hi ha sis que fan fonamentalment referència a quina és l'actitud del Govern català.

Primera conclusió. Diu clarament que és responsabilitat del servei d'agricultura d'impedir les pràctiques de comercialització il·legal, i que això no s'està fent. La segona és l'única que no fa referència al Govern català. La tercera diu: «Els departaments i serveis d'agricultura han de tenir un grau més elevat de coordinació amb els departaments i els serveis de sanitat. Aquests últims són responsables directes davant del consumidor.» Recomana l'aplicació amb tot el rigor de la llei. La quarta recomanació diu la necessitat que a les explotacions ramaderes hi hagin veterinaris que, en definitiva, controlin aquest tema. La cinquena, al mateix temps insisteix en la prescripció obligatòria —prèvia recepta veterinària— i la sisena demana que es doti els escorxadors del nombre de veterinaris adequat a la realitat. L'última recomanació determina la necessitat de modificar l'actual sistema de documents sanitaris de circulació d'animals que avui en fa impossible la identificació. Així mateix, demana que cal un sistema d'identificació inviolable de la carn i de les despulles.

Aquesta és una declaració de les Jornades de Veterinària. La Fiscalia de Barcelona ha presentat al jutjat un escrit de trenta pàgines —de trenta pàgines— on posa clarament en dubte l'acció de control de la Generalitat en aquest tema i, a part d'aquestes declaracions, hem vist com en alguns escorxadors la mateixa persona —el mateix veterinari— que controla l'escorxador, que incompleix allò que diu el reglament d'escorxadors d'identificar les despulles, aquesta mateixa persona està a l'empresa donant entrada a les despulles que ella havia de controlar en l'escorxador. Hi ha una mateixa persona que està treballant per a l'Administració i per a l'empresa privada, persones que no fan el control en l'escorxador que diu el reglament de mercats i que al mateix temps donen entrada a aquesta carn a les empreses privades. En aquest sentit, per acabar, senyor conseller, m'agradaria que vostè fes referència si creu que ens trobem davant de xarxes importants il·legals en aquest cas i m'agradaria que vostè ens expliqués quines són les mesures de control que el seu Govern efectua i que el seu Govern continuarà efectuant. En tot cas, com que no tinc temps, també li agrairia que ens informés del compliment del Decret 24/90, pel qual s'estableix el control i la investigació de residus en animals, i que ens facilités xifres pel que fa als plans anuals d'investigació, al nivell i freqüència de les mostres, a les sancions executades per vostè. En definitiva, el grau de compliment del PIRACC.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Hi ha la interpellació —que és el número 12 de l'ordre del dia—, que és sobre política general d'higiene alimentària. Si li sembla bé al conseller, la podríem acumular. Doncs, té la paraula la diputada il·lustre senyora Teresa Utgés.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'higiene alimentària

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres creiem que aquesta interpellació, en circumstàncies normals, no s'havia d'haver presentat. Els fets que s'han produït i de què hem de tornar a parlar en aquesta interpellació són fets que ja s'havien denunciat i que, per tant, no havien d'haver ocorregut perquè el Consell Executiu en tenia ple coneixement. I finalment, ha hagut de passar el que ha succeït; el que ens temíem s'ha acomplert i, per tant, tots els arguments que hi dèiem tenien raó.

Vostès recordaran que el Grup Socialista va presentar una interpellació, en l'anterior legislatura, en aquest mateix sentit. I els vam denunciar que en el nostre país s'estaven utilitzant substàncies per a engreixament d'animals de proveïment que tenen una prohibició específica per la Comunitat Europea i per la normativa del nostre país, i que són subjecte d'un mercat negre.

Els farà una mica d'història de com van anar aquests fets. Es va detectar a Catalunya un primer brot d'intoxicació l'abril del 1990, i el segon, el juny del mateix any. En tots el causant va ser el clembuterol, utilitzat indiscriminadament i adquirit clandestinament. El mes de setembre el Grup Socialista va presentar una proposició no de llei que instava el Consell Executiu que en un període de sis mesos adoptés mesures oportunes. La proposició no de llei va ser rebutjada. El mes de novembre la policia va detenir responsables de la fabricació de productes per a l'engreix il·legal de bestiar. El Grup Socialista va presentar una interpellació i una moció demanant responsabilitats i compromisos davant d'aquests fets. El conseller em va dir en aquella ocasió que estàvem dient coses molt greus i que no eren veritats. Coses greus sí que les dèiem, però de veritat també ho eren, i els fets ho han confirmat. Aquella moció també va ser rebutjada. Ara, han estat dos-cents els intoxicats que han aparegut en el nostre país i la nostra sensació ha estat d'una clara indignació. Indignació perquè nosaltres creiem que hi ha hagut un clar menyspreu i una clara desatenció a les denúncies que havíem formulat i als problemes de la nostra societat. És la intoxicació més greu coneguda pel món, segons ha dit el mateix director general. Va dir: «És la intoxicació més greu coneguda en el món»; ho va dir el mateix director general de Salut Pública. I, per tant, en aquesta s'ha tornat a posar de manifest, una vegada més, que les mesures de control brillen per la seva absència. I s'ha tornat a posar de manifest, una vegada més, que el Govern de la Generalitat no pot complir la seva pròpia normativa i no pot assumir les seves pròpies competències. Però aquesta vegada hi ha dues coses més, que són la desídia i la frivolitat. Desídia perquè són fets coneguts i que, per tant, han hagut de tornar a passar, i frivolitat perquè hem sentit declaracions molt frívols d'alguns consellers; hem escoltat arguments com que a algunes explotacions agro-pecuàries «se'ls ha anat la mà», o «és que, a més, no la utilitzen bé». Per tant, són declaracions que admeten unes pràctiques inadmissibles i que se'ls vol donar una cobertura formal.

El mateix president de la Generalitat ha volgut donar-li aquesta cobertura formal. El president Pujol va comparar, tal com ha dit el diputat Saura, el clembuterol amb la lletra *n* i va dir que darrere la prohibició d'aquest producte existeix una

guerra comercial amb els Estats Units, per evitar les importacions de carn als Estats Units. Va dir que era una defensa de la indústria nacional, i va assenyalar —tal com ha dit també el diputat Saura— que aquesta és una substància que es dona legalment als Estats Units, i que no passa res, i argumentava que és un problema de competitivitat. Unes declaracions incertes i molt desafortunades.

Evidentment, els departaments d'Agricultura i Sanitat van haver de rectificar les paraules del senyor Pujol i van dir que el clembuterol estava autoritzat als Estats Units per tractar els animals de granja quan estan malalts, però no per engreixar-los, ja que aquesta era una pràctica prohibida a tot el món. Una altra equivocació. Tampoc això és veritat: als Estats Units està prohibit tant com a producte medicamentós com, evidentment, per a engreixar-los. Per tant, de tot aquest afer ens preocupa el nivell d'equivocacions i de desinformació que ha ocorregut, perquè, evidentment, no volem pensar que darrere d'aquestes desinformacions s'hi vol amagar altres interessos.

Mirin, jo voldria que, almenys, aquesta interpellació serveixi —almenys— per deixar ben clar que aquesta substància està prohibida per la seva toxicitat, no per cap guerra comercial —no per cap guerra comercial. I vostès tenen competències exclusives en higiene alimentària. I, per tant, tenen l'obligació de protegir la salut dels consumidors. El consumidor té dret a menjar carn —i ha de poder-la menjar— sense córrer cap risc per a la seva salut. I, per tant, li urgeix que es posin en funcionament les mesures de control de manera efectiva.

Però és més: els ramaders també tenen dret, i vostès també tenen l'obligació de protegir els drets dels ramaders. Perquè aquesta intoxicació ha produït una pèrdua de 5.000 milions de pessetes al sector ramader, que ha vist com han disminuït les seves vendes per no haver garantit a temps les mesures de control i per no haver escoltat les denúncies que els havíem fet des d'aquest Parlament.

Els ramaders, aixafats pels problemes de la seva explotació, són una presa fàcil per als laboratoris que fabriquen aquesta substància i que han aconseguit —i que van aconseguir— que el seu ús fos pràcticament generalitzat. Els interessos econòmics que tenen determinats laboratoris i determinades indústries del pinso són molt importants, i la permissivitat amb què durant diversos anys l'Administració ha actuat ha estat la responsable que hi haguessin aquests interessos econòmics. I el més preocupant de tot això és que aquests escàndols, l'únic que han fet és disminuir el preu de la carn i el preu del clembuterol, però hi continuen estant absents les mesures de control.

I aquests interessos econòmics, l'altre dia ho estàvem repassant, mouen realment quantitats molt importants de diners. A Catalunya, mouen, concretament, 3.000 milions de pessetes —3.000 milions de pessetes— l'any, a Catalunya, segons, evidentment, fonts policials.

Però hi ha un fet que jo crec que és molt simptomàtic d'aquest afer, i és que la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca no ha dit res o gairebé res. El mateix conseller és absent d'aquest debat i no és possible que davant d'un problema tan important una conselleria que té competències exclusives en animals vius i de granges no hagi dit res, perquè la Conselleria d'Agricultura és la responsable que tots els ramaders es trobin en igualtat de condicions en el moment de comercialitzar els seus caps de bestiar. A nosaltres ens consta que hi ha ramaders

que fan, que estan fent un esforç per aconseguir una qualitat en la carn, i la falta d'aquests controls no està protegint els seus interessos i no els està deixant comercialitzar honestament la seva carn, garantint-la.

Jo no vull insistir més en aquestes intoxicacions agudes, encara que són evidentment les que fan més soroll en l'opinió, als ulls de l'opinió pública, que es deuen, evidentment, a uns esdeveniments puntuals, però que són indicatives d'un problema molt més greu, que és l'ús que encara hi ha d'aquestes substàncies i que la seva intoxicació pot produir a la llarga efectes difícils de preveure i que, per tant, pot produir intoxicacions cròniques.

Jo en aquest moment els faig un altre anunci: si en aquest moment el Consell Executiu continua sense posar aquestes mesures, al cap d'uns anys veurem intoxicacions cròniques per aquesta substància. Per tant, tornem a denunciar la inhibició i la manca de sensibilització que ha demostrat l'Executiu a l'hora d'abordar aquests afers.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt honorable president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, el mes de maig de l'any 1983 es va celebrar a Ginebra una reunió d'un grup d'experts de l'OMS per analitzar la importància de la innocuïtat dels aliments per a la salut i el desenvolupament.

Al final d'aquesta reunió es van adoptar dues importants recomanacions adreçades als governs, que val la pena recordar: en primer lloc, establir un sistema eficaç de col·laboració i coordinació entre les autoritats responsables per garantir l'aprofitament òptim de recursos destinats a l'alimentació, i, en segon lloc, és necessari enfortir les infraestructures nacionals de control de la qualitat sanitària per aconseguir el compliment efectiu de la legislació i les disposicions relacionades amb els aliments donant importància als aspectes capaços de millorar la innocuïtat dels aliments quan aquests arriben als consumidors. Les actuacions del Govern de la Generalitat en matèria de control sanitari d'aliments han seguit fidelment aquests dos grans principis anunciats pel comitè internacional al qual he fet referència.

Tal com succeeix al conjunt de països de la Comunitat Europea, Catalunya dedica, dintre l'àmbit alimentari, un nombre majoritari d'esforços a regular el control sanitari dels productes d'origen animal —carn, peix, ous, llets i derivats, etcètera—, perquè aquests són els aliments que presenten un risc més elevat de contaminació, així com perquè el capítol més elevat de despesa domèstica a l'immens dels ciutadans del nostre país i de la resta de ciutadans europeus està dedicat a l'adquisició d'aliments d'origen animal, en especial de carn i productes càrnics.

Catalunya disposa de serveis oficials veterinaris, tal com preconitza la Comunitat Europea, per al control d'aliments d'origen animal, i aquests serveis oficials veterinaris estan distribuïts entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que té la missió de controlar els animals en origen, o sigui les explotacions ramaderes, i el Departament de Sanitat i Seguretat Social, que té la missió de controlar els llocs de sacrifici, així com els punts de transformació i venda.

Catalunya va ser la primera comunitat autònoma a nivell de l'Estat espanyol que va organitzar la reestructuració dels serveis oficials veterinaris el 16 de gener de 1986. La reestructuració esmentada no és un terme administratiu amb poca transcendència, sinó que va significar un canvi profund, basat a estructurar una plantilla a dedicació completa; dividir els efectius entre Sanitat i Agricultura; organitzar jeràrquicament el personal per partits veterinaris, comarques, sota l'ordre d'un coordinador; establir una part de la plantilla exclusivament dedicada al control sanitari dels escorxadors.

La Generalitat va rebre uns traspassos de personal veterinari dedicats als escorxadors, que eren de dinou veterinaris, i va incrementar en setanta-cinc places aquesta plantilla, o sigui que va augmentar en un 400% la insuficient plantilla rebuda de l'Estat. Durant l'any 1991 el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha potenciat els serveis de control veterinari existents mitjançant la contractació de dotze veterinaris destinats a les delegacions territorials —s'ha passat de nou a vint-i-un veterinaris—; es va creure convenient reforçar aquestes estructures intermèdies perquè són les més adequades per assessorar i també per supervisar les actuacions dels efectius veterinaris de cada demarcació.

Queda clar, doncs, que el conjunt d'actuacions de la Generalitat que fins ara he descrit va en la línia d'aquesta segona recomanació d'aquest comitè europeu, d'enfortir les infraestructures de control.

Sobre la primera recomanació, establir un sistema eficaç de col·laboració entre les autoritats responsables, voldria posar de manifest que la coordinació s'ha establert i produït tant amb l'Administració local com entre els diversos departaments de l'Administració autonòmica i també amb l'Administració central.

En primer lloc, els serveis veterinaris oficials estructurats en el Decret 5/1986 es posaven a disposició dels ajuntaments i s'establí que les facultats atribuïdes per la legislació vigent als alcaldes s'exerciran a través dels coordinadors dels respectius partits veterinaris. Aquesta col·laboració dels veterinaris oficials amb els ajuntaments pot apreciar-se quotidianament en tots els indrets de Catalunya.

Sobre la coordinació entre els diversos responsables de l'Administració de la Generalitat, val la pena esmentar un fet al meu entendre molt significatiu: Catalunya és l'única comunitat autònoma que va decidir l'any 1990 organitzar-se específicament per analitzar els plans de control de residus d'animals i carns, i figura en el Reial decret 1262. Per fer-ho, la Generalitat va publicar el Decret 241/1990, de 4 de setembre, que entre altres coses creava el Pla d'investigació de residus en animals i carns fresques de Catalunya (PIRACC) i definia una comissió directora amb representants dels departaments de Sanitat i Seguretat Social, Agricultura, Ramaderia i Pesca i Comerç, Consum i Turisme. Aquesta comissió, que es reuneix periòdicament des de l'any 1990, prova amb fets la coordinació a nivell de l'Administració autonòmica.

Amb l'Administració central ha existit, en els darrers anys en matèria de cooperació del control sanitari d'aliments, una línia d'enteniment que s'ha posat de manifest en les freqüents reunions de la comissió del Consejo Interterritorial para la Coordinación en Salud Alimentaria i en el si fins i tot del mateix Consejo Interterritorial del Ministerio de Sanidad y Consumo.

Com a prova d'aquest fet, de la bona coordinació i la col·laboració, i que a més d'aquest fet de la possible utilització de

substàncies il·legals no és un problema només de Catalunya, voldria citar l'acord subscrit al Ministeri de Sanitat i Consum el passat dia 10 de març sobre l'actuació homogènia de les administracions en el control de la utilització de substàncies prohibides en la producció animal, que conté vuit punts que jo crec que poden ser una via important perquè totes, absolutament totes les comunitats autònomes prenguin unes actuacions homogènies i que impedeixin la competència mútua que es pot fer entre els diferents sectors.

És evident, doncs, que la Generalitat es coordina amb els diversos nivells administratius i que enforteix les seves estructures de control alimentari, per tant, que adequa les seves actuacions a recomanacions dels més prestigiosos organismes internacionals.

Amb l'estructura de control d'aliments de què disposa el Departament de Sanitat i Seguretat Social, durant l'any 1991 es varen realitzar 668 visites d'inspecció i 5.508 controls en indústries càrniques i sales de desfer. Es van fer 1.559 visites d'inspecció a carnisseries i carnisseries-salsitxeries, 3.664 visites d'inspecció a indústries no càrniques de control veterinari —pesca, ous, llet, gelats, etcètera—, 8.051 visites d'inspecció a menjadors col·lectius, 5.659 visites d'inspecció a establiments i indústries d'aliments d'origen no animal —pa, oli, vegetals, aigua envasada, etcètera—, 745 inscripcions al registre sanitari d'indústries i 2.843 anotacions d'aliments.

En conjunt, s'han pres i s'han analitzat 4.375 mostres en les actuacions descrites i en actuacions especials, com la investigació dels plaguicides en fruites i verdures o en l'estudi de la transferència de substàncies contingudes als envasos polimèrics i al material ceràmic.

Capítol a part mereix el Pla d'investigació de residus en animals i carns fresques, a què es referia el diputat senyor Saura. Durant l'any 1991, els dos departaments de la Generalitat que porten a terme el Pla han recollit i han analitzat 13.248 mostres de carn o orina per a la detecció de substàncies hormonals anti-tiroïdianes, inhibidors, antibiòtics i sulfamides, clenbuterol, plaguicides i metalls pesats. La nostra obligació, i el que ens marcava per part de Madrid i per la Comunitat Europea, era fer-ne 11.500. Les actuacions del PIRACC han donat origen, durant l'any passat, a la incoació de 121 expedients sancionadors.

No pot ser que totes aquestes actuacions i tot aquest treball quedin desvirtuats per un fet que jo qualifico de greu, però no greu com a intoxicació aguda des d'un punt de vista sanitari, però sí que és un fet greu, un fet lamentable que va ocórrer a finals de gener del present any. Que es produeixi una intoxicació alimentària que afecti un conjunt de ciutadans ha d'intentar..., i la meua obligació, d'evitar-la amb tots els mitjans, de la mateixa manera que les administracions públiques amb competències en seguretat ciutadana han de posar tots els mitjans per evitar agressions a les persones o als seus béns. Però quan es produeix l'agressió, fruit de l'acció incontrolable d'un desaprofiteu, la societat no pot qüestionar automàticament tot un sector —ho torno a repetir—, perquè amb facilitat llavors s'intervé en una situació que es diu: «Tots els ramaders donen clenbuterol» o «tota la carn de Catalunya porta clenbuterol». No es pot qüestionar tot un sector i no es poden qüestionar tots els mecanismes de protecció que les administracions públiques competents tenen organitzades.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'illustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. En primer lloc, discrepar del senyor conseller en relació amb el control que s'ha efectuat.

El senyor conseller ens deia: «És que Catalunya és la primera comunitat autònoma que ha controlat això.» Miri, com vostè sap perfectament, la directiva 86 de la Comunitat Europea determinava el control; el Govern de l'Estat va trigar tres anys a fer un reial decret i el va fer l'octubre del 89, i vostès simplement per traduir aquell decret van trigar un any i el van fer l'octubre del 90 —per traduir al català un decret—, quan ja havien aparegut —hi insisteixo— des de feia anys les xarxes il·legals i els laboratoris il·legals.

Fins i tot l'altre dia, repassant documentació, la revista *Interviú*, una revista *Interviú* de l'any 78, donava el nom, ja, que hi havia Pienso Diana que estava fabricant productes per a l'engreix tòxic. Jo me n'he assabentat ara, perquè..., però és que Pienso Diana és un dels que s'ha descobert ara. Amb tots aquests mecanismes de control, com és que no s'ha aturat això? Perquè joestic ara més preocupat que abans de la capacitat de les xarxes il·legals, perquè si amb tot el que vostè diu ha passat el que ha passat, tremolo —tremolo—, perquè hi ha una disfunció entre el que vostè explica i el que passa.

Què vull dir amb això? Home!, senyor conseller, la llei i aquest decret que vostè diu diuen que en els pressupostos de la Generalitat hi hauran partides específiques per a aquest Pla. Aquest Pla que vostè diu, el PIRACC, com a PIRACC no figura en cap document del pressupost de la Generalitat, en cap; i en el programa seu, arrencat això del Programa que ens van entregar a la Generalitat, de veterinària de la salut pública, en un determinat moment diu: «lluita contra les zoonosis», i hi ha un pressupost total de 55 milions de pessetes, i aleshores en cap programa del Pressupost de la Generalitat apareix la identificació d'aquest Programa i els objectius; en tot cas, si vostès ho han oblidat, seria bo que ho posessin.

Però, li faig una altra pregunta: quants escorxadors hi ha i quants veterinaris hi ha? És a dir, en tenim prou o no en tenim prou, perquè quan vostè diu: «És que els vam incrementar el 400%», això pot ser molt o pot ser insuficient. La pregunta seria: quants en van fer? Quants se'n necessiten?

La illustre diputada, que també ha fet la interpellació, va dir: «És que el senyor conseller d'Agricultura no ha dit res.» Sí que va dir, sí; el conseller d'Agricultura, el juny del 91, va dir que: «Aseguró ayer que la Administración autonómica realiza los oportunos controles en los mataderos y que en Cataluña no se consume carne adulterada.» Al cap de sis mesos d'això, el brot més important mundial de tòxic en relació amb aquest tema. Possiblement, després d'aquestes declaracions, ja no ha tornat a dir res més, però, en tot cas, les declaracions del conseller el mes de juny/juliol de 1991 van ser immediatament posades en qüestió per la mateixa realitat.

Senyor conseller, vostè no ha dit... —és una cosa que normalment, gairebé, tots els consellers no diuen—, diuen que han posat sancions. Jo li pregunto: quantes n'han executat? Per quin valor i a qui? És a dir, perquè en el tema de les sancions d'aigües encara tinc pendent de la legislatura passada un seguit de preguntes per esbrinar, això que no vaig aconseguir esbrinar.

La meua pregunta és: sobre què han actuat, vostès? Sobre quines empreses? Sobre quins laboratoris? Quines sancions han efectuat? Hi insisteixo, senyor conseller: vostè creu, de veritat, que el sistema de control en origen que efectua la Conselleria d'Agricultura és suficient? No dic el que exerceix la Conselleria de Sanitat, que possiblement els problemes poden ser altres, però vostè creu que és suficient el sistema de control en origen que passa perquè el ramader, ell, signi la guia sanitària? És suficient o no és suficient?

Per acabar, senyor conseller, vostè, en el tema de la importància de les xarxes il·legals, jo crec que s'ha escapolit i crec que aquest no és un petit tema, perquè si ens trobem davant de dos o tres desaprensius que donen excessives dosis de clembuterol, els sistemes de control poden ser petits —poden ser petits—, però si, com vostè sap, com resulta —i vostè ho sap—, que els productes aquests vénen d'Holanda, França, fan xarxa a tot l'Estat i, per tant, estem davant de xarxes importants, els controls han de ser grans, però, sobretot, les sancions han de ser coherents amb aquests controls, i no és cap casualitat que en aquests moments, en els temes de control d'aliments, de control d'abocaments de residus en els rius, en aquests moments hi hagi una fiscalia a Barcelona que actua, que efectua sentències i que posa sancions, i tinguem un govern català que ens diu de tant en tant que posa sancions, que mai sabem exactament a qui les posa i quin és l'import de la sanció que, de veritat, efectua.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. La senyora Utgés té el torn de rèplica.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, això no ha estat un accident; aquests són uns fets que tots coneixíem, que és el tercer brot d'una intoxicació. Per tant, no és un accident.

I, a més, si vostè va dir que a alguns se'ls havia anat la mà i no ha estat capaç de detectar-ho, jo li pregunto, senyor conseller, com pot ser això fruit d'un desaprensiu si les seves pròpies declaracions són que «a algú se li ha anat la mà»?

Per tant, nosaltres li demanem, una vegada més, que ens digui quines són les mesures que pensa prendre el Consell Executiu en un afer com el que s'ha donat. M'ha contestat el programa PIRACC. Aquest, solament, el programa PIRACC és un pla que vol fer..., la Comunitat Europea el va fer per tenir un diagnòstic de la situació, per fer una radiografia de quina era la situació, però aquest és un pla de mínims, es poden fer moltes altres coses i que el Consell Executiu té l'obligació de fer aquestes altres coses i de posar les mesures que calguin. Cal realitzar un treball a fons sobre aquesta qüestió; el Pla actual és un pla de mínims.

Ha parlat també sobre la reestructuració dels serveis veterinaris. Tota la reforma de la reestructuració dels serveis veterinaris, a la pràctica —a la pràctica—, s'ha convertit, en què? En comptes de les antigues guies sanitàries en què el veterinari certificava la idoneïtat sanitària de l'animal, ara, es comparteixin amb unes altres guies en les quals el mateix ramader emplena la guia i firma. Per tant, ara qui garanteix que els caps de bestiar estiguin en bones condicions és el ramader, no el veterinari. Per tant, això no és, en absolut, cap garantia que es compleixi, que es compleixin aquestes inspeccions. Per tant, la mateixa Llei del Consell Executiu sobre la reestructuració dels serveis vete-

rinaris, tampoc es compleix. I això, evidentment, està en una funció directa amb el perfil retributiu, perquè els veterinaris no poden fer una dedicació exclusiva a les funcions d'inspecció perquè —tal com s'ha comentat, també— la inspecció és tècnica-ment difícil i, per tant, ha de ser, com a mínim, independent; com a mínim, independent, i no s'ha de poder, al mateix temps, que d'alguna manera es facin inspeccions i també es puguin recomanar productes, perquè pot passar que la mateixa persona que recomani pot fer la inspecció, però també poden passar, en aquest sentit, moltes coses.

Per tant, demanem al Consell Executiu que faci una actuació a fons, que faci una vigilància a fons de totes aquestes qüestions i que es prenguin, d'una vegada per totes, aquestes mesures de control si no es volen veure altres intoxicacions d'aquest tipus.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. L'honorable conseller té la paraula per contestar les rèpliques.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Honorable president, senyores i senyors diputats, bé, la meua rèplica serà, no per donar-los, ara, aquest cop, el llistat de coses que fem, sinó per respondre'n algunes de puntuals, no?

L'informe de la reunió de veterinaris que es va efectuar a Reus... Home, no me l'esgrimeixin com el que hem de fer, no?, com el que hem de fer, perquè no és el que hem de fer, perquè no és el que hem de fer, no? És impossible tenir un veterinari posat en una producció ramadera que controli a veure si aquell ramader les vint-i-quatre hores del dia posa una substància prohibida o no prohibida.

Hi ha un altre aspecte que jo crec que —tampoc, no?, senyora Utgés, no— és absolutament impossible de totes totes, no?, pensar que el responsable del bestiar d'una ramaderia no ha de ser el ramader. És evident que jo crec que és qui ha de donar una garantia, doncs, que aquells animals estan en bones condicions perquè un ramader *de visu* és impossible, absolutament impossible, que ho faci.

El pla PIRACC és un pla que es basa en dues coses: una part és un pla aleatori de l'acció de mostreig a nivell dels escorxadors i una altra es fa un mostreig per als casos en què se sospita. I nosaltres aquí a Catalunya, com els deia jo, hem fet 13.248 determinacions, 12.847 en el Pla aleatori i 421 en casos de mostres escollides perquè són sospitoses. D'aquestes 2.827 aleatòries s'han trobat, exactament, 47 casos en els quals s'ha demostrat la utilització de beta agonistes, de substàncies tipus el clembuterol.

Per tant, quan s'està explicant..., i ens dona la sensació que aquest és un fet que es dona d'una manera generalitzada, jo puc dir que, almenys, això no es detecta en els mostresos que es fan en els escorxadors. En dir això no vull dir que no hi ha una xarxa, eh?, no vull dir que no hi ha una xarxa, no vull minimitzar un problema que no és un problema que hi ha a Catalunya, que com bé deia el diputat, el senyor Saura, és un problema que hi ha a nivell de tot l'Estat i que està a tot Europa —i que està a tot Europa— i que, probablement, entra clembuterol a través de la frontera, segurament, sí. I, evidentment, aquí hi ha un procés de persecució a nivell policial i de Mossos d'Esquadra, que està donant els seus resultats i és veritat que en els últims temps, en l'últim any i mig, doncs, s'han descobert realment laboratoris, doncs, que estaven introduint o exportant en alguns casos clembuterols en els altres llocs.

La Generalitat, la Conselleria, el Departament de Sanitat, la Conselleria d'Agricultura hem actuat, jo crec, d'una manera eficient i ràpida, no només en la prevenció, a través d'aquests mecanismes de control, que fa que en ocasions faci que hi hagi gent que utilitzi mecanismes especials i que això, fins i tot, pot donar lloc a situacions estranyes, perquè és veritat que la intoxicació que s'ha donat de clembuterol és una intoxicació atípica, eh? El que jo vaig dir de: «Aquí a algú se li ha allargat la mà», que pot ser una expressió afortunada o desafortunada, però és veritat que aquí no s'ha donat clembuterol en dosis normals, i segurament és impossible donar clembuterol en dosis altes sense que hi hagi efectes en els animals, a menys que s'hagi utilitzat clembuterol barrejat amb altres substàncies, que és, probablement, el que ha passat, i, per tant, s'ha donat una situació d'un accident, d'un accident greu, per part d'unes persones que jo insisteixo a qualificar de «desaprensives», persones que experimenten amb el bestiar de Catalunya i que produeixen una situació, evidentment, molt perjudicial per a tot el sector ramader.

Jo crec que l'actuació de la Generalitat per a la detecció d'aquest brot va ser efectiva, van ser identificats immediatament els aliments, es va identificar el seu origen, s'ha descobert, quasi segurament, la causa de la producció d'aquesta intoxicació, i el que vam fer jo crec que, a més, va ser actuar amb una gran rapidesa, posar això en mans del jutge, que jo crec que és el que s'ha de fer en aquests casos: posar això en mans de la justícia, perquè actuï amb la màxima contundència i nosaltres col·laborar, al màxim, com a conselleries, amb la justícia perquè s'actuï amb el màxim de contundència.

I, al mateix temps, es va donar el màxim d'informació a tothom, a tothom que l'ha volguda tenir; tothom ha tingut una informació dia a dia, durant tot aquest quadre, i s'ha informat tothom de la situació que s'anava produint a fi i efecte de disminuir els possibles problemes d'aquest tipus d'intoxicacions.

Nosaltres vam realitzar, d'acord amb el Pla PIRACC, com deia jo, 13.248 determinacions, quan a nosaltres ens en tocava fer 11.800. Però, a més, a nivell de tot l'Estat, teòricament se'ns adjudicava a nosaltres per fer 137 mostres per investigar, de clembuterol, i nosaltres n'hem fet 1.153, de les quals s'han detectat 47 casos, no? I s'han decomissat, s'han decomissat 389 canals de vaquí perquè contenien residus de substàncies no autoritzades, que és una xifra deu vegades superior al nombre de decomissos que ha efectuat qualsevulla altra comunitat autònoma de la resta de l'Estat.

Jo crec que la manera de lluitar, realment, contra aquest tipus de situacions, evidentment, és actuar amb uns sistemes de prevenció, de detecció de la situació, de lluitar contra aquestes possibles xarxes il·legals a través de la Policia i dels Mossos d'Esquadra, i és evident que nosaltres tenim, a més, de fer un procés de reflexió en el sentit que jo crec, sincerament, que el que no es pot fer, a causa d'un accident puntual, malgrat que hi pugui haver altres situacions, però aquest cas és un accident puntual, és fer creure tothom que tota la carn de Catalunya, doncs, va impregnada de clembuterol o és una carn tòxica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al següent punt de l'ordre del dia, el desè: interpellació sobre policia, que formularà el diputat l'Il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre policia

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, volem començar la nostra interpellació felicitant el senyor conseller Gomis pel seu nomenament com a nou conseller de Governació; llàstima que no hagi estat nomenat conseller d'interior, que és el que a nosaltres ens hauria agradat, perquè això hauria significat un canvi important en la política de seguretat del Govern de Catalunya; nomenament, però, que en la seva persona o en una altra confiem que tard o d'hora s'acabarà produint. No sabem, per altra banda, tampoc, si aquest —diguem-ne— desmantellament directiu que sembla que insinuen alguns mitjans de comunicació, pel que fa referència a alguns alts càrrecs del seu Departament, és el símptoma d'aquesta reestructuració futura de l'actual Departament de Governació en un possible departament d'interior. Ho dic perquè hi ha aquest canvi en la Secretaria General i aquest canvi espectacular que avui anuncia algun diari de l'actual responsable de la Direcció General de Seguretat Ciutadana cap a una altra seguretat de caràcter més organitzatiu, intern, d'una formació política.

En tot cas, ara més, s'ha de prendre com una amenaça, senyor Camps, o simplement com una afirmació constant?

Felicitació pel seu nomenament i felicitació, també, als Mossos d'Esquadra per algunes actuacions importants, exitoses, tingudes darrerament: la que fa referència a les detencions d'alguns *skins*, de grups violents d'extrema dreta; la que fa referència, també, a algunes detencions per la mort d'un transvestit en aquest mateix parc de la Ciutadella; la que fa referència, també, a la intervenció que va produir més tard la detenció d'un inspector del Cos de la Policia Nacional, sembla que implicat, també, en alguna mena de delictes.

Demuestra tot plegat, doncs, que hi ha una policia capaç, amb més o menys competències, per dur a terme les activitats que se li proposen. Aquestes competències, aquestes eines de què hauria de disposar —perquè encara no en disposa del tot— la nostra policia, ens permeten de parlar d'un tema que va ser important en el moment que es va produir: els acords dits Corcuera-Gomis, que feien referència a una delimitació de les funcions policials; per una banda de la Policia de Catalunya; per altra part, dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Es deia en aquells acords que, per exemple, correspondria als Mossos d'Esquadra la vigilància i la custòdia dels ports i els aeroports que no fossin de dependència directa de l'Estat, ens interessaria de conèixer de quins ports i de quins aeroports es tracta i si, finalment, s'ha produït la vigilància d'alguns d'aquests ports i d'aquests aeroports.

Es parlava allà, també, d'una dada fonamental com era el fet que la Policia de Catalunya podria tenir accés al banc de dades, a tota informació precisa de què disposen en si els cossos i forces de seguretat de l'Estat, perquè la sensació que tenim és que aquesta informació no és facilitada, en absolut, per part de la Policia de l'Estat a la Policia de Catalunya. No es facilita informació; es prenen, en determinats moments, en determinades activitats de la Policia de Catalunya, empremtes per arribar a casos concrets, que després no es poden determinar a qui pertanyen, perquè no es disposa de cap tipus de fitxer amb les condicions adequades, ja que no es disposa d'aquesta informació

bàsica. Això, quan es pot? Perquè en ocasions, segons han manifestat alguna vegada els mateixos mossos d'esquadra, hi ha veritables dificultats d'actuar com a policia científica; en el tema concret de les empremtes, per exemple, no és que no sàpiguen els mossos emprar les eines adequades, els pinzells, sinó que sovint ni que vulguin no poden, perquè no en tenen. Per tant, una certa modèstia d'eines és evident que hi és. Per exemple, aquesta última referència que acabem de fer, els mossos de Lleida no disposen d'algunes de les eines elementals que ha de tenir tota policia que vulgui ser, també, policia científica.

Ja que parlem de Lleida: la seu dels Mossos d'Esquadra de Lleida, en vam parlar en una anterior interpellació, n'hem fet diverses preguntes —vostè ho sap perfectament, senyor conseller—, la seu que durant mesos han ocupat. La policia de Catalunya a Lleida és, francament, un local —i amb tot el respecte sigui dit pel Tercer Món— tercermundista; és un local d'oficina sinistra, dels còmics aquells de la nostra infantesa, que demostra que si bé disposem d'una policia de primera categoria, la tenim sovint en dependències de quarta categoria; són uns locals en un estat lamentable, depriment, absolutament contrari a allò que ha de ser una seu digna de la institució que representa. És francament impossible que una policia civil, moderna, democràtica, preventiva —com volem que sigui la nostra policia— pugui actuar amb cap, ni un d'aquests qualificatius, en aquell marc concret.

Sembla que, a més a més, almenys fins ara, aquesta seu no disposava de garjoles, no sabem si perquè l'índex de delinqüència a Lleida és inexistent, o bé perquè és un procediment tan absolutament obert, modern i preventiu que les fa innecessàries; o sigui, que quan hi havia detinguts per part de la Policia de Catalunya, s'havien de portar —sembla—, en alguns moments, a passar la nit a les dependències d'una altra policia. Sempre, doncs, aquesta voluntat —i si no voluntat, pràctica— subsidiària, subalterna en relació amb la policia de veritat. No parlem ja dels vestidors, de les instal·lacions higiènico-sanitàries en aquest mateix recinte.

Senyor conseller, quan disposaran els Mossos d'Esquadra a Lleida d'una seu com la que pertoca? Quan aniran a aquella seu definitiva que, mesos enrere, ja se'ns va dir que ocuparien? Quan durarà l'ocupació d'aquests baixos reformats en el mateix local que tenen ara?

Parlàvem de cel·les, anem a presons. Ara vigilen els Mossos les presons de Tarragona, de Girona, de Can Brians i de Quatre Camins. Mesos després d'iniciada aquesta vigilància, sincerament, senyor conseller, vostè creu que valia la pena haver assumit aquesta competència? Segons un alt càrrec del seu Departament, sí que valia la pena perquè, ja que la policia de l'Estat no ens facilita cap informació, traiem la informació directament dels delinqüents que hi ha a les presons. Com a fonts d'informació, si més no, és original.

Per quan es preveu la vigilància a les altres presons? La realitat és que tenim en aquests moments els Mossos tancats a la presó, confinats a la presó, i han abandonat en molts llocs, pràcticament, tota activitat policial. Els Mossos a la presó deixen de fer de policies, aquí ve la discrepància entre vostès i nosaltres sobre el concepte de substitució: que els Mossos vagin a la presó, que en marxin els guàrdies civils; això no és substitució, perquè aquests guàrdies civils no marxen només de la presó, marxen de la presó però passen a fer de policia a la resta del te-

territori del país. És la Guàrdia Civil la que es desplega; són noves construccions, noves casernes amb un import econòmic considerable les que s'estan fent en territori de Catalunya. Per tant, el concepte de substitució és francament diferent.

Hi ha una sensació d'un cert desànim entre parts importants, entre sectors importants de la Policia de Catalunya.

Parlàvem abans en una de les preguntes orals que havíem fet d'alguns aspectes referents a..., ha sortit per un moment l'Escola de Policia de Catalunya. No hi volíem dedicar gaire espai, justament perquè —com vostè no ignora— és un tema que al nostre Grup l'interessa especialment i, per tant, hem fet la sollicitud de compareixença, per tal que el mateix director de l'Escola pugui comparèixer davant de la comissió corresponent d'aquesta cambra a explicar-nos l'activitat regular, els projectes de futur d'aquesta Escola.

Això no obstant, sí que alguns temes no els podem obviar, per exemple, aquelles..., sembla que certes dificultats per a l'activitat sindical, a la qual vostè ja s'ha referit i, per tant, no hi torno... Cap referència, tampoc, a aquell reglament manual de l'instructor que sembla que alguns sindicats han portat davant del Síndic de Greuges pel seu contingut, però sí que els objectius de l'Escola —i aquí vindria un altre dels nostres interrogants— han de contenir aquell reciclatge, aquella formació permanent de la Policia de Catalunya, però seriosa. Ja ho sabem i no dubtem, en absolut, de la competència, ni de la direcció de l'escola, ni dels seus professors, però el que no pot ser és que quan es parli d'especialitzacions a dintre de la policia, passi, com per exemple sembla que ha passat, que a la brigada de menors les especialitzacions duren, per exemple, una setmana. És, si més no, una especialització més aviat modesta.

Per què, per exemple, els mossos resulta que fan les pràctiques —els aspirants— al costat de les policies locals, no amb els mossos? Ells seran mossos, no policies locals. És una manera que no coneguin, potser, quina serà la realitat futura dels mossos? Per què no ho poden fer al costat dels mossos? Per què no poden fer, també, altres tipus de pràctiques, per exemple —i així perdríem de vista, potser, algunes empreses privades de seguretat—, en instal·lacions com poden ser el metro de Barcelona.

Jocs Olímpics. De les diverses seues, de les diverses afirmacions que s'havien fet en el seu moment, la pràctica, la realitat, torna a ser la mateixa. Com informava un diari —podríem dir que poc sospitosos d'heterodòxia— fa només uns pocs dies en un mapa que reproduïa —sí, sí, és el diari—, en un mapa que reproduïa el contingut, el desplegament policial amb motiu dels Jocs Olímpics, resultava que de les diverses subseus dels Jocs a Catalunya —i acabo, senyor President, i enfilo la recta final— l'INEFC era vigilat pels Mossos d'Esquadra —està bé— i també la subseu de tir —també està bé—. És que resulta que la subseu de tir es troba a l'interior de l'Escola de Policia de Catalunya. Bona cosa que la Policia de Catalunya vigili el recinte de l'Escola de Policia de Catalunya, però no el vigila del tot, perquè resulta que allà on hi ha l'armament, qui vigila això és una dotació de la Guàrdia Civil amb un capità al capdavant. Les funcions reals de policia segueix sense fer-les la Policia de Catalunya.

Vostè ens ha anunciat abans la propera presentació d'una llei de la Policia de Catalunya; benvinguda sigui, més val tard —òbviamment— que no pas mai. Vam perdre amb la Llei de coordinació de les policies locals la possibilitat de fer un únic sistema

policial dependent de l'Administració catalana; ara arriba aquest altre. Confiem que no arribi massa tard, perquè aquell desànim, el qual nosaltres apuntàvem abans, no s'hagi ja apoderat en excés, més del que ho està ara, de bona part dels components dels Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, jo li vull agrair, d'antuvi, les paraules de felicitació amb què ha començat el seu parlament.

Miri, és igual, d'«interior» o de «Governació», l'esforç, la il·lusió i les ganes que la Policia Autònoma de Catalunya sigui un exemple i un mirall de policia, li asseguro que seran exactament iguals.

Volia recordar-li que el dia..., a finals de novembre, vam substanciar una interpellació com aquesta; a finals de desembre, poc abans de Nadal, la setmana abans de Nadal, es va aprovar una moció en aquesta cambra i que el que dèiem aquell dia es podria repetir íntegrament avui. Els arguments que vostè ha emprat i el que jo podria utilitzar seria una reiteració i una repetició, exactament, del que vam dir aquell dia.

Li haig de dir, perquè és casualitat —i suposo que és casualitat—, que jo fa pocs dies vaig rebre el responsable d'un dels sindicats, amb el qual m'hi uneix, d'altra banda, molt bona amistat, i em va entregar un llistat, i ho vam estar discutint, i jo vaig intentar convèncer-lo de tots aquests punts que vostè m'acaba de tocar, que vostè acaba de posar sobre la taula.

Lleida. Ha començat vostè: Lleida. Li ho vaig dir el mes de desembre; fa un any, justament ara, que vam comprar un edifici a Lleida que es diu Acadèmia Giró. Pocs mesos..., per als Mossos d'Esquadra, per a caserna de Mossos d'Esquadra. Pocs mesos després, a un institut d'ensenyament se li va detectar que tenia aluminosi. Ensenyament ens va demanar, i vam entendre que hi havíem de col·laborar, que aquells nens poguessin continuar el curs en aquesta Escola Giró. Els Mossos ho saben i tenim el compromís d'Ensenyament que d'aquí a dos, tres o quatre mesos els mossos podran utilitzar aquelles instal·lacions que amb grans sacrificis vam comprar.

La política de les casernes i dels equipaments dels Mossos ha estat important durant aquests dos anys, molt important. D'aquí pocs dies inaugurarem el nou edifici del carrer Àvila amb vuit mil metres quadrats; s'han acabat les obres de la caserna de Girona; hem començat les obres de Tarragona; per tant, és un esforç que jo penso que, no sols perquè jo ho digui, sinó perquè s'està materialitzant, penso que és un esforç important.

Em parlava de presons. En els acords aquests que vostè ha dit amb el senyor Corcuera, el ministre Corcuera, es fixava que el trenta per cent, fins al trenta per cent de les promocions anirien a serveis penitenciaris, a vigilància de presons, a trasllats de presos..., i ho vàrem acceptar de bon grat. Per què? Perquè volem que els Mossos d'Esquadra siguin una policia integral com qualsevol cos de policia. I entre aquestes funcions de serveis policials hi ha els serveis penitenciaris, els trasllats de presos als jutjats i els trasllats de presos als hospitals i, a més a més, de vigilància penitenciària.

Em parla vostè de l'Escola. Jo penso que vostè n'és coneixedor, a més a més, perquè hi va i ho coneix, que l'Escola, home, sempre hi ha mancances i les patim, però que l'esforç d'aquests dos anys, de formació dels mossos ha estat molt important; ho ha estat des del punt de vista quantitatiu i qualitatiu; a nivell de professorat; a nivell d'ensenyaments; a nivell de matèries i a nivell d'especialitzacions. I, a més a més, en aquests moments l'Escola —suposo que també li ho han comunicat— és punt de referència d'altres escoles de països que tenen policies molt més antigues i molt més formades i molt més grosses. En el fons, quan vostè em parla de l'Escola de Policia, jo entenc que el que vol dir és que es fan uns cursos de reciclatge i que es fan uns cursos, no de formació..., que la formació bàsica dura nou mesos i que les formacions d'especialitats es fan en les millors escoles del món; la formació d'intervenció especial s'ha fet a Stuttgart, a Baden-Württemberg; altres formacions s'han fet a Estats Units i a l'escola de policia del Canadà. Per tant, del que m'està parlant, m'imagino que són cursos de reciclatge, que són cursos de formació que es fan conjuntament, segurament, amb les policies locals. No li vull..., ni puc, ni vull desmentir-li-ho; però m'imagino que és això.

Pràctiques dels mossos, dels alumnes de l'Escola; sí, sí. Una de les obligacions del model de policia aprovat per aquest Parlament és la de coordinar i donar suport a les policies locals. Per això entenem que donar suport als ajuntaments i a les policies locals fent pràctiques amb els policies locals, no sols és una tasca necessària per al mosso, sinó que ajuda a això, que és molt important, que el dia de demà puguin treballar conjuntament i hi hagi afinitats perquè al mateix temps la formació ha estat la mateixa. Però, a més a més d'aquestes pràctiques, es fan pràctiques amb els mossos. Evidentment que les pràctiques duren uns mesos i, quan acaba l'Escola, aleshores es fan les pràctiques de les funcions i dels serveis policials propis dels Mossos d'Esquadra.

Jocs Olímpics; miri, jo abans en una de les preguntes li ho he dit i li ho vaig repetir aquell dia; recordi una cosa: el gener de 1990 —el gener de 1990— la Policia Autònoma de Catalunya tenia 584 mossos, 584 mossos. Des d'aleshores n'hem pogut formar, seleccionar 300-350 cada any, i el mes que ve seran, tindrem 1.500 mossos d'esquadra. Ha estat un creixement espectacular, i com tot creixement d'aquesta manera comporta dificultats; comporta problemes; no es fa un cos de policia d'un dia per l'endemà. I la formació de la mateixa gent..., a vegades em diuen: «I vostè no s'escandalitzarà? És que si ara, vostès... haurien de tenir això, això, allò altre.» Li asseguro que fracassaríem, perquè la mateixa Policia s'ha d'anar especialitzant, s'ha d'anar professionalitzant i ha d'anar assumint les seves competències d'acord amb les possibilitats que tenim. I als Jocs Olímpics, hi destinarem, dels 1.500, 700 mossos d'esquadra; perquè no sols és l'INEM, i no sols és l'Escola..., ai l'INEFC i l'Escola de Tir de Mollet, que és annexe al que és la mateixa Escola. I el Centre d'Alt Rendiment i les instal·lacions pròpies de la Generalitat; i les escortes a totes les autoritats que seran convidades de la Generalitat; i, a més a més, la col·laboració en el Centre mateix d'Alta Seguretat.

Que hauríem pogut fer més? Li asseguro que amb els mitjans que tenim i amb els recursos humans i materials que tenim en aquests moments és impossible. Ara, analitzi-ho ben bé; agafi gener del 90, abril del 92; analitzi: 584 mossos, 1.500 mos-

sos; 3.000 milions de pressupost, 8.000 milions de pressupost; analitzi els cursos que s'han fet; vegi el que s'ha fet en col·laboració, els policies locals que s'estan formant en aquests moments de tot Catalunya a l'Escola de Policia de Catalunya; miri les inversions que s'han fet a l'Escola de 3.000 milions de pessetes. No ho dic pels diners, perquè no és tot, sinó perquè obeeix a un principi, obeeix a un projecte i obeeix a una prioritat del Govern de Catalunya de dedicar-se que això, que la Policia Autònoma, els Mossos d'Esquadra, siguin allò que volem que siguin; que assumeixin a poc a poc, gradualment —i vostè ho sap i ho hem dit moltes vegades—..., els acords ens diuen això: és una policia integral de col·laboració i de substitució. I que el fet que quan es substitueix un guàrdia civil de la presó de la Roca o de la presó de Tarragona se'n vagi o no se'n vagi..., miri, aquest, no ho sé; ni és el nostre problema. No és el nostre problema perquè les plantilles vostè tampoc les coneix —tampoc les coneix— i el que no sabem és què és el que passarà a Catalunya amb els cossos i forces de seguretat quan s'acabin els Jocs Olímpics. I bé, estan en aquests moments, perquè la seguretat dels Jocs Olímpics és molt important i els dotze o tretze mil funcionaris dels cossos i forces de seguretat que hi ha d'haver a Catalunya, de més a més en aquests moments, em sembla que fa molt bé que hi siguin en aquests moments, perquè el que ens preocupava —i vostè ho sap— és la seguretat pre-olímpica, tant com la seguretat olímpica. Per tant, parlem-ne en acabat, veurem si realment és així; parlem de les plantilles que hi hauria d'haver en cada un dels serveis policials dels cossos i forces de seguretat; veiem els que hi ha i veurem si substitueix o no substitueix. O és que el Govern central ens paga el finançament de 824 mossos d'esquadra sense substitució perquè considera que..., perquè ells dupliquen els seus recursos? No és així; si no tingués ben clar que els 824 mossos d'esquadra que estan finançats en aquest moment substitueixen exactament el policia nacional i guàrdia civil, no els pagaria; evidentment que no els pagaria. Per tant, sí substitució; segurament no amb el ritme que vostè voldria i que nosaltres pensem que no hem de donar; hem de fer-ho d'aquesta manera.

I vaig a dir-li una cosa: jo també he notat en algun mosso, i sobretot... —i ho dic perquè li ho vaig dir a ell «carinyosament», al que em va donar el llistat de les coses de què vostè m'ha parlat— cert desencís. Però li puc assegurar, perquè estic molt en contacte amb ells, doncs, que la majoria estan engrescats en aquest moment per creure una cosa que és engrescadora: veuen el creixement d'un cos; veuen les possibilitats d'ells mateixos de promocionar-se dintre del Cos; veuen com s'esmercen recursos per a la millora de les instal·lacions dels Mossos d'Esquadra; veuen, al mateix temps, el reconeixement —i aquest és important, jo l'hi agraeixo molt; fa dos anys no parlàvem d'aquesta manera; encara la paraula que sortia aquí algunes vegades era mossos d'esquadra igual a policia vaticana i d'esparanya. Gràcies a Déu, en aquests moments, el reconeixement social... això és molt important per a una policia; l'efectivitat de la policia és directament proporcional al reconeixement social; i el reconeixement de Catalunya vers els Mossos d'Esquadra és important. Per tant, per què? Perquè les seves actuacions, minses potser, però molt ben fetes en tots aquells espais, aquells serveis policials que van desenvolupant... ho fan bé i es mereixen realment la felicitació. Doncs, deixi'ls, no és preocupi, senyor Carod, li ho asseguro; a poc a poc, conjuntament amb

vostès i amb tothom, anirem fent això; anirem fent un gran cos de mossos d'esquadra però així que les possibilitats, que són aquestes..., i les limitacions no les posem nosaltres —li ho vaig explicar—; el creixement és obligat de 300-350 mossos cada any, fins que arribem realment als cinc o sis o set mil mossos que ens permetrà aquell desplegament territorial i funcional perquè la Policia de Catalunya sigui allò que el Parlament en el seu dia, l'any 85, va aprovar.

Jo em penso que no m'he deixat..., ni era el meu interès —potser a vegades poso una mica més de pressió en les coses— contradir algun dels arguments; sé que el que el mou a vostè, senyor Carod, és el mateix desig que segurament ens mou a nosaltres. El que passa és que jo tinc l'avantatge que parlo amb gent, amb mossos d'esquadra, desencisats i altres molt encisats. I vostè segurament, doncs, només parla amb algun que està desencisat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Té el torn de rèplica el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Parlem amb els mateixos mossos —vostè parla amb molts més, òbviament, perquè n'és el seu màxim responsable—; parlem amb els encisats i parlem amb els desencisats, i en la mesura que segueixen dintre del Cos és obvi que són en el seu conjunt mossos encisats; el que passa és que la pràctica policial de cada dia en el tema de policia judicial i en moltíssims altres temes vostè sap perfectament que hi ha motius més que suficients per desencisar-se.

Jo penso que sí, que..., i tant que és el nostre problema! I hauria de ser també el seu problema, la presència de dotze o tretze mil guàrdies civils i policies nacionals en el territori de Catalunya! I tant que és el nostre problema! De qui ha de ser problema si no del conseller de Governació de la Generalitat qualsevol cosa que afecti aquest nombre de persones a Catalunya? I primordialment ha de ser problema de vostè, problema del conseller de Governació i problema del Govern. En aquella moció, en aquella interpellació que vam fer el mes de novembre, que es va convertir després en moció, sense cap vot en contra en aquesta cambra, amb absència d'un determinat grup parlamentari que ara no crec que en el fervor de l'Administració única s'hi posés pas en contra i amb l'abstenció federal d'uns altres, en aquella moció parlàvem concretament de dependència funcional dels cossos i forces de seguretat de l'Estat de la Generalitat de Catalunya.

D'aleshores ençà, senyor conseller, quina ha estat la política del seu Govern? Quines mesures pràctiques, quins passos han fet en relació amb aquesta qüestió? I en el tema de substitució, òbviament, seguim sense posar-nos d'acord: substitució a substitució; un que ocupa el lloc de l'altre i l'altre se'n va. Tants mossos d'esquadra que ocupen funcions i llocs que en aquell moment ocupaven guàrdies civils o policies nacionals són els corresponents guàrdies civils o policies nacionals que, benemèritament, se'n van a donar-ho tot per la pàtria —la seva— allà on correspongui. I, per tant, perdem de vista, per exemple, determinats guàrdies civils que un dia com un altre a Falset, doncs, simplement detenen persones perquè van amb una senyera que té un afegitó, amb un triangle, amb un estel al mig, quan, en canvi, a tots els camps de futbol hi ha banderes nazis que absolutament ningú reprimeix.

Presons; benvingudes les presons i la vigilància a les presons. Però, hi torno a insistir, senyor conseller, no és que estiguem en contra d'haver assumit les competències en aquest sector, d'altra banda l'únic cos no militar que vigila presons a l'Estat espanyol. Però el problema és que, assumint aquesta competència, deixen de fer de policia. Pregunti vostè —i ho sap perfectament— als mossos d'esquadra de Tarragona i de Girona fins a quin punt no ha minvat espectacularment la seva activitat policial regular dia rere dia. I vaig anar un dia a posar una denúncia i, francament, allò era una sensació molt propera a la felicitat, la que es vivia en aquella dependència, perquè l'activitat regular de relació amb el ciutadà, l'índex de denúncies havia baixat espectacularment. Per què? Perquè no hi ha dotacions, òbviament, i ho sabem.

El cas de la vigilància dels Jocs Olímpics. Ja ho sabem que són els mossos que són i que no n'hi ha més; però hi ha aspectes, senyor conseller —hi ha aspectes, senyor conseller— que freqüen no només la competència o la possibilitat, sinó també la dignitat institucional. I, francament, que a l'interior de l'Escola de Policia de Catalunya, l'armament no sigui vigilat per la Policia de Catalunya és una cosa que em sembla absolutament increïble, intolerable i vagi posant vostè adjectius qualificatius precedits del prefix «in», la major part dels quals segur que hi escauen.

Policies locals. Nou uniforme, pràctiques amb els aspirants i formació —els nous— a l'Escola. Què més, a més a més d'això? Indiqui'ns algunes mesures efectives, casos concrets de determinades poblacions que a l'estiu hi havia hagut vigilància i després per causes diverses aquesta vigilància ha estat substituïda per una altra, i aquí ha estat una substitució a l'inversa. Ports i aeroports, que li deia abans, quins són aquests ports i aquests aeroports a què feien referència els acords Corcuera-Gomis que podrien ser custodiats per la Policia de Catalunya.

Senyor conseller, en el proper Ple tindrem oportunitat de tornar a contrastar aquesta política policial que jo crec que ara, efectivament, després d'aquell acord històric del mes de desembre, encarrila el futur de la seguretat a Catalunya en mans de qui legítimament i només de qui legítimament hauria de correspondre, que és el Govern de Catalunya, del qual vostè n'és en aquest tema el màxim responsable. Ens agradaria que en aquell moment, com ja va ser així el mes de desembre, no només vostè, sinó la resta de grups de la cambra, donessin també la seva conformitat a aquest model lògic i racional que és l'únic model possible.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. L'honorable conseller, vol contestar la rèplica? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, molt breument. Miri, el problema, jo penso que el problema principal, seu i meu i de tots els que estem aquí, ha de ser la seguretat dels ciutadans de Catalunya i després, dins del model policial aprovat per aquest Parlament, intentar que es dugui a terme de la millor manera possible. Però el gran objectiu és la seguretat i la llibertat dels ciutadans de Catalunya. I en aquests moments, donada la situació que hi ha i el model policial que hi ha, doncs, bé, no m'ha de preocupar tant el que hi hagi més o menys guàr-

dies civils, sinó que hi hagi seguretat als Jocs Olímpics i hi hagi seguretat en aquests moments, no sols a les instal·lacions, sinó per als ciutadans de Catalunya.

Em parla de l'armament i de l'escola de..., a l'Escola de Policia hi ha unes instal·lacions pròpies de l'Escola i s'han fet annexes les instal·lacions del tir olímpic, que passaran a l'Escola, no sols a l'Escola, perquè, a més a més, és interès i ha de ser interès de tothom que aquestes instal·lacions que han costat molts diners, les puguin gaudir i les puguin «disfrutar» les federacions de tir i els cossos i forces de seguretat i tothom. Llavors, resulta que la llei és la llei i la custòdia de l'armament i la dispensa de l'armament és competència de la Guàrdia Civil; lògic és que l'armament del tir olímpic el tingui aquell que té la competència, que no ens ha estat transferida, no ens ha estat traspasada. En el moment en què ens sigui traspasada la competència, haurà de ser la Policia Autònoma, els Mossos d'Esquadra els que custodiïn, els que lliurin, els que dispensin i els que guardin aquest armament.

Polícies locals; miri, desplegaments territorials, n'han fet. A la Val d'Aran hi ha un desplegament de Policia Autònoma, de Mossos d'Esquadra. A Osona, des de fa mesos, estem col·laborant amb els ajuntaments en la seguretat de tot Osona. Actuacions puntuals als alcaldes que s'adrecen a la Conselleria i que els pot donar suport, els n'estem donant, amb els recursos que tenim i fins allà on tenim. Per tant, em sembla que fins i tot aquestes quatre coses que m'acaba de dir en aquests moments es mouen dins la lògica del que intentem fer i del que estem fent.

Volem donar suport als ajuntaments, estem col·laborant amb les polícies locals. Què més, a part de l'Escola de Policia? Els cursos que fan fora de l'Escola de Policia de Mollet, els que es fan a Girona, els que es fan a Reus, els que es faran a Tortosa. Donar suport als ajuntaments perquè puguin tenir les seves polícies locals al nivell de la màxima formació possible. Ho estem fent. Que sempre es pot fer més? Intentem fer-ho més, intentem fer-ho millor. Però cregui'm, senyor Carod, res ha canviat —estem parlant del 19 de desembre—, res ha canviat! Des d'aquell dia seguim pel mateix camí, seguim amb les mateixes il·lusions i seguim amb el mateix model policial i fent-ho de la millor manera possible.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem a l'onze punt de l'ordre del dia, que és una interpel·lació també que formularà el diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira, sobre política lingüística. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre política lingüística

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, en aquests darrers temps la bibliografia sobre la normalització lingüística comença ja a ser important a Catalunya... —senyor conseller de Cultura, que m'havia oblidat en aquests moments de saludar-lo—, comença a ser important a Catalunya; llibres fets tots ells... —senyor conseller de Governació, té moltes responsabilitats en el seu Departament i és bo que no barregem la seguretat amb la cultura, que felicitement són encara temes i àrees diferents; malgrat tot, s'agraeix el gest democràtic que l'honora en relació amb el senyor conseller de Cultura, ja

que fins ara el senyor Gomis supliria momentàniament les seves funcions.

Deia, senyor conseller, que en els darrers temps la bibliografia sobre normalització lingüística comença ja a ser important a Catalunya, i en molts casos aquesta bibliografia ve de la mà d'especialistes que han estat antics càrrecs i tècnics de la Direcció General de Política Lingüística i, fins i tot, de càrrecs i de col·laboradors actuals. Sembla que hi ha coincidència en tots aquests casos que per parlar pròpiament de normalització lingüística s'han de donar tres factors concrets: poder polític, voluntat popular i presència de la llengua en l'àmbit econòmic.

La pregunta que ens podem fer dotze anys després de la vigència de l'autonomia —diguem-ne— política a Catalunya és si tenim, si disposem, de cap d'aquestes tres coses. Poder polític és la possibilitat de crear un marc legal plenament adequat per a la normalització lingüística, la possibilitat d'aplicar mesures polítiques adients per a la normalització lingüística; i aquest marc legal —ho hem dit, ho hem repetit, i tot fa pensar que, malauradament, continuarem temps encara repetint-ho— parteix —senyores i senyors diputats, que persisteixen encara en la defensa aferrissada del seu escó en aquestes altes hores de la història—, parteix d'una disposició legal o de la Constitució espanyola que diu que tothom ha de conèixer el castellà però en lloc no consta que ningú hagi de conèixer el català.

El punt de partença, doncs, és un punt de desigualtat legal, de privilegi idiomàtic, de discriminació lingüística. A aquest marc legal insuficient s'hi ha d'afegir una actitud tradicional del Govern de Madrid amb presentació de recursos d'inconstitucionalitat, amb accions permanents d'omissió i de desequilibri lingüístic a favor del castellà. No deixa de ser paradoxal que aquest especial respecte i protecció a què fa referència la Constitució pugui permetre situacions com, per exemple, a banda de la indiferència de l'Estat cap a la pluralitat lingüística del mateix Estat, actituds incomprensibles com —fins que no es desmenteixi— la pretesa protecció reial —amb «i» incorporada— del cap d'Estat en relació a veritables nyaps insultants de la intel·ligència dels ciutadans com la dita Acadèmia de Cultura Valenciana que fa que constantment hàgim d'estar patint, encara, intents de fragmentació idiomàtica i de secessionisme lingüístic.

No s'ha tret prou profit ni polític ni pràctic ni legal del concepte de llengua pròpia a què fa referència l'Estatut, i la doble oficialitat lingüística ha donat lloc a un bilingüisme francament —i perdó per l'expressió— estúpid. La llengua pròpia de Catalunya té un lloc impropï, juga un paper impropï, rep un tracte impropï en massa llocs. A la Renfe, ports, aeroports, Companyia Telefònica Nacional d'Espanya, Correus, empreses públiques, cossos i forces de seguretat de l'Estat, exèrcit, i per això només cal llegir l'últim informe del Síndic que fa referència explícitament a aquest tema concret. Hi ha una manca absoluta de sensibilitat de l'Estat cap al caràcter plurilingüe del seu mateix Estat, cap a aquells documents i disposicions que són comuns a tots els ciutadans de l'Estat: document d'identitat, paper-moneda, passaport, etcètera.

Només cal mirar, per exemple, amb quina impunitat s'estan venent en aquests moments els impresos per a la sol·licitud del document nacional d'identitat, no només unilingües, òbviament, en la llengua de l'Estat, sinó a més a més amb uns noms de municipis absolutament il·legals com, per exemple: «Tarra-

sa», «Sardañoia» —amb essa i després amb una lletra molt curiosa, una ena normal amb un palet a sobre—, «Villanueva y Geltrú», «San Baudilio»...; és a dir, noms talment com si encara fos viu el General —al cel sigui, perquè, com deia aquell, «més val que sigui al cel que no pas aquí». És a dir, és absolutament intolerable, absolutament intolerable que en aquests moments pugui passar el què passa.

Organismes estatals o paraestatals com per exemple la mateixa Organización Nacional de Ciegos Españoles, que a l'hora de nacionalitzar-ho via l'Estat no té manies de nacionalitzar-ho tot; l'últim concurs que acaben de convocar, que es diu, a més a més, «Concurso humor a ciegos», es tracta de redactar —diuen— anècdotes amb l'única condició que «*su anécdota esté redactada en castellano*». Aquesta és l'actitud, encara present avui, en molts organismes públics, estatals o paraestatals.

No cal que parlem de l'Instituto Cervantes i la nul·la projecció exterior de la llengua catalana. L'actitud en algunes empreses públiques és bastant clara, en parlarem en el seu moment —hi ha preguntes presentades sobre aquest tema—, l'actitud de la Renfe —positiva en molts aspectes— és, malgrat tot, insòlita; horaris on els horaris d'anada són en català i els de tornada són en castellà; originalitat —manca d'originalitat sí que no pot ser una acusació que es pugui fer a aquesta companyia—: la *c*, com el seu nom indica, clarament fa referència a la *c* de rodalies, o ja l'exemple més exòtic: el rètol a l'estació de Portbou on —molt encertadament i llàstima que ara no hi hagi el conseller de Governació!—, el rètol de policia «*espanola*», amb la ratlla a dalt, és traduït al català per «comissaria de policia». Vol dir que anem bé i que aquesta és la línia de substitució a què abans feiem referència.

Hi ha una manca de criteris per part dels organismes públics a l'hora d'aplicar la doble oficialitat lingüística a Catalunya. I creiem que és urgent de començar ja a reglamentar el bilingüisme; és urgent de sistematitzar l'ús oficial de les dues llengües en el nostre territori, i cal elaborar una normativa de caire vinculant per a les diverses administracions i empreses públiques que actuen en el nostre territori; i hem d'anar a l'arrel de la qüestió ja. El bilingüisme permanent és impossible.

El bilingüisme és sempre una etapa transitòria cap a una de definitiva i aquesta definitiva és la substitució o la normalització. Perquè caiguem allà on hem de caure, que és en la normalització i no en la substitució, calen, òbviament, tot un seguit de mesures. I cal allunyar-nos tant del cofoisme com de l'autoodi de certs sectors pretesament progressistes que accepten ja, fatalment, la inevitable presència, presentada a més a més amb una dosi enorme de cinisme, de la naturalitat de la llengua castellana en el territori dels Països Catalans.

El criteri que ha precedit fins ara el procés de normalització lingüística ha estat un criteri encertat; és a dir, assegurar la convivència social a Catalunya. I aquesta és una bandera que hem de mantenir, òbviament, amb tota la nostra força. Però ha arribat l'hora de precisar també, sense embuts, que el català ha d'ocupar el lloc hegemònic, aquest sí, natural, que li correspon com a llengua pròpia d'aquí, com el castellà ho és d'allà i l'italià de més enllà.

Cal dir, clarament, que catalanitzar a Catalunya vol dir descastellanitzar, que per normalitzar el català aquí cal desnormalitzar el castellà aquí. En una situació de bilingüisme la llengua forta sempre acaba fatalment substituint la llengua més feble. I

per a la normalitat definitiva del català no hi ha més mesures que les que l'Estat espanyol aplica molt encertadament per a la normalitat definitiva del castellà: protegir la llengua pròpia per la llei amb exclusivitat en el seu territori, i el que és pitjor, fins i tot en el territori que no és seu.

Amb tot el respecte pels drets individuals lingüístics dels ciutadans, ja ha arribat l'hora que posem fi, que posem horitzons, que diguem cap a on volem anar, a quin ritme i amb quin marc legal, de manera que puguem deixar de parlar només de despenalització de l'ús del català al nostre país per començar a parlar de normalitat lingüística al nostre país. I això vol dir enfocar directament la modificació de la Llei de normalització lingüística.

Voldria acabar amb unes sàvies paraules, encertades paraules, que crec que les podem assumir com a pròpies: «Quan la llengua es mor tota la resta acaba consumint-se en un procés natural. L'ànima de cada poble és la seva llengua.» Quina és l'ànima d'aquest poble? quina és la llengua d'aquest poble? I encara més, diu la persona que emet aquestes opinions: «L'exemple de Puerto Rico, en declarar l'espanyol com a llengua oficial única en un context de cultura anglo-saxona és una esperança molt important de cara al futur.»

Jo crec que, només que sigui per cortesia política cap a la majestat la reina d'Espanya, que és qui ha emès aquestes opinions, hem de començar a pensar en mesures per al català semblants a les que, sense mania, emeten ells per a la seva llengua.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller de Cultura senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor president, senyores i senyors diputats, jo, senyor Carod, he escoltat amb molta atenció en nom del Govern la seva interpellació i les seves paraules. He estat fora uns moments per unes necessitats que només podia resoldre jo mateix, però com vostè sap, la interpellació és al Govern, per tant, estava dignament representat, i jo li agraeixo al mateix temps la seva referència que hagi mantingut el seu discurs fins que jo m'hagi pogut incorporar perquè, com vostè sospitava molt bé, la persona que el correspondria seria jo mateix.

Jo he escoltat amb molt d'interès el seu discurs i li ho agraeixo perquè crec que forma part d'un discurs que vostè ha fet altres vegades, que jo comparteixo en bona part i que, d'alguna manera, reflecteix el seu interès personal, el del seu partit, però el que és més important: l'interès —jo crec— de la major part dels catalans per aconseguir la normalització lingüística.

Vostè —suposo—, el que em volia dir després és quin és el propòsit de capteniment del Govern en relació amb la Política Lingüística. De totes maneres, com que vostè també es referia en la seva interpellació al conseller de Governació, una interpellació de característiques molt semblants a aquesta va fer el passat més de novembre i jo li vaig respondre, per la primavera li hauria de contestar pràcticament de la mateixa manera que li vaig respondre durant la tardor; perquè, desgraciadament, fer un balanç o la modificació dels objectius o l'alteració de les situacions en un termini tan petit com mig any no s'acostuma a produir o no es produeix, malgrat que, com vostè sap, aquesta qüestió de la llengua i de la política lingüística és l'objectiu prioritari del nostre Govern, i hi ha un treball constant i permanent i ordenat i, al mateix temps, en això com en altres coses,

nosaltres pretenem fer encara més el que havíem fet. I, per tant, en aquest sentit, el nostre propòsit de capteniment va orientat d'aquesta forma.

De totes maneres, jo no voldria acabar només amb aquestes paraules. És a dir, dir-li: nosaltres, el que fa ja sis mesos que li explicàvem és el que ens proposem fer, i al que nosaltres ens referíem és el que, d'alguna manera, hem sigut conseqüents i hem realitzat.

Com vostè sap, el nostre objectiu general és que «La comunitat lingüística catalana pugui usar el català de manera generalitzada en totes les funcions socials, en condicions anàlogues a les de qualsevol comunitat lingüística plenament desenvolupada i, alhora, que cada ciutadà de Catalunya estigui en condicions de poder-se, personalment, expressar en català, com també ho ha de poder fer en castellà.»

Això que li acabo de llegir forma part del nostre programa electoral. Aquest és l'objectiu general que ens hem proposat i cap a aquest és al que nosaltres orientarem aquesta legislatura amb tota la..., l'esforç i amb tot..., amb l'objectiu d'aconseguir que el català sigui llengua...; la llengua pròpia de Catalunya sigui la llengua hegemònica també a Catalunya.

Jo li parlava fa quatre o cinc mesos —i vostè també s'hi referia— i nosaltres ho anunciàvem en el nostre programa electoral, que una de les coses que faríem seria, precisament, l'actualització i l'adequació de la Llei de normalització lingüística, i en això estem. De totes maneres, vull recordar que la Llei de normalització lingüística que va aprovar aquest Parlament l'any 1983, per unanimitat —i vostè ho deia d'alguna forma—, aquesta Llei ha donat, ha sigut i és, encara avui, un bon instrument; ha donat uns bons resultats, va constituir un element d'acord i de consens en aquesta cambra, i jo crec que els avenços que s'han produït amb l'aplicació d'aquesta Llei —després em referiré a un altre aspecte— han sigut considerables. Aquestes estadístiques que nosaltres anem esmentant, anem recordant, amb l'increment del coneixement del català, amb l'increment de la capacitat de llegir en català, de la capacitat d'escriure en català i d'expressar-se en català han sigut molt considerables en aquests anys. I jo crec que aquí hi ha hagut, efectivament, un bon instrument, que ha sigut, precisament, el de la Llei. Vull recordar-li —li ho deia abans— que aquesta Llei va ser aprovada l'any 83. El partit..., el seu partit en aquell moment tenia una presència parlamentària àdhuc més important que l'actual, i el pes que tenia dins la cambra, per altres motius —no hi havia una majoria absoluta—, va ser considerable i, de totes maneres, aquesta va ser una llei que es va aconseguir consensuar i el resultat de l'aplicació d'aquesta Llei ha sigut favorable.

Sempre, cal dir, que els progressos en la llengua..., i quan estàvem parlant d'aquest termini tan curt de sis mesos, no és el resultat i seria molt optimista —seríem molt optimistes— i probablement ens equivocaríem i enganyaríem les persones i la nostra societat si penséssim que el resultat del procés de normalització, que el resultat del procés de catalanització és només una norma legal. Aquí mateix, ho he dit moltes vegades, les llengües, els idiomes... Vostè feia una referència a un canvi d'idioma; no es fa per decret, sinó que s'aconsegueix pel procés d'adhesió, pel procés de convicció i per aquesta tasca que cal fer i que cal estructurar i que la societat catalana, d'alguna manera, ha fet, jo crec que amb plena eficàcia, amb plena convicció i d'una manera molt efectiva.

El que s'ha aconseguit durant aquests anys és el resultat de la Llei, però jo diria que molt més que de la Llei, de l'adhesió i de la convicció del poble de Catalunya, dels ciutadans de Catalunya en el que és la seva llengua pròpia. I aquesta no és una cosa que representi i que es pugui mesurar, ni en termes d'una legalitat canviant, ni en termes de terminis curts de temps. Aquesta és una tasca que s'aconsegueix a través de la interrelació i de la interacció de la societat catalana i, al mateix temps, d'utilització dels instruments que estan a l'abast de la societat catalana: de l'ensenyament, de la consciència catalana del poble, de la consciència i responsabilitat social d'una manera important i també notable de l'acció de Govern. Acció de Govern que nosaltres —com vostè sap, senyor Carod— no hem regatejat ni hem volgut regatejar; tantes vegades s'ha referit el president al català com a nervi de la nació —que ell deia—, com a codi genètic que representa, que és difícil d'imaginar que a través del discurs es pugui aconseguir més que el que representa, precisament, aquesta nació.

Però jo li voldria explicar..., només per aclarir algunes coses a aquesta cambra. Per exemple, aquesta..., el procés de normalització és —com vostè sap— un objectiu de tot el poble de Catalunya i és l'objectiu del Govern de Catalunya. I nosaltres hem procurat —i penso, estic convençut que ho hem aconseguit— que aquest procés, a les actuacions dels diversos departaments, tingués una actuació mesurada i una actuació eficaç. Existeix aquesta Comissió de Normalització Lingüística, que presideixo jo mateix, però que d'una manera efectiva intervé el director general de Política Lingüística, en la qual estan representats tots els departaments de la Generalitat i existeix a cada departament una xarxa tècnica que vetlla pels aspectes lingüístics de cada departament i, al mateix temps, que sotmet a la consideració d'aquesta Comissió els aspectes de les diverses actuacions que s'han previst i que s'han programat per cada un dels departaments.

Algunes vegades hem dit que ha sigut molt positiva la catalanització, sempre cal dir que insuficient, del Govern de la Generalitat, dels diversos departaments i dels serveis de la Generalitat com també ho ha sigut dels ajuntaments. Vostè es referia, precisament, a algunes de les coses, a alguns dels elements que presentaven més deficiències, com és l'Administració de l'Estat present a Catalunya i d'altres empreses de caràcter paraestatal. Però també en aquest sentit s'han aconseguit durant aquests darrers temps actuacions positives; jo voldria fer esment —i sé que és una pregunta parlamentària que vostè té previst fer— les actuacions —i que vostè ens fa cada vegada—, les actuacions de la Renfe, i avui es referia, precisament, diu: «És que el procés de catalanització em sembla que l'«anar» està en català i el «tornar», està en castellà». És possible.

Però jo el que sí que li vull dir —com que algunes vegades hem criticat l'actuació d'algunes d'aquestes empreses— en aquest cas hi ha hagut, durant aquests mesos, una actuació positiva que va ser, precisament, la signatura del Conveni de normalització lingüística, amb la presidenta de la Renfe, i, al mateix temps, es va encarregar, per part de la Renfe, una persona, el senyor González Navas, del procés de catalanització de la Renfe. Recordaran vostès que, precisament, el senyor González Navas és un ex-illustre diputat que va ser precisament també ponent de la Llei de normalització lingüística.

Li dic això perquè... —el temps se m'ha acabat, en tot cas, li respondré— perquè penso que, malgrat el termini de temps curt

en què vostè feia la interpellació, jo li portava aquí detallades una sèrie de situacions i una sèrie d'aspectes en què crec que també, durant aquests sis mesos, es poden presentar aportacions positives en un sentit i en un aspecte que a vostès els preocupa, que a nosaltres ens preocupa, però que això seria molt poc si no preocupés la totalitat de la ciutadania de Catalunya, que és aconseguir, i aconseguir d'una manera eficaç, que el procés de normalització s'assoleixi al més aviat possible, però al mateix temps, també, respectant i contemplant les característiques de convivència i de possibilitat i de la millor manera d'arribar a les coses que facin possible que el progrés es pugui realitzar dia rere dia, més rere més i de primavera a tardor.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Torn de rèplica per al senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, *Les primaveres i les tardors* és, malgrat tot, un títol d'una coneguda obra literària en la qual —com correspon al conseller de Cultura— ell i jo, segur, que ens hi trobem, si més no, en el títol, perfectament instal·lats i confortables.

És inevitable que vostè i jo tinguem en aquest tema concret una sensació de tardor a primavera de *dejà vu*, és a dir, ja sap vostè què és el que li diré jo i jo intueixo què és el que em dirà vostè, i així anem fent vostè i jo.

El que passa és que ha arribat un moment on un aspecte fonamental al qual vostè ha fet esment, jo crec que no va al nivell ni al ritme —i potser fins ara no s'havia dit i ho comencen a dir ja ex-càrrecs, ex-tècnics i càrrecs i tècnics actuals de la Direcció General de Política Lingüística—, no va al ritme que hauria d'anar. La participació, la intervenció de la societat catalana en el procés de normalització lingüística ha estat inferior al que s'esperava, malgrat la televisió, malgrat les campanyes de normalització lingüística; campanyes que, si després no hi ha avaluació posterior a les campanyes o a les accions realitzades, és molt difícil —ja que no són campanyes amb obligatorietat de compliment—, de saber quin ressò tenen. Campanyes com el «Depèn de vostè», el «Cosa de tots», al seu moment, són, en certa manera, no exactament iguals, però, en certa manera, semblants al «Això no és vida» o «Som sis milions», sobre l'eficàcia de les quals cal, si més no, reflexionar.

Crec, realment, senyor conseller, que hi ha una sensació que comença a apoderar-se d'amplis sectors i que, fins i tot, ha donat títol a un llibre que diu *Algú sap cap on anem?*; també en aquest cas ens ho hauríem de demanar: l'absència real d'una planificació per normalitzar el català més enllà de campanyes concretes i puntuals, sovint, però, fora de context, sense continuïtat ni connexió amb un marc més ampli, homogeni, rigorós i planificat. Tot i haver estudiat el català, per exemple, a l'escola, encara un percentatge significatiu de joves declaren no saber-lo parlar, i molts que sí que el saben no tenen cap ni una necessitat de fer-lo servir. Hi ha un retrocés evident del català en l'ús oral regular; en la conversa oral espontània, el català és desplaçat pel castellà i en les joves generacions, d'una manera alarmant, l'argot juvenil, cada vegada més en ambients urbans i metropolitans, és exclusivament castellanoparlant. El castellà comença a ser, per a molts sectors, i és en aquests moments, l'única llengua realment comuna.

Cal un pla general de normalització lingüística que provoqui i que es proposi l'objectiu central del canvi d'usos lingüístics a

la població —aquesta era una de les propostes del Segon Congrés Internacional de la Llengua—, establir objectius, prioritat, ritme i terminis. Fóra bo de saber si tenen pensada alguna cosa, per exemple, en relació amb la qualitat de la llengua: fonètica, lèxic, morfologia, sintaxi... No cal anar gaire lluny, no cal, ni tan sols, haver-nos mogut d'aquest hemicle, aquesta mateixa tarda, per saber fins a quin punt al català que ara es parla —que deia aquell— li cal una injecció d'higiene idiomàtica interna. I que es parli d'una manera o d'una altra no és un fet ni natural ni ocasional.

Tema de la comunitat lingüística. M'ha satisfet sentir-lo parlar de comunitat lingüística, és a dir, segur que es referia al conjunt del domini lingüístic de la llengua catalana... Per tant, quins passos s'han fet? Novament les preguntes són sempre les mateixes —ja ho deia el poeta—; quins passos s'han fet per al compliment d'aquell acord unànime d'aquesta cambra, del Parlament Balear per tal d'avançar en propostes de normalització lingüística conjunta? No em parli, senyor conseller, si us plau, de Ramon Llull, de l'edició de les obres, etcètera, quins passos s'han fet? Quan hi haurà, malgrat que s'ha sol·licitat en diverses ocasions, reunions de les diverses comissions de política cultural d'aquests Parlaments? Penso que hauríem de perdre una certa, una certa por, un cert àcomplexament a parlar del tema del domini lingüístic. L'Estat espanyol, en relació amb la llengua castellana, no té cap mania i promou programes de televisió; no fa ni quinze dies que en vaig veure un per Televisió Espanyola on, sense embuts ni complexos de cap manera —em vaig espantar i tot, lògicament, pacífic, com sóc—, parlaven, al final, dels més de..., es veu que ja són més de tres-cents ara, els ciutadans que parlen castellà, parlaven que no només una mateixa llengua sinó —agafem-nos-hi fort— una mateixa *raza*, deia, es troba «*en ambos continentes*». Sense arribar, diguem-ne, a aquests extrems inqualificables, penso que és bo, que ens interessa per força, per poder-nos comparar amb altres àmbits lingüístics —el grec, el danès, el suec a nivell europeu—, de presentar-nos com el que som.

Només n'hem parlat avui ràpidament —i acabo—, en va parlar el president en el seu discurs, del bon moment de l'edició en català; probablement el president no va tenir temps de llegir-se l'informe sobre l'edició, de veure fins a quin punt en aquells moments el 55% dels llibres en català pertanyen a llibres de joves i bàsicament llibres de text i d'ensenyament; com les primeres editorials són les institucions, no les editorials comercials; com l'edició de llibres en català, a cadascun dels títols, ha baixat: abans, 2.500-2.000; ara, la majoria, 1.500 o 1.000 exemplars per a cadascun dels títols.

Òbviament que cal l'adhesió de la societat catalana —per identificació, per multitud de factors— a la llengua, però també el marc legal hi ha d'ajudar; i ara, tot i que ha estat positiva la Llei de normalització lingüística, cal reformar-la. Hi ha àmbits sencers —i vostè ho sap molt bé— que queden sense emparar des del punt de vista legal en relació amb la llengua: l'àmbit econòmic, l'àmbit socio-laboral, del comerç, del consum, de l'etiquetatge, etcètera.

Quan disposarà aquest Parlament, senyor conseller, d'aquell informe que, per unanimitat de tots els membres de la cambra, es va sol·licitar, que el seu Parlament elaboraria; que vostè mateix es va comprometre en l'anterior legislatura que ens vindria a presentar als diputats d'aquesta cambra —i, si més no, als de la

comissió corresponent—, sobre si i per quins criteris, sí o no, calia procedir a la modificació, a l'actualització de la Llei de normalització lingüística?

Sense treure, doncs, aquesta sensació d'una interpellació ja anunciada i prevista, tots sabem exactament quina és la funció que representem en aquesta cambra, crec, però, que hem arribat ja en un punt determinat i que aquest punt determinat necessita..., sinó més endavant la història ens en passarà comptes —a vostè des del Govern, a nosaltres des de l'oposició— de quina ha estat la nostra responsabilitat en la normalització de la llengua d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president; senyors consellers..., senyor conseller, perdó, i senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies...

El Sr. CAROD-ROVIRA: «Senyors consellers», que n'hi ha dos; dos i molts, òbviament, amb legítimes aspiracions de ser-ho en el futur, particularment el senyor Camps. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. L'honorable conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats; senyor diputat, algunes de les coses que vostè em reclama, jo estic convençut que vostè sap perfectament que s'estan fent o que s'han realitzat o que ja s'han produït, i suposo que vostè ho fa amb això que diu vostè, atenent a aquesta responsabilitat històrica que té vostè i que tenim, que tinc jo i que tenim nosaltres.

Per exemple, quan vostè parlava —d'una manera, diguem-ne, suposo crítica, suposo que ho fa per donar-me peu que jo li contesti d'una manera positiva— d'aquesta valoració i aquests ritmes de les campanyes, que sembla que no..., que vostè deia que no responien a una estricta planificació; vostè sap que hi ha una planificació de campanyes i vostè sap que hi ha una valoració de les campanyes, el que passa és que moltes vegades... Nosaltres mateixos, en relació amb les valoracions fetes algunes vegades per organismes, un té la impressió —perquè donen valoracions molt més positives del que un sospita que es produeixen— que tendeixen a donar una valoració, des del meu punt de vista, superior.

Però vostè sap que s'han realitzat tota aquesta sèrie de campanyes fa poc temps, que feien referència als aspectes que a nosaltres ens preocupaven d'una manera important i prioritària: tot el que feia referència al món del treball, al món del comerç, a aquesta col·laboració entre diversos departaments, ritmes, participació, programació..., que s'han anat complint en el termini dels darrers quatre anys.

I em penso que, en aquest sentit, vostè i nosaltres som conscients que el que s'ha fet ha donat, si més no, un bon resultat; sobretot, tant des del punt de vista del resultat concret i específic de la campanya com, d'una manera especial, valorant el que representa la participació, i s'ha aconseguit —i vostè ho sap— activa, intensa, per primera vegada, tant de les organitzacions sindicals com de les patronals en aquesta programació que obeïa a la necessitat de catalanització d'aquests sectors de la nostra societat, on el català no estava suficientment incorporat.

Una altra campanya que ha donat un bon resultat —les estadístiques, si vostè les ha vist publicades, i em penso que ens en podem sentir satisfets—..., el doblatge al català de pel·lícules i vídeos, ha sigut una cosa que s'ha anat publicant; han sigut unes pel·lícules, jo crec, ben triades. Vostè sap que és un dels sectors

on nosaltres estem més endarrerits i que cal intensificar i que cal prosseguir sobre aquesta tasca.

El fet que Catalunya, amb aquest gran treball que està darrere el Consorci per a la Normalització Lingüística, en què col·labora no només el Govern de la Generalitat, sinó també d'una manera molt especial els ajuntaments i els consells comarcals, avui en aquests moments hi ha quaranta-tres mil alumnes, dels quals vint-i-vuit mil són alumnes que estan sota aquesta direcció del Consorci, la resta només sota el Departament.

Vostè parlava de la necessitat d'una programació i d'una participació, i vostè sap que el Consell Social de la Llengua, creat precisament no fa gaire mesos, obeïa a aquesta necessitat, que la societat catalana participés i fos protagonista del procés de normalització. I sap precisament com també en el marc del Consell Social de la Llengua s'està duent a terme una programació, el Pla general de normalització lingüística, que està sotmès precisament a la valoració de les cinc comissions en què s'ha subdividit el Consell Social: el primer és d'ús oficial i drets lingüístics —aquesta és una preocupació que vostè tenia—; educació, recerca i joventut; mitjans de comunicació i indústria cultural; àmbit socio-econòmic; món associatiu. És a dir, aquesta programació s'està actualitzant i se n'està fent una de molt important, que és precisament aquest Pla general de normalització lingüística en el marc del Consell Social de la Llengua.

Vostè es referia també i vostè em parlava de les publicacions, i vostè deia..., m'ha semblat que quedava, diguem-ne, una mica sorprès i potser alarmat perquè el 55% de la producció editorial —i suposo que vostè recordarà que no fa gaire anys era de 600 títols i ara està a 4.800—, vostè em deia que el 55% es referia precisament a llibres de text i llibres per a joves. A mi em sembla una molt bona notícia; a mi em sembla que aquesta és una excel·lent notícia; és a dir, que vol dir que el fet que els llibres de text, àdhuc en el nivell universitari, siguin una realitat, em fa l'efecte que ho hem de valorar molt positivament. Però que, a més, els sectors de producció de llibre en català es concentrin en aquesta proporció important sobre els joves em sembla que és un objectiu que nosaltres ens havíem proposat i que ens ha de satisfer. El nen, el jove que comença a llegir és un lector en la seva vida futura i és molt important que disposi dels instruments i dels elements necessaris per fer-ho en català.

Em penso, senyor..., vostè parlava i em preguntava: «diu, escolti, això de la..., quan jo parlava de la comunitat lingüística», evidentment, senyor Carod, que em referia a la comunitat lingüística; i deia què s'havia fet i vostè deia: «No em parli del Patronat Ramon Llull.» I és clar que n'hi haig de parlar. El Patronat Ramon Llull és un patronat en el qual participem nosaltres, que hi participa la Generalitat Valenciana i que hi participen també les Illes, però a part d'això jo li recordo que en relació amb les Balears hi ha aquesta important homologació dels títols de la Junta Permanent de Català i de la Junta Avaluadora de Mallorca. Aquesta és una cosa la transcendència de la qual ningú pot desconèixer; desgraciadament, no ha sigut possible fer-ho amb la Comunitat Valenciana; però vostè sap que no ho ha sigut no perquè no hi hagi hagut la nostra insistència o perquè d'alguna forma no es pugui fer de manera automàtica, perquè es podria realitzar. El que passa..., vostè sap que hi ha altres problemes, que jo no vull amagar ni vull ocultar, però que són vius i són reals.

Li vull fer referència també a l'acord amb la Cambra de Comerç de Perpinyà, als Pirineus orientals, al conveni que hem fet amb l'Ajuntament de Perpinyà, etcètera. És a dir que nosaltres..., no voldria tampoc deixar de fer un esment a la política lingüística del Govern de la Generalitat a la Val d'Aran. És a dir, que jo em penso que també en el terreny de les relacions de la comunitat lingüística catalana amb les altres comunitats, nosaltres hem fet passos endavant; no els que hauríem volgut, no tots. Això que vostè reclama, aquest aplegament de les comissions de cultura dels tres parlaments és una cosa que a mi em satisfaria molt que es pogués fer, i estic convençut que vostès seguiran intentant-ho i per part nostra farem el possible perquè es produeixi.

Vostè parlava de la nul·la projecció exterior de la llengua catalana. Vostè sap, senyor Carod, que això no és veritat. Aquests 140 llocs europeus, 104 universitaris on es produeix l'ensenyament del català, on es dona aquest progrés en relació amb els lectorats, amb les classes de català arreu del món, em penso que és una cosa de la qual un treball eficaç ha donat uns rendiments positius, i en aquest sentit el prestigi del català, el prestigi de la nostra llengua, de la nostra cultura i de la nostra literatura és present en la realitat internacional i fa pocs dies que ho hem pogut comprovar amb el Congrés del PEN, que s'ha reunit aquí a Barcelona, fa escassament una setmana, i que va demostrar no només per les paraules, sinó també per la realitat i pel nombre de participants, com aquesta realitat de la nostra llengua, de la nostra cultura és apreciada i és valorada per la comunitat cultural internacional.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre toxicomanies, que formularà el diputat il·lustre senyor Josep Maria Reguant, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula. Són deu minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre toxicomanies

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president.

Senyor president, senyors i senyores diputats, per raó de l'hora que és i en agraïment a la generositat de vostès, seré brevíssim.

McLuhan i d'altres manifesten que la qüestió de les toxicomanies és un problema mundialista, per tant amb arrels profundes, ben tramades, de difícil solució, de difícil combat; Milton Friedman, fa poc –vostès ho hauran llegit igual que jo– propugnava el lliure comerç i consum, pensant que tal vegada a un sector de la societat no li interessaria aquest tema, l'altre en faria un ús que no alteraria el seu comportament social, i l'altre que n'abusés seria més o menys com l'alcohol o altre tòxic.

A la llei Harrison, la primera legislació que es coneix de regulació del comerç dels opiacis als Estats Units, l'any 14, varen seguir altres legislacions, que de manera repressiva o de manera permissiva tractaven aquesta qüestió.

Però no pateixin vostès que jo no faré la frivolidat de moure'm en el marc, en el macromarc de la qüestió.

El tema que avui em porta aquí per interpellar el Govern per mitjà del conseller de Sanitat és una lletra, una carta que vaig

rebre fa tres setmanes del carrer Sant Pau de Figueres, on –vostès saben– hi ha la presó civil de la ciutat. Deia, inici..., els habituals, i deia: «Parli vostè, si us plau, al seu col·lega i digui-li que jo no el volia apunyalat, que només volia uns diners per injectar-me una dosi i anar passant; digui-li que retirí la denúncia, perquè si no em cauran quatre anys més i ja en porto molts a la meua esquena;» –i només en tenia vint-i-quatre, només en té vint-i-quatre, aquest xicot– «jo no resistiré això. Només m'agradaria tenir valor per treure'm la vida.»

Aquest «Antofito, x, x» sembla que no és una cas aïllat i extrapolat de la norma, sinó que es veu que hi ha força «antofitos» dins del nostre cos social, que es dona aquest cas, que ve de famílies del segment social més desfavorit i que aquest segment social és ampli, aquest segment social més desfavorit.

Però, tristament, aquesta qüestió només aflora quan –com va passar ara aviat farà un any en els barris de Sant Cosme i Sant Adrià– esclata, perquè la pressió i el clima social no resisteix més i llavors es posen damunt l'opinió pública les insuficiències que el Govern té en aquesta matèria.

Potser sí, però, que la Generalitat pren mesures; és segur que sí, però el senyor conseller tindrà l'amabilitat d'explicar-me les, sobretot quant a la inversió que fan i quines mesures prenen des de l'ICS, des dels centres concertats o d'aquelles fundacions on hi són vostès i nosaltres –naturalment, nosaltres i vostès– en un percentatge financer majoritari. Perquè, posat en contacte amb la xarxa d'assistents socials de les meves comarques em diuen que la prevenció d'aquesta qüestió és minsa, que el tractament és molt insuficient –molt insuficient– i que la reinserció és una assignatura pendent, que no es produeix.

És possible que dels malalts que jo li parli em contesti vostè que tenen molt bona salut, i aleshores aquesta serà la tònica que haurem de resistir quatre anys; però en tot cas tinc l'obligació de preguntar-li i dir-li a més que, com vostè ja sap, de la població penal que nosaltres tenim, de cada cent interns que ingresen en una presó nostra, el 44% reconeixen que són addictes a l'heroïna; el 74,5%, a altres tòxics. Que sap vostè, també, que a nivell penitenciari s'ha estudiat a fons la qüestió i que els experts, els nostres experts, diuen que no hi ha solució, que no hi ha alternatives a la situació de les presons, per bé que es coneixen els mecanismes mercantils i els mecanismes de consum.

Sap vostè que del 30 al 50% de toxicòmans que fan tractament, només un terç acaben aquest tractament i, per tant, suposant que la xifra del 50% sigui la que prenguem en consideració, només quinze de cada cent toxicòmans que intenten rehabilitar-se o desintoxicar-se –millor dit– ho aconsegueixen deixant a banda les recaigudes que, com vostè sap, són també percentatge majoritari. No cal dir que els toxicòmans, també, es nodreixen de l'atur, de gent sense ocupació. Sí, noti vostè que li parlo d'una qüestió i d'un problema que voluntàriament restringeix a un segment social determinat, perquè l'altre té millors defenses i àdhuc –i àdhuc– té mitjans per, fora de les institucions i de les responsabilitats de govern, buscar les seves pròpies solucions rasant-se, com no, la butxaca.

M'agradaria que vostè em contestés, també, els estudis de què disposem respecte a l'amplitud del problema; vol dir: l'extensió del nombre de casos i la profunditat, els diversos nivells de dependència, segons els tòxics.

M'agradaria que vostè em digués, també, la permanent actitud de vigilància que tenen respecte al funcionament de les me-

tures que ja prenen, les existents i, també, les seves suficiències o insuficiències, tant des d'una òptica de repressió, de control policial —policia catalana, em refereixo jo— o des de l'òptica, també, de les mesures assistencials. És a dir, a nivell de tractament ambulatori —segons els nivells ideals—, hospitalari, de llarg internament o d'urgències.

Quant al manteniment, m'agradaria, també, que em contés quina és la decisió que vostès han pres per al manteniment. Sembla que és la metadona —diuen, no?—, per al manteniment dels casos que no són susceptibles de reversibilitat. Jo em mantinc sempre que la heroïna dona millors resultats; no perquè siguin resultats absoluts tangibles, sinó perquè fa menys efectes secundaris.

Quant a la valoració de les necessitats del sector, seria, també, convenient que ens digués quines posicions vostès mantenen, així com la inversió actual que dediquen a aquesta qüestió i la previsió dels seus programes a curt, mig i llarg termini. Seria bo, també, que si el toxicoman és per vostès, com per nosaltres, un malalt, aquest tingués dret a l'assistència plena de la Seguretat Social, de l'ICS —de l'ICS—, en aquesta matèria.

Per altra part, jo no sé si vostès tenen o no prevista la creació dins de les presons de pavellons o sales lliures de droga. Vull dir, on, d'alguna manera, es pogués arribar a acords amb els interns per «primar» o suavitzar les seves penes si acceptessin anàlisis d'orina que permetessin el control de la seva privació dels tòxics.

No cal dir que, també, seria bo conèixer la inversió per a la formació de l'opinió pública, informació i prevenció a nivell escolar, a nivell de formació professional, d'instituts, d'universitats, de centres laborals. Ja sé que tot això pot sonar com a retòrica i que el tema, realment —realment—, és complicat, però és que la impressió que es palpa des del carrer és que la posició oficial és que es dona que el problema de les toxicomanies és conseqüència de l'estructuració social i que és la torna a un determinat progrés, perquè d'alguna manera es té la vivència que aquest segment de població feble no resulta reforçat per les institucions en la seva lluita per la malaltia, per sortir d'aquesta malaltia.

En un altre moment li diré que —per molt que jo ja he vist que el conseller feia cara d'astorament sistemàtic davant les meves paraules, jo també, perquè fa vint-i-cinc anys que m'hi dedico i estic ben frustrat per aquesta situació, però escoltaré les seves respostes—, li diré, després, que hi ha països que sí que se'n surten, no de manera definitiva, però sí que se'n surten força, força bé, aplicant mesures de veritat, mesures enèrgiques i amb inversió potent, però em temo molt que aquestes mesures d'inversió s'escapen a les nostres possibilitats. Sap per què? Perquè vostè sap —ja ho ha dit abans— que el conseller Alavedra li gestionava la sanitat molt bé, no? Aquests 85.000 milions, a tres anys, amb interessos a les nostres costelles, si això és gestionar bé..., ja em contestarà. Ara en tornarem a parlar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El conseller de Sanitat té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, no ens estarem quatre anys discutint si els malalts drogaadictes estan en bona salut, perquè comparteixo la seva preocupació, probablement des de posicions diferents,

per l'orientació que he vist que donava vostè a la seva interpellació, però sí que estic d'acord que és un problema molt seriós, és un problema que preocupa tothom. Jo, sempre..., ja he pujat ja diversos cops en aquesta tribuna, precisament, per parlar del tema de les drogodependències, i sempre he dit el mateix: és un problema que preocupa tots els grups polítics, que preocupa la societat, que preocupa tots els estaments de la societat, i malament si la gent es creu que només afecta un estament social, afecta tots els estaments. Cada un de nosaltres pot tenir a casa seva un fill, un parent, un germà que tingui aquesta problemàtica i això fa que la gent, doncs, ho noti de prop i que tothom senti els efectes nocius i perniciosos de les drogodependències, tant des d'un punt de vista físic, com psíquic, com social, com familiar, com econòmic, perquè genera una gran quantitat de problemes.

Vostè em trobarà sempre disposat a col·laborar al màxim amb tots els grups, amb tots els grups de la cambra, per lluitar contra aquesta situació i vostès tindran tota la meua col·laboració, però evidentment sense cap tipus de demagògia i sense cap tipus de promesa que no es pugui complir. I perquè ja no hi hagi cap tipus de demagògia, jo ja li dic des del primer dia que jo estic en contra de la legalització de les drogues, hi estic absolutament en contra. És un debat que crec que és interessant des d'un punt de vista científic, però en el moment actual —en el moment actual— i no li dic que no pugui canviar un dia d'opinió, en sóc contrari absoluta, però absolutament.

És preocupant tothom que cau en una situació així i, nosaltres, des de la Generalitat, nosaltres tenim una línia d'actuació que, jo crec que la majoria d'administracions d'aquest país hi col·laboren, hi col·laboren estretament i, a més, tot això ho fem també en col·laboració i, a més, amb una col·laboració estreta i bastant respectuosa, molt respectuosa —jo diria—, amb l'Estat central, amb el programa, amb el Pla nacional contra la droga a nivell estatal.

Nosaltres, la nostra lluita a nivell de la Generalitat en matèria de drogodependències la basem en tres marcs: per una part, en la Llei 20/1985, de prevenció i assistència en matèries de substàncies que poden generar dependència, que va ser modificada l'any passat amb la Llei 10/1991. Aquesta Llei és important i ens dona unes possibilitats i donarà unes possibilitats en aquesta legislatura de: primer, d'aplicar amb més duresa el règim sancionador; això, juntament amb mesures preventives, pot donar un major efecte dissuassori per al cas d'incompliment d'aquesta Llei i, també, introdueix noves mesures limitatives —no parlaré ara del tabac, però sí que posa mesures limitatives, sobretot amb la venda de begudes alcohòliques.

Per altra banda —aquest és un vessant, la Llei aquesta i la seva aplicació—, per altra banda, el Pla de drogodependències que vam crear l'any 1987, que portem a terme d'acord amb el Consell Executiu gestionat per l'òrgan tècnic de drogodependències del Departament de Sanitat i Seguretat Social i, en aquest Pla, hi participa la majoria de conselleries del Govern de la Generalitat i, sobretot, hi participa d'una manera molt activa amb nosaltres, evidentment, la Conselleria de Benestar Social.

I, finalment, tindrem un tercer eix: la Llei, com deia, el Pla de drogues i, finalment, el document marc per a l'elaboració del Pla de salut de Catalunya. Aquest Pla de salut de Catalunya inclou més de trenta-cinc objectius relacionats amb els problemes de les drogodependències i aquesta ha de ser una eina de desen-

volupament a través del Servei Català de la Salut i a través de delegacions sanitàries, de buscar accions concretes i puntuals sobre el territori que ens permetin, evidentment, ser eficaços i prendre posicions concretes en aquest camp.

En aquests darrers anys s'han introduït canvis importants a nivell de tipus de la prevenció. Durant el 1991, per exemple, vam rebre suport de la Generalitat: vint-i-nou programes de prevenció comunitària, que van ser gestionats pels municipis, a més d'altres dos programes, també de prevenció, que van ser gestionats per organitzacions no governamentals. D'acord amb el Departament d'Ensenyament, hem fet un programa d'educació de la salut a l'escola, que s'està portant a terme i que creiem que donarà efectes importants.

Pel que fa a l'assistència i a la reinserció, s'ha fet un esforç molt important en la construcció d'una xarxa d'atenció a les drogodependències, que està integrada, avui dia, per cinquanta-quatre centres de tractament ambulatori, deu unitats de desintoxicació hospitalària amb un total de quaranta-nou llits, setze comunitats terapèutiques amb un total de tres-centes seixanta places, vint-i-vuit centres i programes de reinserció social, vint-i-dos centres acreditats per a la prescripció de metadona i tretze centres de dispensació de metadona que, avui dia, es pot dir que realitzen una activitat importantíssima, tan important que podem dir que l'any 1991 van començar tractament 8.525 persones, van iniciar tractament per la dependència de les drogues, i es van fer en aquesta xarxa més de 114.000 visites a pacients, realitzades des d'aquests centres ambulatoris.

Un dels aspectes més importants i complicats en el tema de l'atenció a les drogodependències és tenir l'accés a aquests malalts. Aquests malalts cada dia són més grans —no és gent jove—, sinó que són malalts, sobretot els dependents de l'heroïna, que fa temps que estan «enganxats» per aquesta droga i això els porta que es recloguin sobre ells mateixos, no demanen ajuda, i és difícil arribar a aquest tipus de malalts per ser capaços de tractar-los i de reinserir-los.

Per això vull assenyalar la transcendència que està tenint l'ampliació de l'oferta de diferents programes pal·liatius, entre els quals destaca, d'una manera molt important, el Programa de manteniment amb metadona a 541 pacients en tractament a finals d'aquest any 1991.

Pensi que fa un any, un any i mig, el nombre de malalts no passava de 150 que estaven, doncs, en programes de manteniment amb metadona. Els programes de manteniment amb metadona, ja que vostè ha parlat de l'avantatge d'utilitzar metadona o heroïna, no?, l'avantatge dels programes amb metadona és que és un substitut durant un temps, i això és un programa de manteniment parcial en espera de buscar una solució millor a aquest malalt que, evidentment, ha de ser deixar de drogar-se.

Per dur aquestes activitats puntuals i només parlant específicament per al desenvolupament de programes específics de drogodependències, durant l'any 1991 la Generalitat, del seu pressupost, hi ha destinat 1.221 milions de pessetes i aquí no hi van incloses les despeses de tipus hospitalari o altres tipus de tractament.

Nosaltres avui dia ens trobem amb una situació en què els malalts per heroïna s'estan estabilitzant, comencen a existir indicis clars que s'està produint un increment important en el consum de cocaïna i suposem que dintre de poc apareixerà una demanda cada cop més gran de malalts que demanaran tractament per la derivació del consum d'aquesta última. S'està fent

un esforç molt important a nivell de les nostres presons; hi ha un programa d'atenció especialitzada en conductes addictives situades al centre penitenciari de Quatre Camins, que ofereix un tractament especialitzat en la dependència de les drogues en medi tancat, i altres centres penitenciaris avui dia ja ofereixen programes específics de rehabilitació per a drogodependents amb la participació dels diferents recursos comunitaris d'integració social. Jo el convido el dia que vulgui —suposo que el conseller de Justícia no tindrà cap tipus d'inconvenient— a visitar amb mi aquest centre penitenciari de Quatre Camins i a veure aquest programa de desintoxicació que jo crec que és, certament, molt, però molt interessant.

Paral·lelament s'està posant en marxa un tractament substitutiu amb antagonistes opiàcics al centre penitenciari d'homes de Barcelona, que creiem que també pot ser una bona mesura, doncs, d'arribar a apropar-se a aquest tipus de malalts. Per altra part, jo no sé si vostè ho coneix —jo crec que ho hauria de conèixer, perquè vostè és un professional del tema—, però —i li ofereixo tota la informació a nivell de la Conselleria i a nivell..., d'aquest programa de les drogues que tenim muntat a nivell de la Conselleria i a nivell de la Generalitat—, es fa un conjunt d'informació molt important, amb dades sistemàtiques que es donen cada trimestre, amb informació a tots els professionals que actuen en el camp de la droga sobre els avenços i les situacions que hi ha. Per tant, es té una situació d'informació constant i, jo diria, exhaustiva a tota la xarxa i a totes les persones que, realment, estan interessades en aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot formular rèplica el senyor Reguant. Té cinc minuts.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor conseller, per la seva intervenció respecte a contestar-me les coses que jo li havia exposat.

En primer terme, deixi'm que li accepti la seva invitació per visitar amb vostè..., si no hi té inconvenient el conseller de Justícia, que em deixi sortir, entrar i sortir; l'acompanyaré a vostè per poder veure la cosa aquesta de les presons, per bé que li haig de dir que en els *Annals de la Medicina*, que vostè també rep, en el número 2, de febrer de 1992, a la pàgina 55, recull un estudi detallat de signe penitenciari, on realment jo crec que no hi ha res més a poder investigar que no es digui en aquest treball fet per especialistes nostres, en fi, en les nostres presons, i on acaben dient: «No hi han previsions alternatives a la situació de les presons per bé que es coneixen tots els extrems.»

És la realitat; entre la seva intervenció i la meua hi ha la distància... —i segur que tot el que vostè ha dit és veritat, segur que es fa tot el que vostè ha dit, però la seva òptica i la meua es distingeix; no vull dir que la meua sigui millor, vull dir que és una altra—, i el que es palpa a nivell de carrer, a nivell de CAP, on van fundacions que vostès empenyen, etcètera, hi ha la sensació que el tema s'escapa, malgrat tot això que vostè ha dit —malgrat tot això que vostè ha dit. Per exemple, deia: «Fem manteniment amb metadona; tinguem en compte...», etcètera. I és veritat. Jo li deia al seu cap de sanitat de Girona fa ara un any, quan vam fer una moció, a l'Ajuntament, d'aquest ordre: «Donem heroïna i no metadona». Ell deia: «No, no. Miri, en el *British of Psychiatry*, del mes de maig del 91, es pot veure que tots els ítem que reflecteixen els efectes secundaris de malalts tractats amb metadona, o amb heroïna, és la metadona molt més tòxica

que l'heroïna a tots els nivells.» Però, a més, ja hi ha elements també per argumentar que és millor donar metadona; ja n'hi ha, però no són els que em deia el seu cap de sanitat. I d'alguna manera jo deia: «Miri, l'heroïna forma part de la cultura de la droga i la metadona és com una medecina-solució», i això ho sap vostè que és relativament provat.

Per exemple, en el nostre hospital —en el seu, en el meu— de Palamós, es fan programes, com vostè sap: deu places per a malalts d'aquestes característiques, heroïnòmans grans, ja consolidats, de difícil..., i hi ha deu places i només n'hi van dos. I sap quants n'hi han entre Palamós i Palafrugell, d'aquestes característiques? Cinquanta. Només n'hi van dos. Ofereixen, eh? No hi van, eh? Què vol dir això? Doncs, que deambulen pels carrers; de tant en tant, en veiem de midriàtics, des del mes de setembre de l'any passat a aquest mes de març; n'he vist jo mateix quatre de midriàtics, irreversibles com vostè sap, i realment la impressió que hi ha és aquesta que li dic, que és que les institucions tracten el tema de les toxicomanies una mica, una mica, amb criteris de Càritas.

Miri, que li diré per què. Perquè jo li he fet preguntes: com finança tal? 1.200 milions de pessetes. Vinga, tot ensacat i amb això financem el tractament... Està bé, d'acord. Però, miri, miri, el SERGI, que és la fundació on vostès hi estan amb el 60%, és a dir, té la mateixa estructura interna de finançament que Càritas. És a dir, té la Generalitat, l'ajuntament, ells la «supercaixa», nosaltres tres caixes, com vostè sap, i d'altres aportacions. L'estructura és la mateixa d'una cosa que de l'altra i l'esperit, malgrat la filosofia última del tractament des de les institucions en aquesta matèria, molt em temo, senyor conseller, que també és una mica com una cosa caritativa, comprèn? I els malalts tenen drets i les famílies dels malalts tenen drets, i a la societat el sector més despenjat té drets. I això caldria tenir-ho present en aquests casos de què estem parlant vostè i jo. Naturalment és un tema que, com vostès saben, seria monogràfic per poder-lo tractar amb detall i amb profunditat, però de totes maneres quedin aquí les coses que s'han dit amb l'idea i la impressió que me'n faig que fan allò que poden, però segueixo dient que els malalts de què jo li parlo per a vostès tenen molt bona salut.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. L'honorable conseller pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Contestaré des del mateix escó.

Gràcies, senyor president, senyor diputat. Discutirem quatre anys, però preferiria que discutíssim en els passadissos —no?—, perquè la veritat és que crec sincerament que podem avorrir a la gent donant voltes a un tema que, sobretot, jo crec que és un tema professional, no? És a dir, vostè té un punt de vista professional determinat, no? Jo també tinc el meu punt de vista professional, no? Vull dir, escolti'm, crec que amb facilitat podríem caure cada cop en la discussió si donem heroïna o donem metadona, i jo crec que aquesta és una discussió que, la veritat, és que hauríem de procurar treure-la de la discussió a nivell d'aquí.

Sí que vull fer, doncs, una defensa de Càritas i de SERGI, no? És a dir, Càritas és una gran institució i SERGI jo crec que també és una gran institució. I nosaltres col·laborem amb SERGI, ens dóna un bon resultat i jo crec que nosaltres en el tema de les drogodependències hem de col·laborar amb tothom, no? Ningú té una fórmula màgica —ningú té una fórmula màgica. Hi ha una quantitat important d'entitats de tot tipus, de tot tipus, que treballen, moltes nascudes de l'associacionisme civil, moltes lligades amb persones que han viscut aquest tipus de problemes, i que nosaltres, doncs, busquem la màxima col·laboració amb aquest tipus d'entitats, doncs, per donar el màxim servei. Estic segur que el problema de les drogodependències no el podríem solucionar ni mínimament sense, precisament, l'ajut d'una gran part d'aquestes entitats.

I això jo crec que és molt important, com crec que és molt important que, per altra part, el tema de les drogodependències, que té uns aspectes assistencials especials i molt típics..., nosaltres no podem treure el tema de les drogodependències de la xarxa sanitària i del Servei Català de la Salut. Això seria un altre disbarat. Nosaltres hem d'aconseguir que l'assistència primària, que els hospitals, que la salut mental, entenguin que també estan involucrats en aquesta lluita contra les drogodependències sobretot en uns punts que són especialment importants, que és en l'educació de la població. I aquí jo sí que demano, doncs, especialment —vostè és un tècnic en aquest tema—, la col·laboració perquè no donem una impressió falsa del tema de les drogodependències. El tema de les drogodependències no es solucionarà donant heroïna als toxicòmans, no es solucionarà així. Segur que es soluciona intentant veure què és el que ha portat a aquella persona ser toxicòman i en alguns casos —en alguns casos— ens hem d'acostumar a una situació nova que fins ara no era freqüent i és haver de tolerar, que això abans no es feia així, que hi ha gent que viu amb una polidrogodependència, i ens hem d'acostumar que aquesta persona, doncs, probablement estarà així tota la vida i el que hem de veure és aquesta persona com la reinserim a la societat. Això és difícil, perquè això aixeca grans rebuigs socials i hem d'anar amb una especial cura amb..., sobretot amb un tema que vostè ha tocat al començament, en intentar explicar que això és una cosa que només afecta un segment social.

Això a mi em preocupa tremendament. Això no afecta un segment social, això afecta absolutament a tothom, i, evidentment, hi ha llocs que per les seves condicions sociològiques és més fàcil que s'hi creïn focus; però amb facilitat nosaltres podríem generar un rebuig social a grups de poblacions o a persones que jo crec que hem d'anar amb molta cura de fomentar en el nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

S'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i dotze minuts.)

